

ΠΙΝΑΚΑΣ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΗ ΟΘ΄

Τετάρτη 8 Φεβρουαρίου 2012

ΘΕΜΑΤΑ

A. ΕΙΔΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

1. Επικύρωση Πρακτικών, σελ. 4397,4430
2. Άδεια απουσίας της Βουλευτή κ.Ε.Κουντουρά, σελ. 4417
3. Ανακοινώνεται ότι τη συνεδρίαση παρακολουθούν μαθητές από το 2ο Δημοτικό Σχολείο Πετρούπολης και το 1ο Γυμνάσιο Μεσολογγίου, σελ. 4406,4418,4424
4. Επί διαδικαστικού θέματος, σελ. 4423

B. ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΟΣ ΕΛΕΓΧΟΣ

Ανακοίνωση του δελτίου επικαίρων ερωτήσεων της Πέμπτης 9 Φεβρουαρίου 2012, σελ. 4397

Γ. ΝΟΜΟΘΕΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

Συζήτηση και ψήφιση επί της αρχής, των άρθρων και του συνόλου των σχεδίων νόμων του Υπουργείου Οικονομικών :

- α) Κύρωση του Απολογισμού του Κράτους οικονομικού έτους 2010, σελ. 4397-4424
- β) Κύρωση του Ισολογισμού του Κράτους οικονομικού έτους 2010, σελ. 4397-4424,4428

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΝΤΕΣ

ΑΡΓΥΡΗΣ Ε. ,	σελ. 4397-4408
ΖΗΣΗ Ρ. ,	σελ. 4416-4430
ΝΙΩΤΗΣ Γ. ,	σελ. 4408-4416

ΟΜΙΛΗΤΕΣ

A. Επί διαδικαστικού θέματος:

ΖΗΣΗ Ρ. ,	σελ. 4423
ΛΑΦΑΖΑΝΗΣ Π. ,	σελ. 4423

B. Επί του σχεδίου νόμου του Υπουργείου Οικονομικών:

ΑΪΒΑΛΙΩΤΗΣ Κ. ,	σελ. 4406
ΑΛΕΥΡΑΣ Α. ,	σελ. 4407,4408
ΑΜΟΙΡΙΔΗΣ Ι. ,	σελ. 4413
ΒΛΑΧΟΣ Γ. ,	σελ. 4401
ΓΙΑΝΝΑΚΑ Σ. ,	σελ.4415
ΘΕΟΧΑΡΗ Μ. ,	σελ.4398
ΚΑΚΛΑΜΑΝΗΣ Α. ,	σελ.4416
ΚΑΡΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΣ Ν. ,	σελ. 4419
ΚΑΣΣΑΡΑΣ Γ. ,	σελ. 4417,4418
ΚΑΤΡΙΝΗΣ Μ. ,	σελ. 4410
ΚΟΥΤΜΕΡΙΔΗΣ Ε. ,	σελ. 4418
ΜΑΡΚΑΚΗΣ Π. ,	σελ. 4409
ΝΤΙΝΟΠΟΥΛΟΣ Α. ,	σελ. 4404
ΠΑΝΑΡΙΤΗ Ε. ,	σελ. 4400
ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ Α. ,	σελ. 4412
ΠΑΠΑΔΗΜΟΥΛΗΣ Δ. ,	σελ. 4421
ΠΑΠΑΘΑΝΑΣΗ Α. ,	σελ. 4403
ΠΛΕΥΡΗΣ Α. ,	σελ. 4411
ΣΑΧΙΝΙΔΗΣ Φ. ,	σελ. 4423,4424
ΣΤΡΑΤΑΚΗΣ Ε. ,	σελ. 4405
ΤΑΣΟΥΛΑΣ Κ. ,	σελ. 4399

Π Ρ Α Κ Τ Ι Κ Α Β Ο Υ Λ Η Σ

ΙΓ' ΠΕΡΙΟΔΟΣ

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΜΕΝΗΣ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

ΣΥΝΟΔΟΣ Γ'

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΗ ΟΘ'

Τετάρτη 8 Φεβρουαρίου 2012

Αθήνα, σήμερα στις 8 Φεβρουαρίου 2012, ημέρα Τετάρτη και ώρα 10.07' συνήλθε στην Αίθουσα των συνεδριάσεων του Βουλευτηρίου η Βουλή σε ολομέλεια για να συνεδριάσει υπό την προεδρία του Γ' Αντιπροέδρου αυτής κ. **ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ ΑΡΓΥΡΗ**.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, αρχίζει η συνεδρίαση.

(ΕΠΙΚΥΡΩΣΗ ΠΡΑΚΤΙΚΩΝ: Σύμφωνα με την από 7/2/2012 εξουσιοδότηση του Σώματος επικυρώθηκαν με ευθύνη του Προεδρείου τα Πρακτικά της ΟΗ' συνεδριάσεώς του, της Τρίτης 7 Φεβρουαρίου 2012, σε ό,τι αφορά στην ψήφιση στο σύνολό των σχεδίων νόμων:

1) «Μέτρα για τη βελτίωση των συνθηκών διαβίωσης στα καταστήματα κράτησης και άλλες διατάξεις».

2) «Ποινική προστασία του περιβάλλοντος – Εναρμόνιση με την Οδηγία 2008/99/ΕΚ – Πλαίσιο παραγωγής και διαχείρισης αποβλήτων – Εναρμόνιση με την Οδηγία 2008/98/ΕΚ – Ρύθμιση θεμάτων Υπουργείου Περιβάλλοντος, Ενέργειας και Κлиматικής Αλλαγής».)

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, έχω την τιμή να ανακοινώσω στο Σώμα το δελτίο επικαίρων ερωτήσεων της Πέμπτης 9 Φεβρουαρίου 2012.

Α. ΕΠΙΚΑΙΡΕΣ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ Πρώτου Κύκλου (Άρθρο 130 παράγραφος 2 και 3 του Κανονισμού της Βουλής)

1. Η με αριθμό 482/6-2-2012 επίκαιρη ερώτηση του Βουλευτή του Πανελληνίου Σοσιαλιστικού Κινήματος κ. Αθανασίου Οικονόμου προς τον Υπουργό Εργασίας και Κοινωνικής Ασφάλισης, σχετικά με την καταβολή των δεδουλευμένων στους πρώην εργαζομένους της βιομηχανίας "ΣΒΕΚΗ".

2. Η με αριθμό 491/6-2-2012 επίκαιρη ερώτηση του Βουλευτή της Νέας Δημοκρατίας κ. Εμμανουήλ Κεφαλογιάννη προς τον Υπουργό Υποδομών, Μεταφορών και Δικτύων, σχετικά με την απομάκρυνση της έδρας του Ευρωπαϊκού Οργανισμού Ασφάλειας δικτύων και πληροφοριών ENISA από το Ηράκλειο.

3. Η με αριθμό 486/6-2-2012 επίκαιρη ερώτηση του Βουλευτή του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας κ. Νικολάου Καραθανασόπουλου προς τους Υπουργούς Εσωτερικών και Οικονομικών, σχετικά με την άμεση καταβολή των αποζημιώσεων στους πληγέντες από τις πρόσφατες πλημμύρες στο Νομό Ηλείας.

4. Η με αριθμό 494/6-2-2012 επίκαιρη ερώτηση της Βουλευτού του Λαϊκού Ορθόδοξου Συναγερμού κ. Ουρανίας Παπανδρέου - Παπαδάκη προς τους Υπουργούς Υγείας και Κοινωνικής Αλληλεγγύης και Εργασίας και Κοινωνικής Ασφάλισης, σχετικά με την απόσυρση της πάθησης του Συνδρόμου Down από τους πίνακες του Κανονισμού Εκτίμησης Βαθμού Αναπηρίας (ΚΕΒΑ).

5. Η με αριθμό 489/6-2-2012 επίκαιρη ερώτηση της Βουλευτού του Συνασπισμού Ριζοσπαστικής Αριστεράς κ. Ευαγγελίας Αμ-

μανατίδου - Πασχαλίδου προς τους Υπουργούς Ανάπτυξης, Ανταγωνιστικότητας και Ναυτιλίας και Οικονομικών, σχετικά με την αντιμετώπιση των προβλημάτων στην "Ενωμένη Κλωστούφαντουργία Α.Ε".

Β. ΕΠΙΚΑΙΡΕΣ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ Δεύτερου Κύκλου (Άρθρο 130 παράγραφος 2 και 3 του Κανονισμού της Βουλής)

1. Η με αριθμό 484/6-2-2012 επίκαιρη ερώτηση του Βουλευτή του Πανελληνίου Σοσιαλιστικού Κινήματος κ. Ηλία Θεοδωρίδη προς τον Υπουργό Υγείας και Κοινωνικής Αλληλεγγύης, σχετικά με την απόδοση ευθυνών για την κατάχρηση του ορθοπεδικού υλικού στο νοσοκομείο της Έδεσσας.

2. Η με αριθμό 492/6-2-2012 επίκαιρη ερώτηση του Βουλευτή της Νέας Δημοκρατίας κ. Αθανασίου Δαβάκη προς τον Υπουργό Πολιτισμού και Τουρισμού, σχετικά με την ανακήρυξη του 2012 ως "Έτους Νικηφόρου Βρεττάκου" και την χρηματοδότηση των επετειακών εκδηλώσεων των εκατό χρόνων από τη γέννησή του.

3. Η με αριθμό 487/6-2-2012 επίκαιρη ερώτηση του Βουλευτή του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας κ. Αντώνη Σκυλλάκου προς τους Υπουργούς Παιδείας, Διά Βίου Μάθησης και Θρησκευμάτων και Οικονομικών, σχετικά με την ανάγκη άμεσης καταβολής των δεδουλευμένων στις καθαρίστριες των σχολείων της χώρας.

4. Η με αριθμό 495/6-2-2012 επίκαιρη ερώτηση του Βουλευτή του Λαϊκού Ορθόδοξου Συναγερμού κ. Κυριάκου Βελόπουλου προς τον Υπουργό Οικονομικών, σχετικά με τα δημοσιεύματα περί φοροδιαφυγής και μη καταβολής του ΦΠΑ από επιχειρηματίες της Χώρας.

5. Η με αριθμό 490/6-2-2012 επίκαιρη ερώτηση του Βουλευτή του Συνασπισμού Ριζοσπαστικής Αριστεράς κ. Μιχαήλ Κριτσινάκη προς την Υπουργό Παιδείας, Διά Βίου Μάθησης και Θρησκευμάτων, σχετικά με την επαναλειτούργα Ειδικού Εξεταστικού Κέντρου στην Κρήτη για τους μαθητές με μαθησιακές δυσκολίες των Επαγγελματικών Λυκείων.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, εισερχόμαστε στην ημερήσια διάταξη της

ΝΟΜΟΘΕΤΙΚΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Συνέχιση της συζήτησης επί των σχεδίων νόμων του Υπουργείου Οικονομικών:

α) Κύρωση του Απολογισμού του Κράτους οικονομικού έτους 2010 και

β) Κύρωση του Ισολογισμού του Κράτους οικονομικού έτους 2010.

Το λόγο έχει η Βουλευτής του ΠΑΣΟΚ στο Νομό Καρδίτσας κ. Μαρία Θεοχάρη.

ΜΑΡΙΑ ΘΕΟΧΑΡΗ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Κύριε Υπουργέ, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, συζητάμε σήμερα για τον απολογισμό και ισολογισμό του 2010, μιας χρονιάς που θα μείνει στην ιστορία ως μία από τις πιο κρίσιμες και πιο δύσκολες περιόδους για την ελληνική οικονομία, μία χρονιά στην οποία μπήκαμε για τα καλά στη δίνη μιας παγκόσμιας και ευρωπαϊκής κρίσης, που όμως μας έπληξε περισσότερο από άλλες χώρες γιατί μας βρήκε αδύναμους και απροετοίμαστους.

Από το 2010 έως σήμερα –και υποψιάζομαι για πολλά χρόνια ακόμη– ακούμε συνεχώς αντιμαχόμενες απόψεις από οικονομολόγους και πολιτικούς, ειδήμονες και μη για τη φύση της κρίσης, τα αίτια της και τελικά για τον ορθότερο τρόπο αντιμετώπισής της.

Δεν είναι τώρα η ώρα για αναλύσεις. Όμως το να θεωρούμε ότι πρόκειται απλά για μία κρίση χρέους, αυτό είναι μάλλον ένας απλοϊκός τρόπος θεώρησης των πραγμάτων. Η κρίση είναι χρηματοοικονομική, βαθύτατα συστημική και τελικά βαθύτατα πολιτική.

Η ελληνική πραγματικότητα συνοψίζεται στο ότι η οικονομία μας δεν μπορεί να ενταχθεί στον παγκόσμιο καταμερισμό εργασίας. Αυτό καταμαρτυρεί το έλλειμμα της τάξης του 15% στο ισοζύγιο τρεχουσών συναλλαγών. Οι αγορές εκμεταλλεύτηκαν την αδυναμία μας να προσαρμοστούμε στα δεδομένα της νομισματικής Ένωσης και στην ανισορροπία των εξωτερικών μας συναλλαγών και βρήκαν την ευκαιρία να κερδοσκοπήσουν.

Διαμορφώθηκαν συνθήκες που χαρακτηρίζονται απ' ενός από την αυξανόμενη ύφεση της ελληνικής οικονομίας, απ' ετέρου από τις υψηλές δανειακές ανάγκες του δημοσίου και την παράλληλη αδυναμία χρηματοδότησής τους με αποδεκτό κόστος.

Το θέμα δεν είναι ποιοι παράγοντες στο παγκόσμιο οικονομικό περιβάλλον οδήγησαν έως εδώ και συνέβαλαν στην επιδείνωση της κρίσης, αλλά τι κάνουμε –και τι συνεχίζουμε να κάνουμε– για να την αντιμετωπίσουμε και να ανατρέψουμε την καταστροφική της πορεία.

Το θέμα δεν είναι να συνεχίσουμε τυφλά να επιρρίπτουμε ευθύνες για τυχόν λάθη ή παραλείψεις των τελευταίων δύο ετών, αγαπητοί συνάδελφοι της Αντιπολίτευσης, αγνοώντας το μερίδιο ευθύνης που αναλογεί στον καθένα από εμάς και για τα χρόνια διακυβέρνησης που προηγήθηκαν της κρίσης.

Το ζητούμενο είναι να δούμε τι συνέβη αυτήν την εξαιρετικά δύσκολη χρονιά, το 2010, που ήταν μία χρονιά ορόσημο για τις εξελίξεις που διαμορφώνουν την ελληνική οικονομία σήμερα, αλλά και για τα υπόλοιπα χρόνια.

Από τις πρώτες εβδομάδες της κρίσης μέχρι την προσφυγή μας στο μηχανισμό στήριξης και στα 110 δισεκατομμύρια ευρώ, που ήταν σωτηρία για τη χώρα, αλλά και ως τον διαρκή αγώνα που δίνουμε για να εξασφαλίσουμε τους πόρους για τη λειτουργία του κράτους, το 2010 ήταν μία χρονιά καταγιστικών εξελίξεων. Ήταν αδήριτη ανάγκη να αναθεωρήσουμε τους στόχους του προϋπολογισμού, να αυξήσουμε τα φορολογικά έσοδα και να μειώσουμε τις δαπάνες.

Αναγκαστήκαμε, λοιπόν, να λάβουμε οριζόντια μέτρα για να αντιμετωπίσουμε την κρίση που κληθήκαμε να διαχειριστούμε μέσα σε ένα περιβάλλον αβέβαιο και διαρκώς μεταβαλλόμενο, όπου δεν είχαμε την πολυτέλεια του χρόνου, αλλά ούτε τη διαπραγματευτική δύναμη που θα μας έδινε τη δυνατότητα να λάβουμε μέτρα πιο ήπια. Επιβλήθηκαν μέτρα τα οποία δεν ήταν ευχάριστα για κανέναν, ήταν όμως απαραίτητα για να μη χρεοκοπήσουμε.

Μαζί με τα δυσάρεστα μέτρα όμως διαμορφώθηκε και ένα πλαίσιο που στόχο δεν είχε απλά και μόνο τη δημοσιονομική προσαρμογή, αλλά την υλοποίηση και εφαρμογή των διαρθρωτικών αλλαγών που έπρεπε επιτέλους να γίνουν.

Καταβλήθηκε μια τεράστια δημοσιονομική προσπάθεια, συνέπεια της οποίας ήταν η μείωση του ελλείμματος κατά πέντε ποσοστιαίες μονάδες. Προφανώς αυτό δεν αποτελεί και τη λύση στο πρόβλημα. Καταδεικνύει όμως την τιτάνια προσπάθεια που έγινε και ότι οι θυσίες που κλήθηκαν να κάνουν οι Έλληνες πολίτες είχαν αποτέλεσμα.

Είναι όντως σημαντικό να τονίσουμε ότι μειώσαμε το έλλειμμα της κεντρικής κυβέρνησης κατά 2,3% περισσότερο από τον αρ-

χικό στόχο, γιατί είναι ενδεικτικό της πορείας των δημοσιονομικών του 2010 που ήταν και η πρώτη χρονιά που έγινε μία διαφανής, οργανωμένη και λεπτομερής απογραφή της γενικής κυβέρνησης.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι ενισχύθηκε η λογοδοσία και βελτιώθηκε η δημοσιονομική διαχείριση κι αυτό φαίνεται και από τους αριθμούς. Η κεντρική κυβέρνηση κάλυπτε το 30% των τρεχουσών δαπανών της με δανεισμό και το ποσοστό μειώθηκε σχεδόν στο μισό. Έφθασε στο 16,5%. Κάλυπτε τις δημόσιες επενδύσεις με δανεισμό κατά 78% και το 2010 το ποσοστό ήταν 62,5%.

Παράλληλα, τα έσοδα του τακτικού προϋπολογισμού, αν εξαιρέσουμε τα δανειακά έσοδα, μπορεί μεν να υπολείπονται των προβλέψεων κατά 5,4%, ωστόσο είναι αυξημένα σε σχέση με το 2009 κατά 4,8%, ενώ τα αντίστοιχα ποσοστά για έσοδα του προϋπολογισμού δημοσίων επενδύσεων είναι 19,7% και 52% αντίστοιχα.

Όσον αφορά τις δαπάνες που έγιναν το 2010, μαζί με τους τόκους, οι μεν δαπάνες του γενικού κρατικού προϋπολογισμού παρουσιάζουν μείωση κατά 4,6%, οι δε δαπάνες δημοσίων επενδύσεων μείωση κατά 11% και οι καθαρές δανειακές ανάγκες παρουσίασαν μείωση, σε σχέση με το 2009, της τάξης των 14,792 εκατομμυρίων ευρώ. Αν δούμε, δε, τις επιμέρους δαπάνες, όσες απ' αυτές έχουν βγει εκτός στόχου δεν είναι λόγω σπατάλης ή αποτυχίας στη διαχείριση, αλλά άμεση απόρροια των προηγούμενων χειρισμών.

Ο στόχος για την επιχορήγηση των ασφαλιστικών ταμείων ήταν 9,2 δισεκατομμύρια ευρώ και καταλήξαμε να έχουμε επιχορήγηση 11,9 δισεκατομμύρια, για να μην καταρρεύσουν τα ταμεία και να εξασφαλίσουμε τη βιωσιμότητά τους.

Το ίδιο ισχύει και για τα νοσοκομεία. Δώσαμε 1,5 δισεκατομμύρια από τα 6,5 δισεκατομμύρια ευρώ χρέη που είχε αφήσει η προηγούμενη κυβέρνηση χωρίς καμμία πρόβλεψη για την καταβολή τους.

Μειώσαμε κατά 3,15 δισεκατομμύρια ευρώ το ύψος των ανεξόφλητων υπολοίπων των δανείων που καλύπτονται με εγγύηση του ελληνικού δημοσίου, κατά κύριο λόγο επειδή το ελληνικό δημόσιο ανέλαβε τα δάνεια του ΕΛΓΑ.

Παράλληλα, χορηγήθηκαν εγγυήσεις προς τις τράπεζες, στο πλαίσιο του νόμου για την ενίσχυση της ρευστότητας της οικονομίας, ύψους 40 δισεκατομμύρια ευρώ. Πρόκειται για δαπάνες που ήταν απαραίτητες και επιτακτικές.

Όσο για το έκτακτο επίδομα αλληλεγγύης, αυτό μας κόστισε 500 εκατομμύρια ευρώ.

Πόσα όμως ήταν τα έσοδα από την έκτακτη εισφορά στις αρχές του 2010; Ήταν 712 εκατομμύρια ευρώ. Επομένως, παρ' όλη τη μη προϋπολογισθείσα δαπάνη, πάλι θετικό πρόσημο είχαμε λογιστικά, αφού με τα συγκεκριμένα έσοδα μειώθηκε το έλλειμμα κατά 212 εκατομμύρια.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, είναι αλήθεια ότι ο προϋπολογισμός του 2010, έτσι όπως εκτελέστηκε, δεν πέτυχε όλους τους στόχους του. Εκτελέστηκε όμως μέσα σε μία πρωτόγνωρη συγκυρία, σ' ένα περιβάλλον μεγάλης αβεβαιότητας, με διαρκείς ανατροπές και περιορισμένα χρονικά περιθώρια αντίδρασης και παρ' όλες τις δυσκολίες, πετύχαμε μείωση του ελλείμματος κατά πέντε ποσοστιαίες μονάδες.

Οι εξελίξεις που ξεκίνησαν το 2010 είναι καταγιστικές και σήμερα και δυστυχώς, στην παρούσα κατάσταση δεν μπορούμε να πούμε με σιγουριά ότι «ναι, ελήφθησαν σκληρά μέτρα, όμως αποδίδουν και θα είναι και τα τελευταία που θα επιβάλουμε στον ελληνικό λαό, που τόσο υποφέρει εδώ και δύο χρόνια».

Γίνονται σκληρές διαπραγματεύσεις με την τρόικα για να είναι όσο το δυνατόν λιγότερο επώδυνα τα μέτρα, επιτέλους με κάποιο επίπεδο συναίνεσης, που αν είχε επιτευχθεί το 2010, ίσως να μιλούσαμε για διαφορετική κατάσταση σήμερα. Βρεθήκαμε σε συνθήκες πρωτοφανείς και είναι σαφές ότι η Ελλάδα πρέπει να αλλάξει. Δεν αρκούν μόνο τα μέτρα δημοσιονομικής προσαρμογής. Χρειάζεται και προσαρμογή στις νοοτροπίες. Η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ κλήθηκε το 2010 να αναλάβει αυτήν την πρωτοβουλία. Βρέθηκε μπροστά σε μία κατάσταση της οποίας το μέγεθος κανείς δεν είχε υποψιαστεί και ηγήθηκε μιας εθνικής

προσπάθειας άνευ προηγουμένου.

Οι χειρισμοί που έγιναν και τα αποτελέσματα που επιτεύχθηκαν δείχνουν τη θέλησή μας για αλλαγή, ανεξαρτήτου πολιτικού κόστους και πρέπει έστω και τώρα να αναγνωρίσουμε όλοι πόση τιμάνια ήταν η προσπάθεια και η μάχη που έδωσε ο Γιώργος Παπανδρέου αλλά και όλα τα στελέχη της κυβέρνησης, για να είμαστε σήμερα εδώ μέσα στην Ευρωζώνη –μετά τη συμφωνία της 26ης Οκτωβρίου- και να διαπραγματευόμαστε το PSI.

Έχουν γίνει λάθη, παραλείψεις και καθυστερήσεις και αυτά είναι που μας καταλογίζουν οι πολίτες. Καθυστερήσαν οι αποκρατικοποιήσεις, καθυστερεί η αξιοποίηση των ανεκμετάλλευστων κτηρίων του δημοσίου, η τακτοποίηση του δημοσίου τομέα. Δεν πατάχθηκε όσο έπρεπε η φοροδιαφυγή, το λαθρεμπόριο στα καύσιμα. Όσο θετικά βήματα και αν γίνονται, η αντανάκλαστική αντίδραση όλων θα είναι να επισημαίνουν τα κακώς κείμενα και όχι την τεράστια προσπάθεια που συνεχίζεται εδώ και δύο χρόνια.

Υπόλογος όμως δεν είναι μόνο η Κυβέρνηση. Θα πρέπει ο καθένας μας να αναλάβει τις ευθύνες του. Αναφέρθηκα στα 50 δι-σεκατομμύρια που χορηγήθηκαν στα πιστωτικά ιδρύματα για την ενίσχυση της ρευστότητας. Αν οι τράπεζες είχαν κινηθεί με ταχύτητα, σήμερα δεν θα βλέπαμε τόσο λουκέτα σε καταστήματα και επιχειρήσεις ούτε θα είχε εκτιναχθεί στα ύψη η ανεργία με πιθανότητα κοινωνικής έκρηξης.

Όμως, ούτε τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης είναι άμοιρα ευθυνών. Για να γίνουν οι διαρθρωτικές αλλαγές που παλεύουμε να εφαρμόσουμε, χρειάζεται κοινωνική συναίνεση, χρειάζεται να καταλάβει ο πολίτης ότι όσο επώδυνες και αν είναι κάποιες από τις θυσίες που του ζητάμε να κάνει, θα έχουν αντίκρισμα και θα αποδώσουν καρπούς μακροπρόθεσμα. Αντίδραση για την αντίδραση δεν ωφελεί κανέναν και η στάση πολλών μέσων ήταν αυτή ακριβώς, να ανάβουν δηλαδή φωτιές και να υπονομεύουν κάθε προσπάθεια, δημιουργώντας κλίμα φόβου και ανασφάλειας.

Όμως, η Ελλάδα αλλάζει, παρά τις αντιδράσεις των βολεμένων και των συντεχνιών. Αν θέλουμε να επιβιώσουμε και να ξεπεράσουμε το σκόπελο της χρεοκοπίας, πρέπει όλοι να ταχθούμε υπέρ αυτών των αλλαγών όσο επώδυνες και αν είναι, διότι μόνο έτσι θα υπάρξει ελπίδα προοπτικής για τη χώρα.

Ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Και εμείς ευχαριστούμε την κ. Θεοχάρη.

Το λόγο έχει ο Βουλευτής της Νέας Δημοκρατίας στο Νομό Ιωαννίνων κ. Κωνσταντίνος Τασούλας.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΤΑΣΟΥΛΑΣ: Σε μία πρωτοφανή περίπτωση, η οποία μέρα με τη μέρα γίνεται ολοένα και πιο ασήκωτη, η χώρα αντιμετωπίζει τις προοπτικές της, τις προκλήσεις της μέσα σε ένα κλίμα φόβου. Λείπει η πίστη! Λείπει η πίστη στις προοπτικές της χώρας και στις δυνατότητες της χώρας. Δεν τοποθετώ την πίστη σε μεταφυσικό επίπεδο. Την τοποθετώ σε πολιτικό επίπεδο.

Η αναζήτηση αφετηρίας, από την οποία θα ξεκινήσουμε για να επανακαθορίσουμε τις προοπτικές μας, είναι το ένα ζήτημα. Κάποιοι πιστεύουν ότι αυτή η αφετηρία πρέπει να είναι μία κοινωνία η οποία καταργεί την ιδιοκτησία, μια κοινωνία η οποία επιβάλλει την κοινοκτημοσύνη, μια κοινωνία η οποία καταργεί τον πολυκομματισμό. Θεωρούν ότι αυτή είναι η αφετηρία. Άλλοι θεωρούν ότι αφετηρία πρέπει να είναι η έξοδος από την Ευρώπη, μια μοναχική πορεία, μια άλλη αφετηρία.

Οι περισσότεροι Έλληνες είναι βέβαιο ότι θέλουν αυτή η πορεία να γίνει μέσα στην Ευρώπη, με την Ευρώπη, για να ανακτήσει η Ελλάδα και το χαμένο της κύρος και γόητρο, αλλά και για να δώσει ελπίδα και προοπτική στους κατοίκους της. Λείπει όμως η πίστη. Περισσεύει ο φανατισμός –που δεν είναι πίστη- περισσεύει η αφέλεια και περισσεύει ο φόβος. Λείπει η πίστη.

Η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ πήρε πριν από δύο χρόνια μία απόφαση, αλλά δεν την πίστεψε και δεν την πάλεψε. Ποτέ δεν την πίστεψε. Και δεν γίνεται σερνόμενος να πετύχεις τίποτε. Το ΠΑΣΟΚ πίστεψε ότι από το 2009 και μετά είναι μια αφορμή για μία επιστροφή στην εξουσία τύπου δεκαετίας του '80, άντε του '90. Τραγική πλάνη, χάσιμο χρόνου, οικτρές παραλείψεις που

οδήγησαν τη χώρα εδώ.

Σήμερα τα διλήμματα είναι τρομερά, τα διλήμματα είναι βασανιστικά. Με αφορμή τη συζήτηση για τον απολογισμό του 2010 ενός έτους εμβληματικού του κακού, ενός έτους εμβληματικού του ότι παίρνονταν αποφάσεις στις οποίες κανείς δεν πίστευε και πάντα καθυστερημένα, δρώμενα της ευκαιρίας να θυμίσω μέσα από ένα ιστορικό κείμενο ότι όλα αυτά που σήμερα βιώνουμε η Ελλάδα τα έχει ξαναζήσει περίπου με την ίδια απεικόνιση.

“Η μάχη για να σωθεί η Ελλάδα μόλις άρχισε. Η εξαγγελία σχεδίων δεν επαρκεί. Τα όσα θα συμβούν στην Ελλάδα τον τρέχοντα μήνα και τους επόμενους είναι απείρως πιο σημαντικά από τις συζητήσεις που κυριαρχούσαν στα πρωτοσέλιδα τον Μάρτιο και τον Απρίλιο που μας πέρασαν.

Κατά τη διάρκεια μιας εκδρομής στην πανέμορφη ελληνική ύπαιθρο μίλησα με έναν αγρότη που αποδείχθηκε τυπικός εκπρόσωπος της ελληνικής ψύχωσης. Ήταν ένας άνδρας κουρασμένος και αποθαρρυσμένος, πρώιμα γερασμένος, το πρόσωπο του χαρακωμένο ο οποίος είχε ανασκηωθεί στα χέρια με τις παλάμες του πάνω σε μια χειρονομία απόγνωσης.

Τέσσερις φορές μου γκρέμισαν το σπίτι, είπε. Πρώτα οι Τούρκοι, μετά οι Βούλγαροι, ύστερα οι Ναζί και τώρα οι αντάρτες. Γιατί να το ξαναχτίσω; Η απελπισία του είναι χαρακτηριστική. Σε ολοκλήρωση τη χώρα από τη μία άκρη στην άλλη κυριαρχεί μία γκριζα ανυπεράσπιστη, βαθιά έλλειψη πίστης στο μέλλον, μια έλλειψη πίστης που οδηγεί σε πλήρη απραξία στο παρόν.

Από τους ιδιοκτήτες μεγάλων υφαντουργικών βιομηχανιών στην Αθήνα έως τους μικρούς μαγαζάτορες στο βορειότερο άκρο της Μακεδονίας, οι άνθρωποι έχουν παραλύσει από την αβεβαιότητα και το φόβο. Οι επιχειρηματίες δεν επενδύουν, οι καταστηματαρχές δεν αποθηκεύουν προμήθειες. Οι αγρότες δεν επιδιορθώνουν τα κατεστραμμένα σπίτια τους. Ένας αξιωματούχος μου είπε ότι στην Ελλάδα εκατόν πενήντα χιλιάδες κατοικίες έχουν καταστραφεί και έχουν επιδιορθωθεί μόνο χίλιες τριακόσιες...

Η απελπισία που παρατηρείται στην Ελλάδα σήμερα είναι κρίσιμο ζήτημα, διότι, όλο το πρόγραμμά μας για παροχή βοήθειας βασίζεται στην υπόθεση ότι ο λαός θα είναι σε θέση να συνέλθει από την απραξία που επικρατεί. Δεν αυξάνουμε το ποσό της εξωτερικής βοήθειας σε τέτοιο σημείο που το μέλλον να είναι σημαντικά διαφορετικό από το παρελθόν. Κατά το προηγούμενο έτος η Ελλάδα έλαβε περίπου τριακόσια τριάντα εκατομμύρια δολάρια από την UNRRA και τους Βρετανούς. Η δική μας βοήθεια τριακόσια πενήντα εκατομμύρια δολάρια είναι ελάχιστα μεγαλύτερη. Μέχρι στιγμή όμως δεν διαθέτουμε υπέρογκα κονδύλια για χρήση, αλλά αντιθέτως η δράση μας εξαρτάται από περιθώρια που συρρικνώνονται ολοένα και περισσότερο.

Αν πρόκειται η αποστολή μας στην Ελλάδα να θέσει τέλος στη βαθιά αίσθηση εθνικής απελπισίας, θα πρέπει να βρει λύσεις για δύο επίμαχα ζητήματα, τον Εμφύλιο Πόλεμο και την παρούσα Κυβέρνηση...

Μια χειμωνιάτικη ημέρα στη Μακεδονία καθώς στεκόμουν στην όχθη ενός ποταμού εκατοντάδες χήνες ξεπρόβαλαν ξαφνικά από τα σύννεφα πετώντας χαμηλά σε σχηματισμό. Είπα αμέριμνα σε έναν Έλληνα που στεκόταν δίπλα μου ότι θα είχε ωραίο κυνήγι στη Μακεδονία. «Τόσο απασχολημένοι που είναι οι άνθρωποι σε αυτά τα μέρη να πυροβολούν ο ένας τον άλλον», μου απάντησε λυπημένα, «πού καιρός για χήνες».

Το σημαντικότερο εργαλείο μας είναι η ελληνική Δημόσια Διοίκηση. Ο εκλιπών Βασιλέας της Ελλάδος Γεώργιος στην πρώτη μας συνομιλία με είχε χαρακτηρίσει πολλούς κυβερνητικούς υπαλλήλους ως κομματόσκυλα και πολιτικούς καφενέιους και είχε περιγράψει το σύνολο της διοικήσεως ως κάποιου είδους συνταξιοδοτικό σύστημα για πολιτικούς εγκάθετους. Βαριές κουβέντες.

Η Δημόσια Διοίκηση είναι υπερβολικά εκτεταμένη, κακοπληρωμένη και αποθαρρυσμένη. Οι χαμηλοί μισθοί προσαυξάνονται βάσει ενός εντελώς συγκεχυμένου συστήματος επιδομάτων χάρις τα οποία μερικοί δημόσιοι υπάλληλοι κερδίζουν μέχρι και τέσσερις φορές περισσότερο από το βασικό τους μισθό.

Η διαπίστωση αυτή εγείρει το ευαίσθητο θέμα της παρέμβασης ενός κράτους στις ιστορικές υποθέσεις ενός άλλου. Οφεί-

λουμε να απευθύνουμε στον εαυτό μας αυτό το ερώτημα ευθέως. Βρετανοί αξιωματούχοι μου έχουν ειλικρινά ομολογήσει ότι η βρετανική οικονομική αποστολή δεν έφερε κανένα χρήσιμο αποτέλεσμα, γιατί οι αρμοδιότητές της είναι αποκλειστικά και μόνο συμβουλευτικές. Από την άλλη, προφανώς δεν μπορούμε να συμπεριφερθούμε στην Ελλάδα σαν να ήταν αποικιακή μας κτήση ή κατακτημένη χώρα.»

Το κείμενο αυτό -πολλές σημειώσεις του οποίου παραπέμπουν και στο σήμερα- εγράφη το Φεβρουάριο του 1947 από τον απεσταλμένο του Προέδρου Τρούμαν στην Ελλάδα, αμερικανό δικιγόρο, Πωλ Πόρτερ, ο οποίος ήρθε για να συντάξει μία έκθεση για την κατάσταση στη χώρα εν όψει της εφαρμογής του σχεδίου Μάρσαλ.

Αυτά όλα παρουσιάστηκαν σε ένα βιβλίο που κυκλοφόρησε πρόσφατα στη χώρα μας με τίτλο: «Ζητείται ένα θαύμα για την Ελλάδα». Η εισαγωγή αυτής της περίφημης εκθέσεως λέει τα εξής συνταρακτικά: «Σήμερα, μια σχεδόν ξεχασμένη αμερικανική αποστολή οφείλει να πετύχει ένα θαύμα ή να αποτύχει στο έργο της. Το θαύμα είναι να σώσει την Ελλάδα από την οικονομική αποσύνθεση και τη διεσάθρωση...» -τότε- «...του κομμουνισμού».

Η Ελλάδα έχει ζήσει ξανά συνεπώς, παρόμοιες ιστορικές κρίσιμες στιγμές. Τα πράγματα τότε ήταν πολύ χειρότερα και, όπως σας τα περιέγραφα μέσα από τα μάτια ενός προεδρικού απεσταλμένου, αντιμετωπίστηκαν με τμήμα, με κόστος, αλλά αντιμετωπίστηκαν.

Η Ελλάδα κατάφερε να ξεπεράσει εκείνη την πρωτοφανή κρίση, κατάφερε να νικήσει τη μοίρα της ψωροκώσταινας, κατάφερε να ενταχθεί στην τότε Ευρωπαϊκή Οικονομική Κοινότητα, κατάφερε να πετύχει μία σημαντική ανάπτυξη. Σ' αυτά τα «κατάφερε», βεβαίως, υπήρχαν και σοβαρά προβλήματα, υπήρχαν και σοβαρές υποχωρήσεις, υπήρχαν και σοβαρά λάθη που έχουν και κάνουν με διαχρονικές ατασθαλίες και διαχρονικές αδυναμίες, όπως αυτό της διοίκησης, όπως αυτό του πολιτικού συστήματος που και η επιστολή Πόρτερ περιγράφει.

Αυτό το οποίο υπήρχε, όμως, τότε και ξεπεράστηκαν εκείνα τα δραματικά προβλήματα ήταν η πίστη. Υπήρχε πίστη στην Ελλάδα και πίστη στο ότι, παρά τις δυσκολίες, μπορούμε να τα ξεπεράσουμε.

Σήμερα, αύριο, μεθαύριο, η χώρα θα έχει μία καινούρια αφετηρία, μία αφετηρία, η οποία είναι στο χέρι μας να τη διαλέξουμε, όχι ευχάριστη πάντως. Αυτή η αφετηρία είναι στο χέρι μας με πίστη, να γίνει το σημείο επανεκκίνησης για τη χώρα μας, όχι για να βουλιάξει περισσότερο, όχι για να έχουμε κάθε τρίμηνο νέα βύθιση λόγω αστοχιών του προηγούμενου τριμήνου, αλλά για να είναι το εφελτήριο, το δυσμενέστατο, αλλά το εφελτήριο, για να ξεκινήσουμε και για να πάρουμε μπρος.

Η Ελλάδα σήμερα, αύριο, μεθαύριο θα έχει καταλήξει στην αφετηρία της, θα έχει καταλήξει στο σημείο από το οποίο θα πρέπει να αποφασίσει να κοιτάξει μπροστά, να επουλώσει τις πληγές της και να αλλάξει το διεθνές κλίμα για τον εαυτό της. Πρόκειται για πρωτοφανή εγχειρήματα και προκλήσεις για μια απολύτως καλομαθημένη γενιά, όπως η δική μας, πρωτοφανείς προκλήσεις για ένα πολιτικό προσωπικό, για ένα περιρρέον γύρω από την πολιτική περιβάλλον -μιντιακό, πνευματική ηγεσία- το οποίο έχει μάθει περισσότερο στην καταγγελία, παρά στη δράση.

Ωστόσο, μέσα από τέτοιες περιστάσεις αναδεικνύονται και ηγεσίες και ωριμότητες και συμπεριφορές, οι οποίες ξεπερνούν ακόμη και αυτά που οι ίδιοι φανταζόμαστε για τις δυνατότητες του εαυτού μας. Η πρόκληση είναι μεγαλειώδης. Χρειάζεται, όμως, να πιστεύουμε ότι αυτή η αφετηρία, την οποία εμείς θα αποφασίσουμε εδώ μεθαύριο, είναι η αφετηρία για να πάμε μπροστά και όχι η αφετηρία για να εξακολουθήσουμε να σερνόμαστε.

Τότε, το 1947, η Ελλάδα μαστιζόταν από μία απίστευτη κρίση και από ένα αιματοκύλισμα, το οποίο σταμάτησε μόλις τον Αύγουστο του 1949, αλλά ψυχολογικά συνεχίστηκε για πολλές δεκαετίες έκτοτε.

Τώρα τα πράγματα είναι διαφορετικά. Έχουν γίνει τεράστια λάθη, μας επηρέασε δραματικά μία παγκόσμια κρίση, η οποία εισέβαλε στη χώρα μας και σκόρπισε καθετί που ήταν όρθιο και γκρέμισε κάθε ψευδαίσθηση, γκρέμισε κάθε τάση για αναβολή.

Είμαστε μπροστά σε ένα κρίσιμο σταυροδρόμι.

Ο απολογισμός του 2010 είναι ενδεχομένως ένας απολογισμός μιας χρονιάς στην οποία έδωσε η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ τεράστια αβουλία, σαστιμάρα και αμηχανία.

Δεν έχουμε πια περιθώριο για τέτοιες αβουλίες, για σαστιμάρες και αμηχανίες. Έχουμε περιθώριο μόνο για πίστη, να πιστέψουμε στον εαυτό μας και να μην φοβηθούμε καθόλου. Αρκετά φοβηθήκαμε μέχρι τώρα και το πολιτικό κόστος και τις επιθέσεις όλων εκείνων που επί χρόνια δεν είχαν αξιολογήσει τον παράδεισο στον οποίο βρισκόμασταν, εν σχέσει, με την κόλαση που ζούμε και ζητούσαν ολοένα και περισσότερα. Και υποκύπταμε ολοένα και περισσότερο και υπονομεύσαμε το ίδιο μας το μέλλον. Πέρα από τις θεωρίες συνωμοσίας, πέρα από τις θεωρίες κακοδαιμονίας, αν πιστέψουμε στον εαυτό μας, ότι μπορούμε να διορθώσουμε τα πράγματα, πρέπει να έχουμε το θάρρος να καταλογίσουμε και στον εαυτό μας ότι τα πράγματα οδηγήθηκαν εδώ, γιατί δεν είχαμε αρκετά πιστέψει στον εαυτό μας στις χαρισάμενες εποχές. Δεν μπορέσαμε να αντισταθούμε σε εκείνους οι οποίοι συνεχώς ζητούσαν περισσότερα και σε εκείνους οι οποίοι αν τολμούσαμε να μην δώσουμε περισσότερα μας κατηγορούσαν για αναληψία.

Όλα αυτά σήμερα κείνται χάμω. Όλα αυτά έχουν σαρωθεί. Εκείνοι που μας κατηγορούσαν για αναληψία τις χαρισάμενες εποχές, οι ίδιοι εξακολουθούν σήμερα να μας απειλούν και να μας κατηγορούν. Έτσι έχουν μάθει, έτσι ξέρουν.

Σε μία περίεργη χώρα, όπως η Ελλάδα, όπου συχνά οι καταγγέλλοντες είναι χειρότεροι από τους καταγγελλόμενους -αλλά λίγοι το καταλαβαίνουν αυτό- σε μία τέτοια χώρα πάνω από τα σχέδια, πάνω από τα προγράμματα, πάνω από τις ιδέες, πάνω από τις διαφορές, οφείλουμε να επιστρατεύσουμε από μέσα μας την πίστη μας για το μέλλον της Ελλάδας -αυτό που λείπει- και να πετάξουμε έξω από την ψυχή μας το φόβο που όλοι έχουμε μπροστά στις εξελίξεις, που μας έχουν πολιορκήσει.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή)

Τελειώνω, κύριε Πρόεδρε.

Μεθαύριο, σε τρεις μέρες, σε τέσσερις μέρες η χώρα με επιλογή του πολιτικού της προσωπικού θα έχει μία νέα βάση από την οποία θα πρέπει να ξεκινήσει μία μεγάλη πορεία ανόρθωσης, λέω εγώ, άλλοι φοβούνται - πως θα είναι περαιτέρω κατάπτωσης. Το αν αυτή η πορεία θα είναι ανορθωτική ή θα είναι παραλυτική εξαρτάται από την πίστη που έχουμε στην Ελλάδα και την απώλεια του φόβου που σήμερα μας πολιορκεί. Είναι μία τελευταία πρόκληση για όλους μας. Είναι μία αποστολή που την οφείλουμε στη χώρα μας. Είναι ένα χρέος που θα μας κρίνει και θα κρίνει και την Ελλάδα.

Το 2010, τον απολογισμό του οποίου σήμερα συζητούμε, ήταν ένα έτος σαστιμάρας και εσφαλμένων επιλογών. Το 2012 δεν πρέπει να έχει καθόλου σαστιμάρα και καθόλου εσφαλμένες επιλογές.

Σας ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Και εμείς ευχαριστούμε τον κ. Κωνσταντίνο Τασούλα.

Το λόγο έχει η Βουλευτής του ΠΑΣΟΚ κ. Έλενα Παναρίτη.

ΕΛΕΝΗ ΠΑΝΑΡΙΤΗ: Σας ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Κύριε Υπουργέ, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η διαδικασία του απολογισμού, που χαρακτηρίζει και αυτόν τον απολογισμό του απολογισμού του 2010, αναδεικνύει σαν καθρέφτης τη διαχρονική δομική ανεπάρκεια του μηχανισμού διακυβέρνησης των πόρων της χώρας μας.

Ο προϋπολογισμός δομείται και διεκπεριώνεται εδώ και δεκαετίες θα έλεγα με έναν τρόπο που θυμίζει οικογενειακή επιχείρηση. Για την ακρίβεια θα έλεγα ότι θυμίζει μια μικρομεσαία οικογενειακή επιχείρηση. Καταρτίζεται κυρίως από έναν φορέα: από το Υπουργείο Οικονομικών. Στηρίζεται μόνο σε χρηματική ροή -ή, αν θέλετε, κεφαλαιακή ροή- και όχι στην αποτελεσματικότητα και αξιολόγηση συγκεκριμένων μετρήσιμων στοιχείων για κάθε τομέα της οικονομίας ξεχωριστά. Επιπλέον, ερχόμαστε πάντα στο τέλος του έτους, όταν ο προϋπολογισμός έχει ήδη εκτελεστεί και μόνο τότε ασκούμε έλεγχο και κάνουμε απολογι-

σμό. Φανταστείτε ότι αυτήν τη στιγμή κάνουμε τον απολογισμό του προϋπολογισμού του 2010, ενώ ήδη έχουμε περάσει τον προϋπολογισμό του 2011 και του 2012. Και μετά από αυτό, επανερχόμαστε στο πλέον τετριμμένο, το οποίο είναι η αντιπαράθεση μεταξύ των πολιτικών κομμάτων που στηρίζεται στο «εσείς κάνατε αυτό, εμείς κάναμε εκείνο» και ούτω καθ' εξής, μία κουραστική, θα έλεγα, αντιμετώπιση για τους πολίτες και μία μη παραγωγική αντιμετώπιση για την ίδια την πορεία της οικονομίας μας.

Σήμερα που βρισκόμαστε στο μάτι της αλλαγής, στο μάτι της μεγαλύτερης κρίσης στην Ελλάδα μετά το Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, σε μία περίοδο που κλονίζεται ο παλιός τετριμμένος τρόπος διακυβέρνησης και αναζητούμε ένα νέο τρόπο δόμησης, ένα νέο τρόπο ελέγχου, ένα νέο τρόπο εκτέλεσης του προϋπολογισμού και της οικονομίας μας, τομήσαμε με την κυβέρνηση του 2009 του Γιώργου Παπανδρέου να προσπαθήσουμε να λύσουμε το πρόβλημα, μειώνοντας το έλλειμμα. Εκείνη την εποχή αυτό ήταν που προσπαθήσαμε να κάνουμε με τον πλέον οδυνηρότερο τρόπο: κόβοντας μισθούς και συντάξεις. Καταφέραμε, όμως, να μειώσουμε το έλλειμμα και να το φέρουμε στο 6,9%. Το μειώσαμε κατά 5,9%. Με δυσκολία, όμως, δαμάσαμε τις δαπάνες. Και αυτό το γεγονός, η δυσκολία δηλαδή να δαμάσουμε τις δαπάνες, αντικατοπτρίζει το πρόβλημα των κακών ελλειμματικών δομών, που επιβάλλεται να μεταρρυθμίσουμε.

Το 2009 η δυσλειτουργία του κράτους και της οικονομίας είχε φτάσει σε οριακό σημείο. Η στοιχειώδης και υποτυπώδης λειτουργία του μπορούσε μόνο να στηριχθεί σε έναν υπέρογκο δανεισμό, που οδήγησε όχι μόνο σε έναν ανελέητα δυσλειτουργικό κρατικό μηχανισμό, αλλά και σε μία οικονομία, η οποία τελικά πνίγηκε στα δανεικά. Και συνεχίζει να πνίγεται στα δανεικά. Η τόλμη της αλλαγής, ενώ ήταν υπόσχεση πολλών κυβερνήσεων, όπως, παραδείγματος χάριν, η πολύ γνωστή φράση της επανίδρυσης του κράτους, ποτέ δεν καταφέρθηκε να πραγματοποιηθεί.

Όταν, λοιπόν, ξεκινήσαμε να τομήσουμε τουλάχιστον να αλλάξουμε αυτό το κράτος –και συνεχίζουμε να τολμούμε να το κάνουμε με την Κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας- συναντήσαμε όλο και μεγαλύτερες αντιδράσεις. Και συνεχίζουμε να συναντάμε όλο και μεγαλύτερες αντιτάσεις. Όμως, μόνο οι δομικές αλλαγές θα πετύχουν την ανάπτυξη, γιατί είναι οι μοναδικές που μπορούν να σπάσουν το φαύλο κύκλο της ύφεσης. Και μόνο οι δομικές αλλαγές μπορούν να σταματήσουν, εάν θέλετε, την οικονομική πολιτική άμυνας που έχουμε ακολουθήσει τα τελευταία δύο χρόνια.

Επιτρέψτε μου να σταθώ σε ορισμένα σημεία του απολογισμού του 2010 που συζητάμε σήμερα, για να τονίσω τη ζωτική ανάγκη εφαρμογής δομικών μεταρρυθμίσεων.

Τα έσοδα του τακτικού προϋπολογισμού υπολείπονταν περίπου κατά 4% των προβλέψεων. Γενικά, όλα τα έσοδα υπολείπονταν κατά 5,4% των προβλέψεων. Τα φορολογικά έσοδα υπολείπονταν κατά 7,1%. Οι δαπάνες υπερέβησαν τις προβλέψεις κατά 17% περίπου. Οι αποκλίσεις αυτές οφείλονται στις πολύ σαθρές δομές που έχουμε σαν κρατικός μηχανισμός και σε ένα σπασμένο σύστημα, με το οποίο προσπαθούμε να λειτουργήσουμε. Όσο αυτό δεν αλλάζει και όσο επιμένουμε να μην το αλλάζουμε, θα μεγαλώνει η παραοικονομία και θα στηρίζεται και θα συντηρείται η ύφεση, η οποία τελικά σαν βδέλλα απορροφά όλο και περισσότερους πόρους. Και για να μπορέσει να συντηρηθεί, συνεχώς, ζητά και απομυζά ακόμα περισσότερους.

Η συζήτηση για τον απολογισμό του 2010 μας δίνει σοβαρές ενδείξεις –θα έλεγα– και σοβαρά μαθήματα, για το πώς θα έπρεπε να πορευτούμε από εδώ και στο εξής και πώς θα έπρεπε ίσως και η καινούργια δανειακή σύμβαση, την οποία συζητάμε αυτές τις μέρες, να μπορέσει να οργανωθεί καλύτερα.

Ο προϋπολογισμός μπορεί να συντελέσει μία καίρια δομική αλλαγή, όπου η δομή του να είναι προγραμματική και η αξιολόγηση της εκτέλεσής του να γίνεται κάθε τρεις με τέσσερις μήνες –καθώς ο προϋπολογισμός αυτός εξελίσσεται– κι όχι αφού έχει τελειώσει.

Ενώ λοιπόν –και το είχα συζητήσει αυτό και κατά τη διάρκεια του προϋπολογισμού του 2012– ο προϋπολογισμός του 2012 δεν είναι προγραμματικός, θα έπρεπε να δομήσουμε την εκτέλεσή

του με βάση ενός προγραμματικού προϋπολογισμού. Αυτό δεν θα διευκόλυνε μόνο τη δουλειά της Κυβέρνησης αλλά προπαντός θα βοηθούσε την επανάκτηση της εμπιστοσύνης από τους πολίτες στην Κυβέρνηση και θα επέδιδε, αν θέλετε, τη συνέπεια της Κυβέρνησης στους πολίτες και στους εταίρους μας.

Θα πρότεινα λοιπόν αυτού του είδους η μεταρρύθμιση να ενσωματωθεί στην καινούργια δανειακή σύμβαση, όπως επίσης όλες οι δομικές μεταρρυθμίσεις, που υποχρεούμαστε ως χώρα να κάνουμε, έναντι των πολιτών μας, όχι έναντι απλά των εταίρων μας με μετρήσιμα αποτελέσματα και τριμηνιαίους δείκτες αξιολόγησης.

Έτσι στέλνω μία έκκληση στην Κυβέρνηση. Ελπίζω η σημερινή συζήτηση να ηχήσει θετικά στο πλαίσιο των μεταρρυθμίσεων, γιατί αυτά είναι που επιβάλλεται αυτή τη στιγμή να γίνουν, περισσότερο από δημοσιονομικά μέτρα. Όσο κι αν συνεχίζουμε να παίρνουμε δημοσιονομικά μέτρα, με σαθρό κρατικό μηχανισμό δεν θα μπορέσουμε να έχουμε τα ίδια αποτελέσματα. Αυτό το λένε όχι απλά θεωρητικά μοντέλα, αλλά η πρακτική εμπειρία θεσμικών οικονομολόγων ανά τον κόσμο.

Ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Κι εμείς ευχαριστούμε την κ. Έλενα Παναρίτη.

Το λόγο έχει ο Βουλευτής της Νέας Δημοκρατίας κ. Γεώργιος Βλάχος.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΒΛΑΧΟΣ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, κάθε χρόνο η κατάρτιση του προϋπολογισμού έχει πολλές δυσκολίες. Όμως οι δυσκολίες αυτές πολλαπλασιάζονται όταν πρόκειται να γίνει ο απολογισμός, αφού πρέπει τότε να αποδεχθούν στην πράξη οι προβλέψεις ή πιο απλά πρέπει να γίνει σύνδεση θεωρίας και πράξης, δηλαδή αποτελέσματος.

Ιδιαίτερα η συζήτηση για τον απολογισμό του 2010 για τη χρονιά που έμελε να γίνει εφιάλτης για την πατρίδα και το λαό μας, αποκτά σημαντική βαρύτητα και φυσικά δεν μπορεί να κλείσει όπως όπως. Κι αν ακόμα ψηφιστεί σήμερα αυτός ο απολογισμός, δεν πρόκειται να κλείσει τη συζήτηση. Δεν πρόκειται οι ευθύνες αυτών που τον κατάρτισαν και τον εκτέλεσαν, να μουν στο αρχείο. Οι σημερινές εξηγήσεις «δεν ξέραμε, δεν διαβάσαμε», δεν πείθουν κανένα. Όμως η ψήφιση ή μη του απολογισμού είναι κριτήριο για τους συναδέλφους, που ψήφισαν τον προϋπολογισμό τότε, μιλώ για τους Βουλευτές του ΠΑΣΟΚ και είμαι περίεργος να δω τι θα κάνουν τώρα.

Ισχυρίζονται ότι τότε που τον ψήφισαν, δεν ήξεραν. Τώρα που ξέρουν τι θα ψηφίσουν; Για να έχουν αξία όλα όσα ανέφερα, νομίζω πρέπει να θυμηθούμε ποια γεγονότα μας έφεραν ως εδώ, ποιες αποφάσεις σημάδεψαν τη ζωή μας.

Ήταν στις 6 Μαρτίου του 2009, όταν ο τότε Πρωθυπουργός Κώστας Καραμανλής κάλεσε τους πολιτικούς αρχηγούς για να βρουν κοινή βάση συνεννόησης. Μετά τη συνάντηση ο Κώστας Καραμανλής δήλωσε: «Στις κρίσιμες περιστάσεις που διανύουμε, δεν υπάρχουν περιθώρια ανταγωνισμού» και πρόσθεσε, «δυστυχώς δεν διαπίστωσα σήμερα διάθεση συνεννόησης στα αυτονόητα». Τέλος ξεκαθάρισε ότι για την κυβέρνησή του δεν υπήρχε διλλημα. «Επιλέξαμε το δρόμο της υπευθυνότητας –είπε– και επιμένουμε σ' αυτόν. Για εμάς η οικονομία είναι μεγάλη εθνική υπόθεση και ο στόχος είναι να περιορίσουμε όσο το δυνατόν τις συνέπειες της κρίσης».

Ο Πρόεδρος του ΠΑΣΟΚ κ. Παπανδρέου, μετά τη συνάντησή του, τότε με τον Πρωθυπουργό στο Μέγαρο Μαξίμου δήλωσε: «Σήμερα αισθάνομαι ότι απλώς ζητάει μία λευκή επιταγή για να συνεχίσει ατελείωτες, αναξιόπιστες και αδιέξοδες πολιτικές, ενώ χρειάζεται πραγματικά μία νέα κατεύθυνση ή χώρα και αυτό σημαίνει και μία νέα κυβέρνηση».

Στις 16 Μαρτίου του 2009, ο κ. Παπανδρέου, μετά την ενθαρρυντική συνάντηση που είχε με την Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα και τον κ. Τρισέ και τον κ. Παπαδήμο, προέταξε τη θέση του για την ανάγκη έκδοσης ευρωομολόγου και όπως ο ίδιος εκτίμησε, παρά την αρχική αντίσταση που επιδεικνύουν οι ισχυρές κυβερνήσεις, η λύση του ευρωομολόγου θα ξανάρθει εκ των πραγμάτων στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων.

Αλήθεια, γιατί το ξέχασε, όταν έγινε Πρωθυπουργός; Έκτοτε και με κάθε ευκαιρία προέβαλε τη θέση για προκήρυξη εκλογών και τη θέση ότι θα τις προκαλέσει ο ίδιος με αφορμή την εκλογή του Προέδρου της Δημοκρατίας. Απέναντι σε οποιαδήποτε πράξη, ενέργεια ή δράση της τότε κυβέρνησης είχε προκρίνει την καταστροφική πολιτική του «όχι σε όλα» και την προβολή παρπλανητικών συνθημάτων όπως «λεφτά υπάρχουν».

Στις 2 Σεπτεμβρίου του 2009, στο διάγγελμα προκήρυξης εκλογών προς τον ελληνικό λαό, ο Κώστας Καραμανλής τονίζει: «Η ελπίδα και η προοπτική βρίσκονται στα χέρια μας. Όμως, δεν χαρίζονται. Διεκδικούνται και κερδίζονται. Εύκολες λύσεις δεν υπάρχουν. Εξωπραγματικές και συνεπώς, ανεφάρμοστες υποσχέσεις δεν βοηθούν. Η απόφασή μου αυτή είναι πράξη ευθύνης. Μου είναι αδιανόητο να αφήσω τον τόπο να σύρεται επί έξι μήνες στη δίνη της καταστροφικής για την οικονομία προεκλογικής ατμόσφαιρας, μόνο και μόνο για να χρεωθεί ο Αρχηγός της Αξωματικής Αντιπολίτευσης τις πολιτικές συνέπειες της καταψήφισής του».

Αλήθεια, τι άλλο έπρεπε να ξέρετε για την κατάσταση που αντιμετώπιζε η χώρα κυρίως λόγω της διεθνούς κρίσης, αλλά και των αδυναμιών και στρεβλώσεων που παρουσίαζε η ελληνική οικονομία;

Εσείς, όμως, συνεχίζετε να μην καταλαβαίνετε τίποτε. Έτσι, ο Πρόεδρος του ΠΑΣΟΚ στη Διεθνή Έκθεση Θεσσαλονίκης τονίζει ότι το σχέδιο του ΠΑΣΟΚ για την έξοδο από την κρίση είναι σε εντελώς διαφορετική κατεύθυνση από τις λύσεις και τις πρακτικές της Νέας Δημοκρατίας και δεσμεύτηκε από του Βήματος ότι θα θέσει σε άμεση εφαρμογή στις πρώτες εκατό μέρες ένα σχέδιο εξόδου της χώρας από την κρίση.

Καταλαβαίνετε, ειδικά στη σημερινή μέρα, τι σημαίνει να θυμόμαστε τέτοιες υποσχέσεις, ότι το πρώτο νομοσχέδιο θα είναι για τη στήριξη του πραγματικού εισοδήματος και την αναδιανομή -πόσο επίκαιρα γίνονται με τις σημερινές κουβέντες!- με αυξήσεις μισθών και συντάξεων που καλύπτουν τον πληθωρισμό, όπως μας έλεγε, για αύξηση του επιδόματος ανεργίας στο 70% του βασικού μισθού, για συγκράτηση των τιμών του πετρελαίου, για μη αλλαγή των ορίων στο ασφαλιστικό, για τη μη αύξηση των φόρων.

Η κυβέρνηση που προέκυψε με αυτές τις υποσχέσεις, κύριε Υπουργέ -και πρέπει να τις θυμόμαστε, στις 4 Οκτωβρίου βρίσκεται πια -είναι φανερό- σε ένα σοβαρό πρόβλημα μεταξύ της άμεσης αντιμετώπισης της κρισιμότητας της κατάστασης και των προεκλογικών δεσμεύσεων. Προεκλογικά, σε σχετικές ερωτήσεις κατ' επανάληψη ο κ. Παπανδρέου και τα ηγετικά στελέχη του ΠΑΣΟΚ δήλωναν ότι δεν θα επικαλεστούν την κατάσταση της οικονομίας ως άλλοθι για τη μη εφαρμογή των προεκλογικών διακηρύξεων, θέση που συνειδητά κράτησαν και στη συζήτηση των προγραμματικών δηλώσεων της κυβέρνησης.

Ταυτόχρονα, δεν μπορεί να επικαλεσθεί άγνοια, γιατί έχει ήδη δημοσιεύσει ομολογηθεί ενημέρωση από το Διοικητή της Τραπεζής της Ελλάδος, τον αρμόδιο για τα οικονομικά τότε Επίτροπο, τον κ. Αλμούνια, τον Πρόεδρο της Επιτροπής κ. Μπαρόζο, τον Πρόεδρο και Αντιπρόεδρο της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας κυρίους Τρισέ και Παπαδήμο.

Αξίζει να θυμίσουμε μια δήλωση του κ. Προβόπουλου, ο οποίος σε τηλεοπτική συνέντευξη στις 3-5-2010 επανέλαβε ότι εν μέσω προεκλογικής περιόδου είχε προειδοποιήσει το νυν και τον πρώην Πρωθυπουργό ότι το έλλειμμα βρισκόταν περίπου στο 8% και ότι, αν δεν λαμβάνονταν άμεσα μέτρα, αποφασιστικά μέτρα έως το τέλος του χρόνου -μιλώ πάντα μέσα στο 2009- θα έφτανε, ίσως και θα ξεπερνούσε, το 12%.

Βλέπετε σιγά-σιγά, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ότι όλα έχουν τις ερμηνείες τους, όλα έχουν τις εξηγήσεις τους και όλα, βεβαίως, έχουν τους υπεύθυνους. Σε αυτό το πλαίσιο η ανακοίνωση ενός υπερδιογκωμένου ελλείμματος χρησιμοποιήθηκε πρόωρα και άκαιρα σε ένα επικοινωνιακό παιχνίδι προετοιμασίας, αναδίπλωσης από τις προεκλογικές υποσχέσεις και ταυτόχρονα, δημιούργησε τον καμβά στοχοποίησης της χώρας.

Η κυβέρνηση διόγκωσε τεχνητά το έλλειμμα, καταβάλλοντας μη προβλεπόμενες δαπάνες στο 2009, αδυνατώντας να προβεί στις προγραμματισμένες εισπράξεις για το 2009, μεταθέτοντας

εισπράξεις το 2010 ή καταργώντας τις, αυξάνοντας το τελευταίο τρίμηνο του 2009 τις δαπάνες του Προγράμματος Δημοσίων Επενδύσεων, για να εξοικονομήσουν πληρωμές το πρώτο τρίμηνο του 2010.

Η κυβέρνηση κατ' ουσία δυνάμισε την αξιοπιστία της χώρας για μικροπολιτικά οφέλη. Έτσι μετέτρεψε την κρίση ελλείμματος σε κρίση αξιοπιστίας και τελικά σε κρίση δανεισμού.

Η κρίση συνθλίβει την Ελλάδα και η κυβέρνηση Παπανδρέου δείχνει αδύναμη να αντιμετωπίσει την κατάσταση. Η περίοδος αυτή χαρακτηρίζεται από σοβαρή διάσταση απόψεων μεταξύ Υπουργών, αδυναμία στελέχωσης των επιτελικών θέσεων, διαρροές περί προσφυγής δανεισμού στην Κίνα, ερασιτεχνισμοί στην επιβολή φόρων στα ακίνητα και στα τσιγάρα, στα καύσιμα, που επιβάρυναν και δημιούργησαν μια αίσθηση έλλειψης σοβαρότητας. Οι διαρροές για πρόσθετη φορολόγηση των καταθέσεων και επιβολή πόθεν έσχες δημιούργησαν τάσεις φυγής κεφαλαίων με επιπτώσεις στην τραπεζική ρευστότητα.

Μετά τους πανηγυρισμούς για κάθε γύρο συναντήσεων με τους ξένους ηγέτες και τις μεγάλες εθνικές επιτυχίες, όπως θυμάστε, βρισκόμαστε πάντα σε χειρότερο σημείο σε σχέση με την αφετηρία εκκίνησης.

Η επίκληση του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου από τον Πρωθυπουργό σε αντίθεση με τον Πρόεδρο της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας και των άλλων Ευρωπαίων ηγετών, τελικά εστράφη κατά της ίδιας της χώρας μας. Και ενώ ο κ. Παπανδρέου και οι κορυφαίοι Υπουργοί της κυβέρνησής του εξακολουθούν να δυσφημούν και να διαπομπεύουν την πατρίδα μας, να κατηγορούν την προηγούμενη ελληνική κυβέρνηση και τους πολίτες, δεν κάνουν τίποτα για να μπει η χώρα σε αναπτυξιακή κατεύθυνση. Έτσι, αυξάνει τους έμμεσους και άμεσους φόρους, επαναφέρει τη ρύθμιση για τους ημιυπαίθριους μετά από έξι μήνες καθυστέρηση και μεταφέρει τα προϋπολογιζόμενα έξοδα από το 2009 στο 2010.

Θυμίζω ότι έχει αναστείλει τον αναπτυξιακό νόμο.

Όχι μόνο δεν έχει ορίσει καμμία επιτροπή για την υλοποίηση του ΕΣΠΑ, αλλά επί ένα εξάμηνο ομιλούν για στοχευμένη αναθεώρηση του ΕΣΠΑ.

Έχουν παγώσει όλα τα έργα ΣΔΙΤ.

Έχουν παγώσει εκατοντάδες έργα αγροτικής ανάπτυξης και αναζωογόνησης της υπαίθρου.

Η μη επιστροφή ΦΠΑ μέχρι τέλος Μαΐου στις επιχειρήσεις έχει δημιουργήσει τεράστιο πρόβλημα κυρίως στις εξαγωγικές επιχειρήσεις.

Έχει νεκρώσει ο κλάδος της οικοδομής.

Δεν υπάρχει καμπάνια για τον τουρισμό.

Ο κλάδος του αυτοκινήτου, με την επιβολή τεκμηρίου και των υψηλών τελών κυκλοφορίας, έχει παγώσει.

Η ναυτιλία για πρώτη φορά δεν έχει Υπουργείο.

Με την αύξηση του ειδικού φόρου καυσίμου και του ΦΠΑ, ο πληθωρισμός καλπάζει, κατατρώνοντας το ήδη συρρικνωμένο εισόδημα των πολιτών και χωρίς ταυτόχρονα να ασκούνται έλεγχοι, για να καμφθούν οι κερδοσκοπικές τάσεις στην αγορά.

Η ανεργία καλπάζει. Μέσα σε μόλις δυο μήνες, από την έγκριση του Προγράμματος Σταθερότητας και Ανάπτυξης του 2010, ομολογούν την πλήρη αποτυχία των προβλέψεων των πολιτικών της Κυβέρνησης.

Η Κυβέρνηση, δείχνει να μην αντιλαμβάνεται τη γεωπολιτική ανακατανομή δυνάμεων και να έχει περιπέσει σε λήθαργο.

Το 2010, η ταπεινωτική και πλέον καταστροφική για τη χώρα πορεία, ξεκινά. Ο κ. Παπανδρέου και η κυβέρνησή του, αφού περιπλανήθηκε για μήνες μέσα στην αβεβαιότητα, τη σύγχυση, την έλλειψη γνώσης, την ανυπαρξία σχεδίου και την αδυναμία χάραξης οποιασδήποτε στρατηγικής μακροπρόθεσμης, με όρους πολιτικής και όχι επικοινωνίας, οδηγεί τη χώρα στο Διεθνές Νομισματικό Ταμείο, παραδίδοντας τη λήψη αποφάσεων που αφορούν τη χώρα και τους πολίτες, στα χέρια των δανειστών.

Για τη λύση του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου σας θυμίζω τι είπε ο κ. Σημίτης, στις 18 Δεκεμβρίου 2008, απευθυνόμενος τότε, στην κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας. Έλεγε ο κ. Σημίτης: «Στην περίπτωση που παρουσιαστούν δυσκολίες δανεισμού του ελληνικού κράτους, θα έχει δοθεί η αφορμή να διατυπωθεί

η υπόδειξη ότι η λύση του προβλήματος θα πρέπει να επιζητηθεί μάλλον, με προσφυγή στο Διεθνές Νομισματικό Ταμείο. Θα είναι μια ταπεινωτική για την Ελλάδα εξέλιξη, η πιο καταστροφική κατάληξη της διακυβέρνησης της Νέας Δημοκρατίας».

Όμως η επιλογή αυτή του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου δεν έγινε από τη Νέα Δημοκρατία, έγινε από το δικό του κόμμα και από τον άνθρωπο που του έδωσε το δαχτυλίδι, για να τον διαδεχθεί στην αρχηγία του ΠΑΣΟΚ και στη συνέχεια, να κυβερνήσει τους Έλληνες.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η τραγική περιπέτεια της πατρίδας μας συνεχίζεται, αφού για λόγους επικοινωνιακού και προσαρμογής από τις προεκλογικές δεσμεύσεις στην πραγματικότητα, ο κ. Παπανδρέου υιοθέτησε ένα επίσης καταστροφικό σεβαστικό της χώρας σε χρεοκοπία, της χώρας σε εντατική.

Η ελληνική κοινή γνώμη υπέστη ένα βίαιο σοκ επικοινωνιακού αποπροσανατολισμού και οι αγορές υιοθέτησαν αυτό, που τους παρουσίαζε η ελληνική κυβέρνηση.

Ο προϋπολογισμός είχε ακυρωθεί πριν την κατάθεσή του, ως κατώτερος των περιστάσεων. Το πρόγραμμα σταθερότητας και ανάπτυξης είχε δύο σχέδια: Με το πρώτο και ευμενέστερο δεν ασχολήθηκε ποτέ κανείς, ενώ το δεύτερο ακυρώθηκε τις αμέσως επόμενες μέρες, όταν η κυβέρνηση, υποκύπτοντας στην οικονομική αναγκαιότητα, ανακοίνωσε μέτρα βίαιης προσαρμογής. Στο επίκεντρο της κριτικής όλων βρέθηκε η περίφημη πλέον, μπλόφα περί προσφυγής στο Διεθνές Νομισματικό Ταμείο. Η απειλή πλαγίηθηκε για μερικές εβδομάδες στην ειδησεογραφία και στις αναλύσεις.

Ο κ. Παπανδρέου εμφανιζόταν να ξετάζει σοβαρά, το ενδεχόμενο και να κραδαίνει ως σωτηρία για τη χώρα, αυτήν τη λύση. Ο κ. Παπανδρέου διεξήγαγε μία μάχη, για την οποία δεν ήταν προετοιμασμένος, υποτιμώντας από άγνοια τις αγορές και την Ευρωπαϊκή Ένωση, με βαθύτατα διχασμένο το στρατηγείο, με αργόσυρτες και πολύωρες διαβουλεύσεις πολυπληθών οργάνων, με αδυναμία πλήρωσης στρατηγικών επιμέρους θέσεων της κρατικής μηχανής, με φιλολογική ατζέντα αναζήτησης της ψυχής του ΠΑΣΟΚ στην ενσυνείδητη προεκλογική ρητορική «φούσκα», χάνοντας πολύτιμο χρόνο, κυνηγώντας τους «ανεμόμυλους» κερδοσκόπους, δυσφημώντας συστηματικά τη χώρα, διχάζοντας το εσωτερικό μέτωπο.

Υπό αυτές τις συνθήκες όμως, τη μάχη δεν τη δίνεις, για να την κερδίσεις, αλλά, για να διασυνθείς και μάλιστα αφού πρώτα έχεις ο ίδιος διασύρει τη χώρα σου. Ο κ. Παπανδρέου παρέλαβε μία χώρα που άντεξε στην καρδιά της οικονομικής κρίσης, όταν Ευρώπη και Ηνωμένες Πολιτείες ήταν βυθισμένες στην ύφεση, με πλήρη επίγνωση ότι «ροκανίζει» τη χώρα, εκβιάζοντας πρόωρες εκλογές, αλλά και με πλήρη επίγνωση ότι κουβαλά ο ίδιος τα βάρη της διακυβέρνησης του τόπου από τις κυβερνήσεις του ΠΑΣΟΚ, στις οποίες ήταν και ο ίδιος μέλος. Φέρει ευθύνη για το διπλό έλλειμμα και το υπέρογκο δημόσιο χρέος που δημιουργήσαν στη χώρα οι κυβερνήσεις του ΠΑΣΟΚ, τα τελευταία τριάντα χρόνια. Ακόμα και για το έλλειμμα που διόγκωσε, για λόγους εσωτερικής κατανάλωσης, η προσφυγή στο Διεθνές Νομισματικό Ταμείο, χωρίς όρους και προϋποθέσεις, από πλευράς της Ελλάδας, σηματοδοτεί την πλήρη παράδοση μιας κυβέρνησης, που αδυνατεί να διαχειριστεί ένα πρόβλημα που την ξεπερνά. Είναι χαρακτηριστική η ξέφρενη πορεία των spreads, μετά την ανακοίνωση της προσφυγής και η εκτόξευσή τους στις χίλιες μονάδες, μετά τους παληκαρισμούς του τότε Υπουργού Οικονομικών, σε συνέντευξη Τύπου στην Ουάσινγκτον. Ο κ. Παπανδρέου φέρει αμέριστα την ευθύνη, για την προσφυγή στο Διεθνές Νομισματικό Ταμείο, αλλά και για όσα άλλα ακολούθησαν.

Θα πω κάτι για τον προϋπολογισμό του 2010, παραφράζοντας μία παλιά ρήση του αειμνηστού Κωνσταντίνου Καραμανλή για το ΠΑΣΟΚ, που έλεγε ότι θυμίζει τον Κολόμβο. Θα πω ότι, όταν τον γράφατε, δεν ξέρατε πού πάτε και όταν τον εκτελέσατε, δεν ξέρατε πού ήσατε.

Το λιγότερο που μπορούμε να κάνουμε σαν εκπρόσωποι του ελληνικού λαού, είναι να καταψηφίσουμε τον απολογισμό του 2010, όχι μόνο εμείς οι Βουλευτές της Νέας Δημοκρατίας, από συνέπεια, αφού είχαμε καταψηφίσει τον προϋπολογισμό, όταν είχε έρθει στη Βουλή, αλλά και οι Βουλευτές που τον ψήφισαν

τότε, γιατί δεν ήξεραν, που όμως τώρα ξέρουν, αφού τα αποτελέσματα αυτής της πολιτικής είναι γνωστά. Είναι η πολιτική που επεβλήθη σε μια απόουσα κυβέρνηση, που οδήγησε στην εξαθλίωση της πατρίδας μας και των πολιτών μας, των πολιτών που σε μια σημαντική πλειοψηφία, σας εμπιστεύθηκαν το 2009, για να τους κυβερνήσετε και που σήμερα, νιώθουν προδομένοι, ταπεινωμένοι, εξαθλιωμένοι.

Στο όνομα λοιπόν της κοινωνίας, έχουμε χρέος και καταψηφίζουμε τον απολογισμό του 2010.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)
ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Το λόγο έχει η κ. Αφροδίτη Παπαθανάση.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΠΑΠΑΘΑΝΑΣΗ: Κύριε Πρόεδρε, κύριοι συνάδελφοι, ζούμε σε εποχές δύσκολες και αυτό πρέπει να το αντιληφθούμε λίγο περισσότερο, γιατί πρέπει να συνομολογήσουμε ότι δεν είμαστε μόνοι μας στον κόσμο αυτό. Δεν είναι μόνο μία χώρα που λέγεται Ελλάδα στον κόσμο αυτό και στην Ελλάδα δεν είναι μόνο τα πολιτικά κόμματα που εναλλάσσονται στην εξουσία. Σε τέτοιες στιγμές, δεν είναι η ώρα και ο τόπος να ανταλλάσσουμε φαιδρές κατηγορίες. Υπάρχει ο φόβος, υπάρχει ο λαϊκισμός, υπάρχει ένα αίσθημα αυτοπροστασίας, υπάρχει η αντίθεση του παλιού πολιτικού συστήματος απέναντι στο νέο πολιτικό σύστημα, σε σχέση με τις ευθύνες, όμως όλα αυτά είναι ρευστά, όλα αυτά είναι σε μία ζώνη επικινδυνότητας, αν το πολιτικό σύστημα δεν αντισταθεί στο φόβο που υπάρχει αυτήν τη στιγμή, στην κοινωνία. Ζούμε λοιπόν σε εποχές δύσκολες και τη θέση της επανάληψης, των ασφαλών οικονομικών κύκλων, της κλασικής πολιτικής ανάλυσης ή και συμπεριφοράς πήραν η διαρκής αβεβαιότητα, η βίαιη εναλλαγή, ο συντηρητισμός. Ο συντηρητισμός υπάρχει και στην πολιτική έκφραση και πρακτική και στην επικοινωνιακή πολιτική και αυτό γίνεται με την άσκηση πίεσης, πέρα από κάθε όριο λογικής και με μία επένδυση στο φόβο.

Ο φόβος, λοιπόν, είναι κάτι που πρέπει να αντιπαλέψουμε τις μέρες αυτές. Τα τελευταία χρόνια η ευρωπαϊκή οικονομική πραγματικότητα βρίσκεται σε πολύ δύσκολα νερά. Η κρίση χρέους έγινε κρίση δανεισμού, κρίση βαθιά κοινωνική και δυστυχώς, κρίση δημοκρατίας στην ίδια την Ευρώπη. Είναι πολιτικά και κοινωνικά αδιέξοδη για την Ευρώπη των ίσων ευκαιριών, την Ευρώπη της προστασίας των κοινωνικών και ατομικών δικαιωμάτων, για την Ευρώπη της δημοκρατικής συνείδησης και του σεβασμού των λαών, η τακτική των κυρίαρχων δεξιών συντηρητικών κομμάτων, σήμερα, με την επιλογή τους, να ζητούν μόνο την άσκηση περιοριστικής δημοσιονομικής πολιτικής, θυσιάζοντας την κοινωνική και δημοκρατική Ευρώπη. Αντί αυτών των πολιτικών, λείπουν οι αναπτυξιακοί πόροι, λείπουν εργαλεία άσκησης πολιτικής, όπως τα ευρωμόλογα, λείπουν οι πόροι και μηχανισμοί κοινωνικής προστασίας και συνοχής, λείπουν πολιτικές αναδιανομής απέναντι στους φορολογικούς παραδείσους, τα CDS, το φόρο επί των χρηματιστηριακών συναλλαγών.

Βρισκόμαστε σ' αυτό το περιβάλλον, λοιπόν -και όχι μόνιμα στον κόσμο- απέναντι στις συστηματικές αδυναμίες της ζώνης του ευρώ, απέναντι στα κερδοσκοπικά κεφάλαια που διέγνωσαν εγκαίρως, ότι υπάρχει πρόβλημα στη Νομισματική Ένωση. Είδαμε τον τζόγο που στήθηκε στην Ευρώπη, πρώτα σε Ελλάδα, σε Πορτογαλία, σε Ιρλανδία και τελευταία, είδαμε, ο κερδοσκοπικός τζόγος να ακουμπάει και τον ίδιο το σκληρό πυρήνα της Ευρωζώνης. Η ελληνική πραγματικότητα τα τελευταία χρόνια και το 2008 και το 2009 και το 2010 βρίσκεται σε θέση ουσιαστικής αδυναμίας.

Στο βασικό ελληνικό πρόβλημα τού τι παράγουμε, αν παράγουμε, πόσο ανταγωνιστικά μπορούμε να σταθούμε στις διεθνείς αγορές, ήρθαν τα μηνύματα των αριθμών. Έχουμε συνεχώς ύφεση, υψηλές δανειακές ανάγκες, διαχρονικά ελλείμματα του ισοζυγίου τρεχουσών συναλλαγών, τη δημοσιονομική εκτροπή του 2009 -που δεν ξέρω, γιατί εδώ στην Αίθουσα αυτή, από κάποια πτέρυγα, ξεχνιέται συνέχεια- και τέλος, την αδυναμία χρηματοδότησης της ελληνικής δημοκρατίας από τις διεθνείς αγορές, με αποδεκτό κόστος.

Το έτος 2010 που συζητάμε, αποτελεί έτος σταθμό για την εξέλιξη των οικονομικών της χώρας, με κύρια χαρακτηριστικά, το χαλί που πήραμε, δηλαδή το έλλειμμα του 2009, τη μεγάλη δη-

μοσιονομική προσπάθεια που καταβλήθηκε με σημαντική μείωση του ελλείμματος κατά πέντε ποσοστιαίες μονάδες, την προσφυγή της χώρας μας στο μηχανισμό στήριξης. Εδώ δεν πρέπει να ξεχνάμε και να μην έχουμε αυταπάτες ότι δεν υπήρχε μηχανισμός στήριξης στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Τη δεδομένη στιγμή – γιατί τα πάντα εξετάζονται τη δεδομένη στιγμή – με ένα ρευστό διεθνές και ευρωπαϊκό περιβάλλον και από τις δεδομένες αδυναμίες της χώρας, δεν υπήρχαν εναλλακτικές. Άρα το ότι είμαστε εδώ, σήμερα, είναι ένα βήμα. Αν μετά το βήμα αυτό έμειναν μικρότερα βήματα μετέωρα ή όχι, στο ρυθμό που θα έπρεπε, είναι θέμα υπό συζήτηση και όντως πρέπει να το αντιμετωπίσουμε και να το κρίνουμε.

Επίσης το 2010 αποτελεί σταθμό, γιατί έχουμε και δύο μεγάλους εξωγενείς παράγοντες και παραμέτρους: Την αδυναμία της Ευρώπης να αντιδράσει άμεσα και αποφασιστικά και την απόφαση στη Deauville που μας σημάδεψε αρνητικά, γιατί επηρέασε αρνητικά όλο το σκηνικό σταθεροποίησης στην Ευρώπη.

Ο προϋπολογισμός του 2010 εκτελέστηκε σε ένα περιβάλλον κερδοσκοπικών επιθέσεων, σε ένα περιβάλλον στο οποίο ο χρόνος καθημερινά, έδειχνε να τελειώνει με μεγάλες αβεβαιότητες και ανατροπές. Είχαμε τη μείωση του ελλείμματος κατά πέντε ποσοστιαίες μονάδες. Είχαμε όμως και μια δεύτερη σημαντική παράμετρο: τις σημαντικές μεταρρυθμίσεις που έγιναν, στον τρόπο με τον οποίο το ελληνικό κράτος αντιλαμβάνεται και διαχειρίζεται τα οικονομικά του. Μίλαμε για τη συγκεκριμένη μεθοδολογία, γιατί για πρώτη φορά έγινε η μεγάλη προσπάθεια να αποτυπωθεί η γενική κυβέρνηση και να έχουμε διαφάνεια και έγκυρη πληροφόρηση για το τι γίνεται στους υποτομείς της γενικής κυβέρνησης, καθώς και στα οικονομικά τους αποτελέσματα.

Στα βασικά δημοσιονομικά αποτελέσματα έχουμε τη μείωση του ελλείμματος κατά πέντε ποσοστιαίες μονάδες του ΑΕΠ και αυτή η διόρθωση είναι η μεγαλύτερη που έχει γίνει ποτέ στη χώρα της Ευρωζώνης.

Σε όρους διαρθρωτικού ελλείμματος, επιτεύχθηκε μείωση από το 15,2% του 2009, στο 5,3% του 2011, δηλαδή δέκα μονάδες του ΑΕΠ. Η κεντρική κυβέρνηση καλύπτει με δανεισμό, σχεδόν το 16,5% των τρεχουσών δαπανών της και το 62,5% των δημόσιων επενδύσεων, έναντι των ποσοστών 30% και 78% αντίστοιχως του προηγούμενου οικονομικού έτους και αυτό είναι σαφώς, δείγμα σημαντικής δημοσιονομικής διαχείρισης.

Έχουμε νέα μεθοδολογία. Έχουμε ανεξάρτητη στατιστική αρχή, που στηρίζεται στη μεθοδολογία του ευρωπαϊκού συστήματος των λογαριασμών, του ESA 95. Και αυτό πρέπει να το επισημάνουμε, γιατί γίνεται πολλή κουβέντα περί χειραγώγησης στατιστικών στοιχείων, στα οποία θα αναφερθώ και λίγο παρακάτω.

Οι δαπάνες του τακτικού προϋπολογισμού, όπως καταγράφονται και στην έκθεση του Ελεγκτικού Συνεδρίου, σημείωσαν μείωση κατά 7,5 δισεκατομμύρια ευρώ, σε σχέση με το 2009.

Αυτό όμως που έχει σημασία και πρέπει να το επισημάνουμε – είναι και σημείο των ημερών – είναι το εξής: Είναι αρνητική – και συνεχίζει να είναι αρνητική ως σημείο, για την ανάπτυξη της χώρας – η περικοπή του Προγράμματος Δημοσίων Επενδύσεων.

Ένα δεύτερο αρνητικό σημείο που πρέπει να εντοπίσουμε, είναι ότι δεν καταφέραμε να χτυπήσουμε στο σημείο που θέλαμε, τη φοροδιαφυγή και βασιστήκαμε στην αύξηση κυρίως, των έμμεσων φόρων και λιγότερο των άμεσων φόρων, κάτι που είναι κοινωνικά άδικο.

Κάποια άλλα στοιχεία που θα ήθελα να παρουσιάσω, έχουν να κάνουν με την ενίσχυση των τραπεζών κατά 49 δισεκατομμύρια ευρώ. Είναι, όπως ξέρουμε, οι εγγυήσεις που δόθηκαν σε ανώνυμες εταιρείες βάσει των διατάξεων του ν. 3723, ενίσχυση ρευστότητας της οικονομίας για την αντιμετώπιση των επιπτώσεων της διεθνούς χρηματοπιστωτικής κρίσης και άλλες διατάξεις. Οι εγγυήσεις αυτές, που δόθηκαν το 2010, είναι γύρω στα 50 δισεκατομμύρια ευρώ και αφορούν πράξεις για την εγγύηση του ελληνικού δημοσίου προς διάφορες τραπεζικές εταιρείες.

Σήμερα η κουβέντα για τις τράπεζες επανέρχεται. Έχουμε να κάνουμε με τη διαδικασία της επανακεφαλαιοποίησής τους και θέλουμε να πιστεύουμε ότι η διαδικασία αυτή θα γίνει με τρόπο που και τις τράπεζες θα βοηθήσει και κοινωνικά δίκαιος θα είναι.

Τα καθαρά εισπραχθέντα έσοδα του τακτικού προϋπολογισμού ανήλθαν στα 53,9 δισεκατομμύρια ευρώ. Τα φορολογικά έσοδα, όπως είπα και παραπάνω, ήταν το 38,4 των συνολικών εσόδων και οι άμεσοι φόροι ήταν λιγότερο από το 40% των φορολογικών εσόδων. Οπότε βλέπουμε σαφώς, ότι εδώ υπάρχει ένα συγκεκριμένο σημείο που για χρόνια, συνεχίζει να είναι άδικο και πρέπει να αλλάξει.

Η δαπάνη για πληρωμή τόκων ανήλθε στα 13 δισεκατομμύρια ευρώ. Η πρόβλεψη ήταν για 12,9 δισεκατομμύρια ευρώ.

Τα στοιχεία κάθε φορά δεν είναι θετικά, στη λογική ότι αντιμετωπίζουν τις στρεβλώσεις της ελληνικής πραγματικότητας.

Οι πραγματικές δαπάνες, σε σχέση με το προηγούμενο οικονομικό έτος, ήταν μειωμένες κατά 35 δισεκατομμύρια. Είχαν απόκλιση, βέβαια, από τον προϋπολογισμό, κατά 26,43 δισεκατομμύρια.

Αυτό χαρακτηρίζεται κυρίως, από τη μείωση που έγινε, κατά 23 δισεκατομμύρια, σε πληρωμές, για την εξυπηρέτηση της δημόσιας πίστης, στη μείωση κατά 3 δισεκατομμύρια ευρώ, στις μεταβιβαστικές πληρωμές, κύρια στο ΙΚΑ, στον ΟΑΕΕ και στο ΝΑΤ.

Αυτή η κουβέντα ξαναγίνεται και είναι πάλι επίκαιρη σήμερα – φαντάζομαι ότι ήταν επίκαιρη και τα προηγούμενα χρόνια – γιατί κάθε φορά δείχνει τις αδυναμίες του ίδιου του συστήματος, να μπορέσει να αντιμετωπίσει δύο μεγάλες δαπάνες, που είναι τα ασφαλιστικά ταμεία, η διαχείριση του μισθολογικού κόστους στη χώρα αυτή και η διαχείριση των τόκων και των χρεολυσίων.

Όπως είπα και πριν, ο σημαντικός παράγοντας που επηρέασε το 2010, ήταν τα συμπεράσματα και τα αποτελέσματα του 2009. Κι επειδή και στην Επιτροπή Απολογισμού έγινε σημαντική κουβέντα για το αν τα στοιχεία αυτά είναι ή δεν είναι έγκαιρα, είναι ή δεν είναι αξιόπιστα, οφείλουμε και μέσω της κατάστασης που είμαστε, να απαντήσουμε τι θέλουμε, αν θέλουμε αξιόπιστα ή βολικά στατιστικά στοιχεία.

Νομίζω ότι, αν η Νέα Δημοκρατία αποφασίσει να πει, «δεν αναγνωρίζω τα στοιχεία του 2009», μετά από τρεις ανακοινώσεις της Κομισιόν και μετά από την επίσημη ανακοίνωση της EUROSTAT, το μόνο που έχει να κάνει, είναι να καταγγείλει τα στοιχεία αυτά στη EUROSTAT και να σταματήσει η σχετική πολιτική φιλολογία στη χώρα.

Ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Το λόγο έχει ο Βουλευτής της Νέας Δημοκρατίας, κ. Αργύρης Ντινόπουλος.

ΑΡΓΥΡΗΣ ΝΤΙΝΟΠΟΥΛΟΣ: Αγαπητοί συνάδελφοι, το πολιτικό σύστημα, το οποίο οικοδομήθηκε τα τελευταία τριάντα επτά χρόνια, μετά τη Μεταπολίτευση, βρίσκεται σε ένα οριακό σημείο και αυτό νομίζω ότι το εισπράττουμε όλοι.

Οι παθογένειες του πολιτικού συστήματος αναδείχθηκαν με τον πιο άμεσο τρόπο τα τελευταία δύο χρόνια, εξαιτίας των πολιτικών οι οποίες ακολούθησαν.

Σ' αυτή, λοιπόν, την κρίσιμη συγκυρία στην οποία βρισκόμαστε, νομίζω ότι το πολιτικό σύστημα πρέπει να δείξει με άμεσο και καθαρό τρόπο ότι συμμετέχει στις θυσίες του ελληνικού λαού: όχι στις θυσίες που πιθανώς έρχονται, αλλά στις θυσίες που έχουν ήδη γίνει. Είναι αλήθεια ότι έγιναν μερικά βήματα προς αυτήν την κατεύθυνση, όμως δεν είναι αρκετά και δεν πείθουν. Στο πολιτικό σύστημα ασκήθηκε πολλές φορές, μια οριζόντια και ίσως σε κάποιες περιπτώσεις και μια άδικη κριτική. Όποιος όμως ασχολείται με τα κοινά, πρέπει να δέχεται την κριτική ακόμα και αν είναι άδικη, γιατί αυτή η κριτική τον βοηθάει να γίνει καλύτερος.

Τις τελευταίες ημέρες, τα τελευταία εικοσιτετράωρα, η κοινή γνώμη παρακολουθεί περίπου άφωνη, τις σκληρές διαπραγματεύσεις, οι οποίες διεξάγονται. Θέλω να επισημάνω ότι ίσως είναι η πρώτη φορά που γίνονται πραγματικές διαπραγματεύσεις, κυρίως και πρωτίστως χάρη στην παρουσία σε αυτές τις διαπραγματεύσεις και του Προέδρου της Νέας Δημοκρατίας, κ. Αντώνη Σαμαρά.

Πιστεύω όμως ότι σ' αυτήν την κρίσιμη ώρα, πρέπει εμείς, ως πολιτικό σύστημα και ως Βουλευτές, να δώσουμε ένα άμεσο παράδειγμα ότι σ' αυτήν την αγωνία και σ' αυτές τις θυσίες του ελ-

ληνικού λαού συμμετέχουμε ενεργά. Το συζήτησα με τους πολίτες της εκλογικής περιφέρειας στην οποία πολιτεύομαι, είχα αλληπάλληλες συζητήσεις μαζί τους και μπορώ να σας μεταφέρω την ομόφωνη άποψή τους, η οποία βεβαίως είναι και δική μου άποψη.

Προτείνω, λοιπόν, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, την οριστική κατάργηση των βουλευτικών συντάξεων. Πιστεύω ότι αυτό θα είναι όχι μόνο ένα δημοσιονομικό και οικονομικό ισοδύναμο, αλλά ένα βαθύτατα πολιτικό και πρωτίστως, ηθικό ισοδύναμο απέναντι στους χαμηλόμισθους και κυρίως, απέναντι στις επικουρικές συντάξεις. Η πρόταση είναι πάρα πολύ απλή: Όποιος από εμάς υπηρετεί σ' αυτήν τη Βουλή για τέσσερα, για οκτώ, για δώδεκα χρόνια, τα χρόνια αυτά θα προσμετρούνται στον επαγγελματικό ασφαλιστικό του φορέα και στο τέλος, όπως όλοι οι Έλληνες πολίτες, θα λαμβάνει και αυτός μια επαγγελματική σύνταξη. Να φέρω το παράδειγμα του εαυτού μου και να πω ότι ο Ντινόπουλος θα λάβει μια σύνταξη ως δημοσιογράφος, δεν θα πάρει μια σύνταξη και ως Βουλευτής και ως δημοσιογράφος. Δεν ξέρω ποιο θα είναι το οικονομικό όφελος. Νομίζω ότι δεν θα είναι και μικρό. Πρωτίστως, όμως, θα είναι, όπως προανέφερα, ένα μεγάλο, ένα σημαντικό πολιτικό και ηθικό ισοδύναμο, απέναντι στους Έλληνες που δοκιμάζονται αυτές τις δύσκολες ώρες.

Βεβαίως, είναι αλήθεια ότι σ' αυτήν τη συνεδρίαση, είμαστε λίγοι. Αν μας μετρήσω, είμαστε τρεις Βουλευτές, ο κύριος Πρόεδρος και εσείς, κύριε Υπουργέ. Σε κάθε περίπτωση, όμως, πιστεύω ότι είναι μια πρόταση, η οποία σ' αυτές τις δύσκολες συγκυρίες, μπορεί πραγματικά να δώσει στους Έλληνες την πεποίθηση ότι και εμείς ως Βουλευτές, κάνουμε μια θυσία απέναντι στις τόσες πολλές θυσίες που έχουν κάνει οι συμπολίτες μας.

Κλείνοντας, αγαπητοί συνάδελφοι, θα ήθελα να πω ότι στην πολιτική, πέρα από οτιδήποτε άλλο, η δύναμη του παραδείγματος είναι πάντοτε καταλυτική.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Το λόγο έχει ο Βουλευτής του ΠΑΣΟΚ, κ. Μανώλης Στρατάκης.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΣΤΡΑΤΑΚΗΣ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Κύριοι συνάδελφοι, σήμερα, έχουμε μια διαδικασία που εκτιμάται ότι είναι καθοριστικής σημασίας, με την έννοια ότι η διαδικασία κύρωσης που σήμερα κάνουμε, του απολογισμού και του ισολογισμού του οικονομικού έτους 2010, μπορεί να συμβάλει, ώστε να ξεπεραστούν προβλήματα, να επισημανθούν αδυναμίες, λάθη, παραλείψεις ή ό,τι άλλο υπάρχει, που έχει να κάνει με τον προϋπολογισμό του κράτους, άρα να κάνουμε σωστότερα βήματα στο μέλλον.

Βεβαίως αποτελεί και μία διαδικασία λογοδοσίας, σε σχέση με την εκτέλεση του προϋπολογισμού και συμβάλλει στη βελτίωση της ποιότητας της δημοσιονομικής διαχείρισης. Θεωρώ, λοιπόν, ότι αυτό είναι πάρα πολύ σημαντικό ως διαδικασία.

Προς αυτήν την κατεύθυνση, πρέπει να πούμε ότι έχουν συμβάλει η συνταγματική μεταρρύθμιση και η εφαρμογή του Συντάγματος από το 2001 και μετά, το άρθρο 79 του Συντάγματος και ο ν.3071/2010, που δημιούργησαν αυτές τις προϋποθέσεις της αλλαγής της ποιότητας της δημοσιονομικής διαχείρισης. Βεβαίως, συμβάλλει στην αξιοπιστία αυτής της δημοσιονομικής πολιτικής και έχει καθιερώσει τη διπλογραφική λογιστική, τροποποιημένη ταμειακής βάσης, η οποία βασίζεται στην αρχή των δεδουλευμένων εσόδων και εξόδων, άρα δηλαδή να έχουμε πραγματικά, ει δυνατόν, δεδομένα και στοιχεία πάνω στα οποία θα μιλάμε.

Εάν δει κανείς τον απολογισμό και τον ισολογισμό του 2010, θα διαπιστώσει με μία πρώτη ματιά –επισημαίνεται, εξάλλου, και από την έκθεση του Ελεγκτικού Συνεδρίου του κράτους, που προβλέπεται από τη σχετική ρύθμιση, να κατατίθεται μαζί με τον ισολογισμό και τον απολογισμό– ότι όλα τα στοιχεία που αφορούν προβλήματα και αδυναμίες του προηγούμενου προϋπολογισμού, του 2009 δηλαδή, αλλά ενδεχομένως και προηγούμενων προϋπολογισμών, έρχονται σε μία βελτιωτική κατεύθυνση. Θα πω συγκεκριμένα νούμερα, για να γίνει αυτό κατανοητό.

Υπάρχουν όμως και αδυναμίες και προβλήματα και παραλείψεις, που και αυτά πρέπει να τα επισημάνουμε, γιατί θέλω να πιστεύω ότι αυτή είναι στην κυριολεξία, η ουσία αυτής της συζήτησης, επί δύο ημέρες στη Βουλή. Για παράδειγμα, βλέ-

πουμε ότι το έλλειμμα της γενικής κυβέρνησης μειώθηκε σε ποσοστό 5%, που είναι μία πρωτοφανής μείωση σε ευρωπαϊκό επίπεδο, για προϋπολογισμό μιας χώρας. Είδαμε ότι το δημοσιονομικό έλλειμμα από το 15,29% το 2009, κατέβηκε στο 5,3%, κάτι που σημαίνει μία πολύ σημαντική εξέλιξη. Επίσης και το διαρθρωτικό έλλειμμα, που σύμφωνα με το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο ήταν στο 12,3%, κατέβηκε στο 3,4%.

Όλα αυτά είναι πολύ σημαντικά στοιχεία και επισημαίνονται στην έκθεση του Γενικού Λογιστηρίου του κράτους. Έχει σημασία να δούμε ακόμα ότι το πρωτογενές έλλειμμα ήταν μέσα στις προβλέψεις του προϋπολογισμού. Το έλλειμμα της κεντρικής κυβέρνησης κατέβηκε –και αυτό είναι πάρα πολύ σημαντικό– στο 6,97% του ΑΕΠ, ενώ προβλεπόταν στον προϋπολογισμό να πάει στο 9,3% του ΑΕΠ.

Πρέπει να πούμε, όμως, ιδιαίτερα για τον ισολογισμό και τον απολογισμό του 2010, ότι υπήρξε στο ενδιαμέσο της περιόδου, μία αδήριτη ανάγκη, εξαιτίας της ύφεσης, να υπάρξουν αναπροσαρμογές. Αυτές οι αναπροσαρμογές έχουν δημιουργήσει προβλήματα και άλλες καταστάσεις. Παρ' όλα αυτά, όμως, πρέπει να πούμε ότι τα έξοδα ήταν αυξημένα, σε σχέση με το 2009, αν και υπολείπονταν των προβλέψεων που είχαν τουλάχιστον καταγραφεί στον προϋπολογισμό, σε ένα ποσοστό 5,4%.

Εκείνο που έχει πολύ μεγάλη σημασία, μια και πάμε σε μία δημοσιονομική προσαρμογή και στην κάλυψη του τεράστιου δημοσιονομικού ελλείμματος που υλοποιείται από τον προϋπολογισμό, είναι ότι μειώθηκαν οι δαπάνες σε πολύ σημαντικό ποσοστό. Μειώθηκαν σε ποσοστό 14,7%, σε σχέση με το 2009. Βεβαίως χρειάστηκε να πληρώσουμε χρεολύσια αυτό το έτος, περίπου 42 δισεκατομμυρίων ευρώ, από τα οποία περίπου τα 22 δισεκατομμύρια, ήταν βραχυπρόθεσμα χρεολύσια, δηλαδή κάλυψαν τρέχουσες ανάγκες. Είδαμε ότι το δημόσιο χρέος αυτήν την περίοδο, ανέβηκε στα 340 δισεκατομμύρια ευρώ, είχε δηλαδή, μία αύξηση 41,5 δισεκατομμυρίων ευρώ, σε σχέση με το 2009, που το δημόσιο χρέος ήταν περίπου στα 300 δισεκατομμύρια ευρώ.

Όλα αυτά τα λέω, για να δείξω ότι σε ουσιαστική βάση, τα δεδομένα του προϋπολογισμού έχουν θετικό πρόσημο, διότι πράγματι υλοποιήθηκαν οι στόχοι που έβαζε ευθύς εξαρχής ο προϋπολογισμός. Υπάρχουν όμως και αδυναμίες, οι οποίες πρέπει να επισημανθούν. Νομίζω ότι εκεί πρέπει να εστιάσουμε την προσοχή μας και εκεί να δώσουμε το βάρος, εάν πραγματικά θέλουμε η κυβέρνηση που είναι κάθε φορά, να μπορεί να πραγματοποιήσει και τους προϋπολογισμούς, όπως πρέπει, αλλά και συνολικά, να είναι σε γνώση της διοίκησης ποια είναι τα λάθη και οι αδυναμίες, ώστε να μπορεί να τα διορθώσει.

Το μεγάλο πρόβλημα που εγώ βλέπω ότι υπήρξε σ' αυτόν τον προϋπολογισμό, είναι οι άμεσοι φόροι. Για παράδειγμα, είχαμε μια μείωση κατά ποσοστό 6,15%, ενώ στον προϋπολογισμό προβλεπόταν αύξηση 13,6%. Αυτό είναι πάρα πολύ σημαντικό και νομίζω ότι θα πρέπει να το δούμε, γιατί αυτό το έλλειμμα των 8,14 δισεκατομμυρίων ευρώ είναι ένα πολύ σημαντικό έλλειμμα. Δεν πρέπει βέβαια να ξεχνάμε ότι οι εισπράξεις από τα χρέη των παρελθόντων οικονομικών ετών αυξήθηκαν κατά 14,6%.

Παρ' όλα αυτά, η σχέση που διαμορφώνεται μεταξύ άμεσων και έμμεσων φόρων, δεν είναι η επιθυμητή ούτε αυτή που προβλεπόταν στον προϋπολογισμό. Όταν δηλαδή, οι άμεσοι φόροι έχουν το 39,43% και οι έμμεσοι φόροι το 60,57%, αυτό είναι μια άνιση κατανομή, την οποία θα πρέπει να επισημάνουμε, την οποία θα πρέπει η Κυβέρνηση να την λάβει υπ' όψιν της, διότι οι έμμεσοι φόροι είναι, που επηρεάζουν τις ευρύτερες λαϊκές μάζες και θα πρέπει σε κάθε περίπτωση, η σχέση αυτή να αλλάξει. Θα έπρεπε αν ήμασταν προς τη σωστή κατεύθυνση, να έχουμε τα αντίστροφα μεγέθη, δηλαδή, να είναι οι έμμεσοι φόροι στο 40% και οι άμεσοι στο 60%. Αυτό όμως δεν έχει γίνει και νομίζω ότι είναι κάτι που πρέπει να δούμε, ποιοι είναι αυτοί που διαφεύγουν, γιατί διαφεύγουν και, εν πάση περιπτώσει, να δούμε πώς πραγματικά μπορούμε να αυξήσουμε τους άμεσους φόρους, που είναι το μεγάλο πρόβλημα. Και θέλω να πιστεύω ότι στο βαθμό που αυτό διορθώνεται και η πολιτική που εμείς ως πολιτικός χώρος θέλουμε να ασκήσουμε, θα είναι πιο πετυχημένη και τα έσοδα του κράτους ουσιαστικά, θα αυξάνονται με καλύτερους ρυθ-

μούς.

Βλέπουμε επίσης ότι υπάρχει μια αδυναμία στα εισπραχθέντα, σε σχέση με τα βεβαιωθέντα έσοδα. Ενώ είχαμε βεβαιωθέντα έσοδα, γύρω στα 98 δισεκατομμύρια ευρώ, τα εισπραχθέντα φτάνουν κοντά στα 54 εκατομμύρια, ένα ποσοστό δηλαδή της τάξης του 55%. Αυτό είναι πολύ σημαντικό, σαν στοιχείο και πρέπει να το εντοπίσουμε, γιατί δείχνει ότι θα πρέπει οι μηχανισμοί του κράτους να λειτουργήσουν με διαφορετικές ταχύτητες, με διαφορετικούς ρυθμούς και ίσως και με διαφορετική αντίληψη από αυτήν με την οποία λειτουργούσαν μέχρι σήμερα. Αν γίνει αυτό και δεν υπάρχει αυτή η πολύ σημαντική διαφορά, όπως παρατηρείται στον προϋπολογισμό του 2010, τότε ασφαλώς και οι επιπτώσεις όσων εξ αυτών των αποτελεσμάτων πολλές φορές, υποχρεωνόμαστε να επιβάλουμε στον ελληνικό λαό, θα είναι λιγότερο οδυνηρές.

Βεβαίως έχουμε και ορισμένες αποκλίσεις όπως, για παράδειγμα, οι εγγυήσεις που έφτασαν περίπου στα 50 δισεκατομμύρια ευρώ και είναι σε αντίθεση με το ν. 2322/1995 που προβλέπει ότι οι εγγυήσεις δεν μπορούν να υπερβαίνουν το 3% του τακτικού προϋπολογισμού. Και εκεί υπάρχει μια αδυναμία που νομίζω ότι θα πρέπει να εντοπιστεί.

Τώρα γιατί φτάσαμε να έχουμε αυτά τα νούμερα; Γιατί φτάσαμε αυτά τα αρνητικά δεδομένα να τα επισημαίνουμε σήμερα; Γιατί είχαμε αυτό το έλλειμμα και την αύξηση του χρέους; Υπήρχαν χρέη τα οποία έπρεπε να εξοφληθούν, χρέη του ΟΠΕΚΕΠΕ, του ΕΛΓΑ, των νοσοκομείων που κάποια στιγμή, έπρεπε να εγγραφούν στον προϋπολογισμό. Δεν μπορούσαμε να το κάνουμε διαφορετικά. Με αυτήν την έννοια, υπάρχει μια δικαιολογία στην Κυβέρνηση, αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι η ίδια τακτική πρέπει να συνεχίζεται.

Εκείνο που έχει σημασία είναι, να δούμε αν αυτά τα μαθήματα που μας δίνει η εφαρμογή ενός προϋπολογισμού του κράτους ένα χρόνο πριν –και είναι πολύ σημαντικό, γιατί είμαστε πάρα πολύ κοντά– μπορούν να μην διδάξουν για το μέλλον. Εκεί είναι το μεγάλο πρόβλημα.

Εγώ θέλω να επισημάνω δυο-τρία πράγματα που ακούστηκαν χθες. Θα κλείσω με μια γενική τοποθέτηση. Χθες ακούστηκε από τους εισηγητές και τους συναδέλφους της Νέας Δημοκρατίας ότι έχουμε αυτή τη δυσάρεστη εξέλιξη στη γενικότερη οικονομική κατάσταση της χώρας, επειδή το μείγμα της πολιτικής, όπως χαρακτηριστικά τονίζουν, δεν ήταν αυτό που θα έπρεπε να είναι. Τονίζουν ότι τώρα γίνονται διαπραγματεύσεις, επειδή συμμετέχει ο κ. Σαμαράς, ενώ στο προηγούμενο διάστημα, δεν γίνονταν. Εν πάση περιπτώσει, φαίνεται ότι όλα αυτά λέγονται απλά για κατανάλωση, γιατί, αν πραγματικά υπήρχε ένα διαφορετικό μείγμα πολιτικής –το οποίο υπάρχει αλλά πιθανόν οι εταίροι μας δεν θέλουν να υλοποιήσουμε ή εμείς δεν τους το προτείνουμε τόσο καθαρά– θα είχαμε και το σχετικό αποτέλεσμα ή τουλάχιστον θα γινόταν αποδεκτό. Φαίνεται όμως ότι δεν γίνεται αποδεκτό. Ή δεν υπάρχει ή δεν γίνεται αποδεκτό αυτό που υπάρχει.

Αλλά θα ήταν χρήσιμο να πουν στη Βουλή, όταν θα έρθει ιδιαίτερα η συγκεκριμένη συζήτηση, τι είναι αυτό που προτείνεται διαφορετικό, από αυτό που επιμένει η τρόικα ή οποιοσδήποτε άλλος και που δεν γίνεται αποδεκτό, για να πούμε και στον ελληνικό λαό να μας πει, να επιλέξει.

Εγώ πιστεύω πάντως, ότι, επειδή άρχισαν και σε επίπεδο Ευρωπαϊκής Ένωσης να ακούγονται φωνές διαφορετικές από αυτές, που οι ηγεσίες αυτήν τη στιγμή της Ευρώπης, που είναι προς λάθος κατεύθυνση και προσηλαστών να επιβάλλουν στους λαούς και στις οικονομίες που έχουν προβλήματα, θα πρέπει εμείς εδώ, με το απαιτούμενο θάρρος, να τονίσουμε τι είναι αυτό και να το εντοπίσουμε ποιο είναι αυτό το μείγμα της πολιτικής, που πρέπει να ακολουθήσουμε, ώστε η χώρα να ξεπεράσει την κρίση. Διότι, εάν δεν είμαστε σε θέση να δημιουργήσουμε τα πρωτογενή πλεονάσματα, όπως προβλέπουμε στον φετινό προϋπολογισμό, εάν δεν είμαστε δηλαδή σε θέση, να επιβιώσουμε από αυτά που μπορούμε να παράξουμε, τότε καταλαβαίνουμε όλοι μας ότι θα είμαστε πάντα σε μία αδύνατη θέση και δεν θα μπορούμε να υποστηρίξουμε πολιτικές και απόψεις που ενδεχομένως, θα μας βγάλουν από το αδιέξοδο.

Έχουμε δύσκολη δουλειά μπροστά μας. Έχει δύσκολη δουλειά ο ελληνικός λαός. Όμως σε αυτήν τη κρίσιμη φάση, που υπάρχουν αδυναμίες εγγενείς και που δημιουργούνται και εκ των εξελίξεων και εκ των καταστάσεων, θα πρέπει να σταθμίσουμε τα πράγματα σε όλο τους το βάθος και σε όλο τους το πλάτος, να δούμε τι είναι το καλύτερο που θα μπορούσαμε να κάνουμε, τι είναι αυτό που θα μας βγάλει από το αδιέξοδο της ύφεσης που έχει δημιουργηθεί, εξαιτίας των συγκεκριμένων πολιτικών και εν πάση περιπτώσει, πώς μπορούμε από αυτές τις νέες πρακτικές, τις νέες πολιτικές, να δώσουμε μια νέα ελπίδα στον ελληνικό λαό, ότι μπορεί αυτή η χώρα, που είναι πραγματικά στο καλύτερο σημείο της γης και αυτό πρέπει να το λέμε, που έχει τα περισσότερα συγκριτικά πλεονεκτήματα, μπορεί να σταθεί στα πόδια της, έχει ένα λαό που είναι δημιουργικός και πρέπει εμείς να του δώσουμε τη δυνατότητα αυτήν, τη δημιουργικότητά του να την αξιοποιήσει στο μέγιστο δυνατό βαθμό, αν θέλουμε πραγματικά να ξεφύγουμε από την κρίση.

Οι καιροί είναι δύσκολοι. Θα πρέπει όλοι μας να το αντιληφθούμε και κάτω από άλλο πρίσμα και κάτω από άλλο πνεύμα – το έχω πει και άλλη φορά σε αυτήν την Αίθουσα– πρέπει να συνδράμουμε τις προσπάθειες που γίνονται από μία μεγάλη μερίδα του πολιτικού συστήματος. Καλό θα ήταν να συμμετέχει το σύνολο του πολιτικού συστήματος, για να δούμε πώς μπορούμε να ξεφύγουμε από αυτήν τη μέγγενη στην οποία μάς έχουν βάλει βεβαίως, το κεφάλαιο και βεβαίως, όλοι αυτοί οι οποίοι προσπαθούν να δημιουργήσουν συσσωρευση και μάλιστα με τρόπους, οι οποίοι είναι ανορθόδοξοι και πολλές φορές, αντί να δημιουργούν καλύτερο μέλλον στους πολλούς, δημιουργούν δυστυχώς χειρότερο μέλλον για τους πολλούς και καλό μέλλον μόνο για τους πάρα πολύ λίγους. Δεν είναι τυχαίο που εκατόν σαράντα επτά επιχειρήσεις σε όλο τον κόσμο, ελέγχουν το 40% του παγκόσμιου ακαθάριστου προϊόντος και μαζί με άλλες εξακόσιες, ελέγχουν περίπου το 80%. Αυτό τα λέει όλα.

Εμείς θα πρέπει με βάση αυτά τα κριτήρια, να δούμε πώς μπορούμε να ξεπεράσουμε υπαρκτά προβλήματα, γιατί δεν θα πρέπει να πάμε πολλά χρόνια πίσω, ακολουθώντας κάποιες φωνές που λένε ότι πρέπει να πάμε στη δραχμή ή οτιδήποτε άλλο και να μην κάνουμε προσπάθεια να δούμε πώς μπορούμε, μένοντας στις θέσεις μας και σε αυτά τα οποία μέχρι σήμερα έχουμε κατακτήσει, να προχωρήσουμε ακόμα και σε καλύτερες κατακτήσεις, μπορούμε να πάρουμε ακόμα ένα μεγαλύτερο κομμάτι από το διεθνή καταμερισμό που μας ανήκει και απλά, δεν είμαστε σε θέση να το πάρουμε ακόμα.

Ευχαριστώ πολύ, κύριε Πρόεδρε.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, γίνεται γνωστό στο Σώμα ότι από τα άνω δυτικά θεωρεία παρακολουθούν τη συνεδρίαση, αφού συμμετείχαν στο εκπαιδευτικό πρόγραμμα «Εργαστήρι Δημοκρατίας», που οργανώνει το Ίδρυμα της Βουλής, είκοσι δύο μαθητές και μία εκπαιδευτικός από το 2ο Δημοτικό Σχολείο Πετρούπολης.

Η Βουλή τους καλωσορίζει.

(Χειροκροτήματα απ' όλες τις πτέρυγες της Βουλής)

Το λόγο έχει ο Βουλευτής του Λαϊκού Ορθόδοξου Συναγερμού, κ. Κωνσταντίνος Αϊβαλιώτης.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΑΪΒΑΛΙΩΤΗΣ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Κάποιες άλλες εποχές η σημερινή διαδικασία θα ήταν τυπική. Είναι γνωστό ότι κανένας κρατικός προϋπολογισμός ποτέ δεν τηρήθηκε. Τα μεγέθη του είναι ούτως ή άλλως ενδεικτικά ή μάλλον παραπλανητικά και το περιγραφόμενο αποτέλεσμα κανείς δεν το πιστεύει. Όμως τα τελευταία δύο χρόνια, η όλη διαδικασία έχει προσλάβει δραματικό χαρακτήρα ο οποίος επιτείνεται και από τις βαριές σκιές που υπάρχουν για τα «μαϊμούδεμένα» στατιστικά στοιχεία, το ψεύτικο ύψος του ελλείμματος, τις κατάρρες της παντελώς αναξιόπιστης EUROSTAT και τις συνακόλουθες συνέπειες για την Ελλάδα. Και επειδή συνήθως, κάποιοι μιλούν στην Ελλάδα με δέος για τη EUROSTAT, είναι κοινοτικό, λέει, όργανο κ.λπ., να εξηγήσουμε, να πούμε μια αλήθεια επιτέλους στον κόσμο, ότι πέραν της κατάρτισης του ευρωβαρόμετρου, δεν κάνει και τίποτα η EUROSTAT. Παίρνει έτοιμα τα στοιχεία αυτή η κοινοτική υπηρεσία, μασημένη τροφή δηλαδή παίρνει, τα συλλέγει και τα παρουσιάζει σε πίνακα.

Μόνο το ευρωβαρόμετρο καταρτίζει και αυτό με βοήθεια εταιρείας δημοσκοπήσεων. Αυτό κάνει η EUROSTAT. Δεν θα αναφερθώ στις βαριές σκιές σκανδάλων που έχουν πέσει στη EUROSTAT, γιατί, εάν αυτά που έχουν ειπωθεί για τη EUROSTAT, είχαν ειπωθεί ποτέ για την ΕΛΣΤΑΤ ή για την ΕΣΥΕ στο παρελθόν, θα είχαμε οδηγηθεί προ πολλού, σε εξεταστικές και μπορεί να είχε πέσει και η Κυβέρνηση.

Μιλώ για σκάνδαλα. Ξέρουν αυτοί που ακούνε και δούλευαν στη EUROSTAT, τι έχει συμβεί στο Λουξεμβούργο και τα παραλειπόμενα. Απλώς, μαζεύει στοιχεία και τα παρουσιάζει. Αυτό κάνει η EUROSTAT, άρα δεν υπάρχει κανένας λόγος να έχουμε δέος.

Αυτό που προξενεί εντύπωση, είναι ότι διατυπώνει απόψεις, κάνει και υποδείξεις, παντελώς άσχετη, ούσα η ίδια και χωρίς σοβαρά στατιστικά εργαλεία στα χέρια της. Γι' αυτό και το έλλειμμα του 2009 ήταν τη μία φορά 6,5%, μετά πήγε 8,5%, 10,5%, έφτασε στο 12,5%, μετά «έκατσε» στο 15,5%. Είναι τελικά ένα αμφιβόλου αξίας και ποιότητας νούμερο. Είναι μία διαδικασία που μαρτυρά ότι δεν έχουμε να κάνουμε με Ευρωπαίους επιστήμονες, αλλά μάλλον με «σκιτζήδες». Αυτή είναι η αλήθεια.

Αυτό που είναι αναμφισβήτητο είναι, ότι το 2010, δεν έγινε καμμία αποκρατικοποίηση, παρ' όλο που είχατε τον βαρύγδουπο στόχο για 2,5 δισεκατομμύρια. Και πέρυσι βέβαια, είχατε στόχο για 5,5 δισεκατομμύρια. Τα γνωστά, δεν μπαίνει δεκάρα στα ταμεία. Και πώς να μπει βέβαια, όταν κανείς δεν έρχεται να επενδύσει τα χρήματά του στην Ελλάδα, λόγω της επικρατούσας ρευστότητας που υπάρχει;

Ο κ. Σαχινίδης -που είναι από τα πιο διακεκριμένα μέλη της Κυβέρνησης- μου απάντησε γραπτώς, σε ερώτησή μου, τον Ιούνιο του 2010, ότι το δημόσιο χρέος ήταν 310 δισεκατομμύρια. Στο τέλος του 2010, έξι μήνες μετά, ήταν 340 δισεκατομμύρια. Ανέβηκε δηλαδή 30 δισεκατομμύρια.

Εν τω μεταξύ το Πρόγραμμα Δημοσίων Επενδύσεων είναι το μόνιμο θύμα των περικοπών, αφού «κουρεύτηκε» -εδώ κολλάει η λέξη «κούρεμα»- κατά 1 δισεκατομμύριο το 2010. Η γενικότερη παράκρουση φάνηκε από την αρχή. Πώς λέμε, η κακή ή η καλή ημέρα φαίνεται από το πρωί;

Μόλις αναλάβετε, δώσατε, λέει, το επίδομα κοινωνικής αλληλεγγύης, δηλαδή ο κόσμος καιγόταν και εσείς δώσατε 500 εκατομμύρια ευρώ επίδομα κοινωνικής αλληλεγγύης και αναγγείλατε την αύξηση των δαπανών για την παιδεία. Δηλαδή, είναι αυτό που λέμε, «είσαι καλά ή να βάλω τις φωνές;». Εξαγγείλατε ότι θα δώσετε για την παιδεία 1 δισεκατομμύριο.

Σαν να μην έτρεχε τίποτε δηλαδή, ήσασταν πιστοί στη ρήση «λεφτά υπάρχουν» και αρχίσате να μοιράζετε τετρακοσάρια ακόμη και σε λαθρομετανάστες, όπως σε Αλβανούς και Πακιστανούς, κάποιους από το Σουδάν που χαρακτηρίζονταν -το έχω πει πολλές φορές, ήταν και ο κ. Σαχινίδης παρών- σκηνίτες ή έμεναν σε κουφάλες δέντρων.

Έχω καταθέσει στα Πρακτικά της Βουλής περίπου δέκα φορές, τα αποδεικτικά από το Υπουργείο Οικονομικών, από το Γενικό Λογιστήριο, για την καταβολή 400 ευρώ σε Αλβανούς κ.λπ., που έμεναν σε σκηνές, κουφάλες ή κλαδιά δέντρων και η χρεοκοπημένη Ελλάδα τους έστελνε λεφτά, ενώ η ίδια καιγόταν.

Τι να πει κανείς και για την άλλη γιγαντοβλακεία -μιλάμε για γιγαντοβλακεία!- της διαρροής φημών περί φορολόγησης και «πόθεν έσχες» στις καταθέσεις. Εκεί, λοιπόν, χάσαμε από το 2009 μέχρι σήμερα, 65 δισεκατομμύρια, την ίδια ώρα που ο Ερντογάν προσήλκυε επενδύσεις.

Τι να πει κανείς για το μπρος-πίσω με τα τέλη κυκλοφορίας, το μπρος-πίσω με τους ημιυπαίθριους, την καθυστέρηση για τα αυθαίρετα κ.λπ.. Σας λέγαμε ότι «υπάρχουν και αλλού πορτοκαλιές που κάνουν πορτοκάλια» και τότε κάποιοι γελούσαν.

Όταν μιλούσαμε για άντληση εσόδων ομολογιακού χαρακτήρα, με ένα ομόλογο που θα βγάλαμε, για να συνεισφέρουν οι εφοπλιστές, έλεγαν ότι αυτά τα πράγματα δεν γίνονται. Το ίδιο έλεγαν και με τους ομογενείς. Αυτά τα πράγματα δεν γίνονται.

Γίνονται όμως, όταν υπάρχει όρεξη. Όταν δεν υπάρχει όρεξη ούτε τα 15 δισεκατομμύρια του ΕΣΠΑ μπορείς να απορροφήσεις. Εκεί είναι ακόμη και μας περιμένουν. Είμαστε στο 2012, τα 15 δισεκατομμύρια περιμένουν, δεν τα απορροφάτε. Μας περιμένουν

στις Βρυξέλλες και δεν μπορούμε ακόμη, να τα απορροφήσουμε, μέχρι να τα απορροφήσουν Πορτογάλοι ή Ισπανοί.

Όταν δεν υπάρχει όρεξη για δράση, αφήνεις να αδειάζει η βόρεια Ελλάδα από τις επιχειρήσεις και να εγκαθίστανται στα Σκόπια και τη Βουλγαρία. Η κ. Μέρκελ όμως, κύριε Κατρίνη -που ήμασταν μαζί στο Συμβούλιο της Ευρώπης τις προάλλες- ζήτησε από τις γερμανικές επιχειρήσεις που έφυγαν από τη Γερμανία και πήγαν στην Ουγγαρία και την Τσεχία, να γυρίσουν πίσω τις κρατικές επιδοτήσεις που είχαν ενθουλακώσει.

«Θέλεις να φύγεις από τη Γερμανία, να πας στην Τσεχία; Με γεια σου, με χαρά σου. Δώσε όμως πίσω την κρατική επιδότηση. Όχι να έχουμε και την πίτα ολόκληρη και το σκύλο χορτάτο». Εμείς το κάναμε; Πήγαν οι ελληνικές επιχειρήσεις στα Σκόπια και στη Βουλγαρία. Εμείς ζητήσαμε πίσω τις κρατικές επιδοτήσεις; Γιατί δεν τις ζητήσαμε;

Ο κλάδος ετοιμών ενδυμάτων στην Ελλάδα κατέρρευσε. Πηγαίνουν όλοι και ράβουν στα Σκόπια. Σκεφτήκαμε να βάλουμε έναν έξτρα φόρο, όπως ζητούν οι επιχειρηματίες της Θεσσαλονίκης; Εκείνοι ζητούν μισό ευρώ ανά ένδυμα. Να βάλουμε ένα ευρώ, ενάμισι ευρώ, να «αλλάξουμε τα φώτα» των Σκοπιανών! Μεταξύ όλων των άλλων που κάνουν και μας προκαλούν, κάνουν και κολπάκια, για να παίρνουν ελληνικές επιχειρήσεις, ώστε να μετεγκαθίστανται από τη Μακεδονία και τη Θράκη. Να τους βάλουμε λοιπόν 1 ευρώ φόρο ανά ένδυμα, όταν θα θέλουν να μπουκ στην Ελλάδα αυτά που ράβονται στα Σκόπια, μήπως και κάπως «ρεφάρουμε τη χασούρα». Γιατί το κάνουν άλλες χώρες κι όχι εμείς;

Έχουμε λοιπόν, υστέρηση εσόδων, άρα επιπλέον μέτρα, άρα επιπλέον ύφεση, άρα επιπλέον ελλείμματα και άρα επιπλέον απόκλιση απ' όλους τους στόχους.

Δεν φθάνει όμως μόνο το δημόσιο χρέος. Έχουμε και τις καταπτώσεις εγγυήσεων που παρέχει το ελληνικό δημόσιο για δανεισμό τρίτων. Είναι μία «μαύρη τρύπα» αγνώστου βάθους και δεν ξέρει κανείς πού θα φθάσει έτσι και πέσει μέσα. Γι' αυτό αντί για ισολογισμό, θα έπρεπε να μιλάμε μάλλον για ανισολογισμό και αντί για απολογισμό θα έπρεπε να μιλάμε μάλλον για παραλογισμό!

Ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΛΑΟΣ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Το λόγο έχει ο Βουλευτής του ΠΑΣΟΚ κ. Αθανάσιος Αλευράς.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΑΛΕΥΡΑΣ: Αγαπητοί συνάδελφοι, η συζήτηση του ισολογισμού και του απολογισμού του οικονομικού έτους 2010, γίνεται πραγματικά σε μία «ώρα μηδέν», για τη χώρα, την ελληνική κοινωνία και την ελληνική οικονομία, αλλά ταυτόχρονα νομίζω ότι η προσεκτική ανάγνωσή τους μπορεί να προσφέρει για μία ακόμη φορά, σε όσους το επιθυμούν, ορισμένα χρήσιμα πολιτικά και οικονομικά συμπεράσματα.

Το πρώτο συμπέρασμα είναι, ότι η χώρα αντιμετωπίζει ένα δομικό οικονομικό πρόβλημα και το οικονομικό πρόβλημα της χώρας δεν είναι το δημοσιονομικό. Το δημοσιονομικό είναι κυρίως, η ορατή κορυφή του παγόβουνου. Το βασικό διαρθρωτικό και δομικό πρόβλημα ταυτόχρονα, της χώρας, είναι ότι η παραγωγικότητα και η ανταγωνιστικότητά της είναι πολύ χαμηλή. Με απλά λόγια, ότι παράγουμε πολύ λιγότερα πράγματα απ' αυτά τα οποία καταναλώνουμε ή, με άλλους όρους, ότι εισάγουμε πολύ περισσότερα απ' αυτά τα οποία εξαγούμε. Εάν αυτό είναι το βασικό πρόβλημα της χώρας, το οποίο τροφοδοτεί το δημοσιονομικό πρόβλημα, είναι σαφές ότι η απάντησή του δεν βρίσκεται στη συζήτηση που διεξάγεται εδώ και πολύ καιρό και στην Αίθουσα αυτή αλλά και στα Μέσα Ενημέρωσης, μια συζήτηση η οποία επικεντρώνεται αποκλειστικά στα δημοσιονομικά μέτρα και στη δημοσιονομική πολιτική.

Είναι η ώρα να κατανοήσουμε ότι, χωρίς αποφασιστικές αλλαγές και τομές στην παραγωγική δομή της χώρας, μέλλον στον τόπο δεν υπάρχει. Και δεν υπάρχει μέλλον στον τόπο, διότι δεν θα υπάρχουν δουλειές, δεν θα δημιουργούνται δουλειές για να εργαστούν οι άνθρωποι. Όταν οι άνθρωποι δεν θα εργάζονται, δεν θα παράγονται εισοδήματα, δεν θα υπάρχουν έσοδα για τα κρατικά ταμεία, δεν θα υπάρχουν εξαγωγές για τη χώρα και θα υπάρχει φτώχεια για όλους.

Για να αντιμετωπίσει αυτό το πρόβλημα η Ελλάδα, χρειάζεται να πάρει σημαντικές και γενναίες αποφάσεις. Χρειάζεται να αντιμετωπίσει το διαρθρωτικό της πρόβλημα με ειλικρίνεια και πολιτικό θάρρος. Κι αυτό αφορά το πολιτικό σύστημα. Το πολιτικό σύστημα οφείλει να αντιμετωπίσει και να αναλάβει τις ευθύνες οι οποίες του αναλογούν, για το γεγονός ότι την περίοδο των καλών ημερών δεν είχε την τόλμη να αποφασίσει και να λάβει τα μέτρα εκείνα τα οποία ήταν αναγκαία.

Ταυτόχρονα όμως, θα πρέπει να απαντήσει με σαφήνεια στα πραγματικά διλήμματα που απαιτούν διαρθρωτικές αλλαγές στην ελληνική οικονομία. Ακούω και συναδέλφους να θέτουν, απλουστευτικά δυστυχώς, διλήμματα τα οποία θα μπορούσα να τα χαρακτηρίσω ηρωικά, χωρίς να είναι. Δεν νομίζω ότι υπάρχει κανένα δίλημμα ανάμεσα σε εθνική αξιοπρέπεια και ταπείνωση. Όσοι θέτουν τέτοια διλήμματα απλώς, κατασκευάζουν ένα πρόβλημα, για να μην υποχρεωθούν να δώσουν την απάντηση στο πραγματικό πρόβλημα. Και το πραγματικό πρόβλημα, όπως είπα, είναι η ανάγκη διαρθρωτικών αλλαγών, με τις οποίες η Ελλάδα θα ανακτήσει την ανταγωνιστικότητά της, τη δυνατότητά της να δημιουργεί, να παράγει προϊόντα που καταναλώνει στο εσωτερικό της, άρα να δημιουργεί και θέσεις εργασίας για τους ανθρώπους της.

Αρκεί μια μόνο αναφορά, την οποία κάνω συχνά και σε πολλούς συμπολίτες μας που με σταματούν στο δρόμο, για να διαμνηστευθούν για την κατάσταση, στα πραγματικά μεγέθη της ελληνικής οικονομίας, για να κατανοήσουμε το μέγεθος του προβλήματος. Η αναφορά αυτή υπάρχει και στα νούμερα του 2010.

Τα έσοδα του ελληνικού κράτους, μέσα σε ένα χρόνο, είναι περίπου 55 δισεκατομμύρια ευρώ και τα έξοδά του είναι 100 δισεκατομμύρια ευρώ. Χρειάζομαστε 45 δισεκατομμύρια ευρώ, μέσα σε ένα χρόνο, για να δουλέψει αυτό το κράτος, για να πληρωθούν μισθοί, συντάξεις, για να γίνουν επενδύσεις, υποδομές στην παιδεία, στην υγεία κ.λπ..

Αυτά, λοιπόν, τα 45 δισεκατομμύρια ευρώ, πού υπάρχουν; Και όλοι αυτοί οι οποίοι αντιτίθενται στα μνημόνια και στις οικονομικές πολιτικές, πού βρίσκουν τα 45 δισεκατομμύρια σε ένα χρόνο, για να χρηματοδοτήσουν τις ανάγκες αυτής της χώρας και των πολιτών της; Και όχι μόνο δεν μας λένε πού θα βρεθούν τα 45 δισεκατομμύρια, αλλά από την άλλη μεριά, ζητάνε και μεγαλύτερες δαπάνες.

Ακούω ότι η πολιτική της ύφεσης μπορεί να αντιμετωπιστεί με δημόσιες επενδύσεις στις υποδομές, στις οικοδομές. Ωραία. Γνωρίζετε να δημιουργούνται θέσεις εργασίας στην οικοδομή; Πιστεύετε ότι αυτό μπορεί να λύσει το διαρθρωτικό πρόβλημα της Ελλάδας; Και για πόσα χρόνια ακόμα θα συνεχίσουμε να κτίζουμε τα πάντα; Γιατί αδυνατούμε να καταστρώσουμε ένα σχέδιο, το οποίο θα επενδύσει στην πραγματική οικονομία, σε αυτό που όλοι με εκθεσιακό τρόπο περιγράφουν ότι είναι αναγκαίο να γίνει, δηλαδή να επενδύσουμε στην οικονομία της γνώσης και της τεχνολογίας και στην πραγματικότητα αδυνατούμε να το καταστρώσουμε; Με ποιον τρόπο, λοιπόν, θα αντιμετωπίσει αυτή η χώρα το τραγικό έλλειμμα των 45 δισεκατομμυρίων ευρώ που έχει κάθε χρόνο; Με το να προσφύγει στη δραχμή;

Το πραγματικό δίλημμα –που δεν είναι καθόλου ηρωικό και καθόλου ψεύτικο– που έχει να αντιμετωπίσει η Ελλάδα τις αμέσως επόμενες μέρες είναι ανάμεσα στη χρεοκοπία και στη διάσωση και επειδή ορισμένοι συνάδελφοι στο χώρο της Αντιπολίτευσης φαντάζονται ότι με ηρωικά κελεύσματα και παιάνες αντιμετωπίζονται πολιτικά και οικονομικά προβλήματα, οφείλω με όποια δύναμη φωνής έχω να τους προειδοποιήσω ότι έχουμε φθάσει σε ένα σημείο, όπου –κατά την προσωπική μου αντίληψη– είναι σημείο οριακό για τη χώρα και τις σχέσεις της με την Ευρώπη και η απόφαση των υπολοίπων μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης αυτή τη στιγμή δεν είναι δεδομένη. Δεν είναι δεδομένη η απόφασή τους ότι η Ελλάδα θα παραμείνει στο ευρώ. Αυτό οφείλουμε να το έχουμε πολύ καλά υπ' όψιν μας.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΙΛΤΙΔΗΣ: Δυο χρόνια τα λέμε αυτά, κύριε συνάδελφε!

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΑΛΕΥΡΑΣ: Όπως επίσης, αγαπητέ συνάδελφε – που έχετε δίκιο– θα πρέπει να μην ξεχνάμε και ορισμένα χρήσιμα μαθήματα από την ελληνική ιστορία. Θυμάμαι τουλάχιστον δύο

χαρακτηριστικές περιπτώσεις, όπου ο λαϊκισμός στην πλατεία Συντάγματος είχε ανδρωθεί, επηρέαζε το πολιτικό σύστημα και ήταν αυτός που καθόριζε τις πολιτικές εξελίξεις. Θα σας θυμίσω αυτές τις δύο περιόδους.

Η μία ήταν η περίοδος που προηγήθηκε του μεγάλου Ελληνοτουρκικού Πολέμου το 1897. Όσοι έχουν διαβάσει την ιστορία των ετών 1890-1897 θα θυμούνται ότι εκείνη την περίοδο υπήρχαν αντίστοιχες συγκεντρώσεις αγανακτισμένων στο Σύνταγμα. Πλήθος κόσμου παρέσυρε πολιτικούς στο να παινίζουν τους παϊνές των εθνοσωτήριων στρατηγικών.

Το αποτέλεσμα εκείνης της περιόδου ήταν ότι το 1897 η χώρα οδηγήθηκε στον Ελληνοτουρκικό Πόλεμο με την πίεση των μέσων ενημέρωσης, των λαϊκιστικών πολιτικών και κομμάτων εκείνης της εποχής και την ίδια χρονιά, περίπου τριάντα μέρες μετά, ύστερα από αιτωτική ήττα στον πόλεμο, η Ελλάδα συνθηκολόγησε πληρώνοντας ένα τεράστιο οικονομικό κόστος και όλοι εκείνοι οι πολίτες που ήταν υπέρ του πολέμου –και όλων αυτών– εστράφησαν εναντίον των πολιτικών, οι οποίοι αποφάσισαν την ανάμειξη της χώρας στον πόλεμο εκείνο.

Η δεύτερη περίπτωση που ο λαϊκισμός είχε ανθίσει, για άλλους λόγους αλλά με τα ίδια αποτελέσματα, ήταν η περίοδος του 1920. Όταν ηττήθηκε στις εκλογές ο Ελευθέριος Βενιζέλος, όταν το αίτημα ήταν να επιστρέψει ο στρατός, η νέα κυβέρνηση μετά το 1920 ανταποκρινόμενη στο αίτημα για μεγαλύτερες εθνικές κατακτήσεις, αποφάσισε να συνεχίσει τη μικρασιατική εκστρατεία με αποτέλεσμα την τραγική μικρασιατική καταστροφή.

Και πάλι, οι ήρωες του 1920, στρατηγοί και πολιτικοί, τους οποίους η πλατεία είχε αποθεώσει και τους είχε ανεβάσει στους επτά ουρανούς, τους οποίους η πλατεία ή καλύτερα ο λαϊκισμός είχε οδηγήσει στην εκστρατεία, κατέληξαν το 1922 κατηγορούμενοι και δυστυχώς και αδικώς –πρέπει να ομολογήσει κανείς– εκτελεσθέντες στο Γουδί. Αυτά είναι δύο πολύ καλά παραδείγματα για το πώς πρέπει κανένας να διαβάσει τη σημερινή συγκυρία.

Είναι ευχάριστο και εύκολο να υποδύεται κανένας το φίλο του λαού, αναμασώντας συνθήματα τα οποία διακινούνται σε Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης με ευκολία, γιατί δεν κάνουν επίσημη πολιτική τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης και δεν αναλαμβάνουν και επίσημες πολιτικές ευθύνες. Άλλο τόσο δύσκολο και δυσάρεστο, όμως, είναι να πούμε τι πραγματικά πρέπει να γίνει, ναβάλουμε το μαχαίρι εκεί που πραγματικά πονάει η πληγή, εκεί που πραγματικά πρέπει να γίνουν μεγάλες και βαθιές τομές.

Όλοι γνωρίζουμε ότι στη χώρα μας η αγροτική παραγωγή κατέρρευσε και κατέρρευσε επειδή μάθαμε στις εύκολες επιδοτήσεις. Κάθε χρόνο ένα δισεκατομμύριο είναι οι επιδοτήσεις που εισπράττει ο αγροτικός τομέας της χώρας και κατά τα άλλα καταγγέλλουμε την Ευρωπαϊκή Ένωση και θέλουμε να φύγουμε από την Ευρωπαϊκή Ένωση!

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή)

Ολοκληρώνω, κύριε Πρόεδρε.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΙΛΤΙΔΗΣ: Δύο δισεκατομμύρια είναι.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΑΛΕΥΡΑΣ: Ενδεχομένως να έχει φτάσει και τα δύο δισεκατομμύρια.

Ποια απάντηση έχουμε, λοιπόν, σε αυτήν την κατάσταση; Αγροτική παραγωγή δεν έχουμε, βουλιάξαμε το συνεταιριστικό κίνημα, το ελληνικό κράτος δουλεύει «με τον αραμπά» χωρίς πληροφορική, οι ελληνικές επιχειρήσεις υποχρεούνται να πληρώνουν φόρους 45% και έκτακτες επιδοτήσεις, το μισθολογικό τους κόστος είναι τεράστιο, η Εγνατία Οδός, που έγινε για να φτιάξουμε ανταγωνιστικότητα στη βόρεια Ελλάδα, έχει αυτή τη στιγμή γίνει με τους κάθετους άξονες ανταγωνιστικό μειονέκτημα της χώρας, γιατί χρησιμοποιείται από τους βόρειους γείτονές μας και την Τουρκία για να μεταφέρουν τα εμπορεύματά τους στην Ευρώπη, ενώ υποχρεώνουμε τις ελληνικές επιχειρήσεις με τις φορολογίες να πάνε στις γειτονικές χώρες. Πώς θα τα αντιμετωπίσουμε όλα αυτά, αγαπητοί συνάδελφοι;

(Στο σημείο αυτό την Προεδρική Έδρα καταλαμβάνει ο Α' Αντιπρόεδρος της Βουλής κ. **ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΝΙΩΤΗΣ**)

Αυτή είναι η απάντηση. Η απάντηση αυτή δεν περιέχεται σε κανένα μνημόνιο. Θα περιέχεται μονάχα στην απόφαση του ελληνικού πολιτικού συστήματος να καταστρώσει ένα σχέδιο για

την έξοδο της χώρας από την κρίση. Όσο δεν το κάνει αυτό, τόσο περισσότερο θα δίνει την ευκαιρία στους εχθρούς του να το χαρακτηρίζουν χρεοκοπημένο.

Ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γρηγόριος Νιώτης): Ευχαριστούμε τον κ. Αθανάσιο Αλευρά.

Το λόγο έχει ο Βουλευτής Μαγνησίας του Λαϊκού Ορθόδοξου Συναγερμού κ. Παύλος Μαρκάκης.

ΠΑΥΛΟΣ ΜΑΡΚΑΚΗΣ: Ευχαριστώ πολύ, κύριε Πρόεδρε.

Είναι αλήθεια ότι ο προηγούμενος ομιλητής με έβγαλε λίγο από τις αρχικές μου σκέψεις. Μίλησε για λαϊκισμό και διλήμματα. Έκανε αναφορά σε δύο γεγονότα. Οι ίδιοι δεν ζήσαμε αυτά τα γεγονότα, ζήσαμε, όμως, νεότερα. Ζήσαμε συγκεντρώσεις του ΠΑΣΟΚ που έφθαναν από το Σύνταγμα μέχρι τον Πειραιά και θυμόμαστε και την ιαχή «Τσοβόλα, δώστα όλα» και σήμερα κουβεντιάζουμε για το χρέος! Επομένως υπάρχουν και άλλα γεγονότα στην πολιτική ζωή, που ενίσχυσαν το λαϊκισμό και δημιούργησαν τη σημερινή κατάσταση της Ελλάδος.

Επίσης, ο συνάδελφος αναφέρθηκε σε προειδοποιήσεις προς την Αντιπολίτευση.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΑΛΕΥΡΑΣ: Όχι στο ΛΑΟΣ.

ΠΑΥΛΟΣ ΜΑΡΚΑΚΗΣ: Ναι, ασφαλώς. Μάλλον στο εσωτερικό του ΠΑΣΟΚ νομίζω ότι απευθυνόταν η προειδοποίηση.

Ανέφερε διλήμματα. Και, βέβαια, τα διλήμματα αυτά υπάρχουν και μπορούν να δημιουργηθούν και περισσότερα διλήμματα. Το θέμα είναι τι έκαναν τα κόμματα τα οποία κυβέρνησαν μέχρι τώρα τη χώρα μας, το ΠΑΣΟΚ και η Νέα Δημοκρατία, για να μην υπάρχουν μέχρι σήμερα τέτοια διλήμματα.

Εκφράστηκαν από πολλούς παράγοντες, ακόμη και συναδέλφους από κόμματα, από φορείς, προτάσεις πώς θα βγούμε από την κρίση. Προφανώς δεν τις υιοθετούμε όλες, αλλά δεν είναι δυνατόν να τις απορρίπτουμε και όλες. Και αν, εν πάση περιπτώσει, το ΠΑΣΟΚ και η Νέα Δημοκρατία έχει άλλες προτάσεις και ξέρει πώς πρέπει να βγούμε από την κρίση, γεννάται το μεγάλο ερώτημα: Γιατί δεν τις εφάρμοσε για να βγούμε από αυτήν την κρίση ή, εν πάση περιπτώσει, γιατί φτάσαμε σε αυτό το σημείο;

Πραγματικά, αγαπητοί συνάδελφοι, είναι σήμερα πολύ ενδιαφέρον -ειδικά σήμερα- να κάνουμε τον απολογισμό του 2010.

Θα θυμίσω, γιατί προφανώς το ξέρετε, ότι το 2010 ήταν καθοριστική χρονιά για την ελληνική οικονομία. Ήταν η χρονιά της πορείας προς το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο, ήταν η χρονιά προς το μνημόνιο, ένα μνημόνιο το οποίο όλοι λένε ότι απέτυχε. Τώρα, το 2012, είμαστε στη χρονιά του μνημονίου 2 και προφανώς γεννάται το πρώτο ερώτημα: Τι μας πείθει ότι το μνημόνιο 2 θα πετύχει, όταν το πρώτο απέτυχε; Άρα είναι θέμα ποιος το διαχειρίζεται.

Το 2010, λοιπόν, ήταν η χρονιά του ΠΑΣΟΚ και του κ. Παπακωνσταντίνου, ως Υπουργού Οικονομίας. Και καλά που είχε και τον κ. Φίλιππο Σαχινίδη και έσωσε μερικά πράγματα. Όμως, ήταν και η χρονιά των χαμένων ευκαιριών, όταν έπρεπε να ξεφύγουμε από νοοτροπίες και πρακτικές προηγούμενων ετών, να ξεφύγουμε από νοοτροπίες που καλλιεργήθηκαν από τις κυβερνήσεις της Νέας Δημοκρατίας και του ΠΑΣΟΚ. Και η ευκαιρία χάθηκε. Γιατί χάθηκε; Διότι, δυστυχώς, οι ρίζες του κομματισμού αποδείχθηκαν πάλι ισχυρές, διότι οι ελλείψεις αποτελεσματικών κρατικών μηχανισμών ελέγχου αποδείχθηκαν μικρές, σχεδόν ανύπαρκτες. Υπήρξε περίσσεια κομματικής υπεροψίας και κυρίως υπήρξε πάλι έλλειψη πολιτικής βούλησης.

Βαρεθήκαμε σε αυτήν την Αίθουσα να ακούμε για την καταπολέμηση της φοροδιαφυγής. Και το 2010 αυξήθηκε η φοροδιαφυγή. Η πλειονότητα, παραδείγματος χάριν, των ελευθέρων επαγγελματιών -επτά στους δέκα- δήλωναν εισοδήματα κάτω από το αφορολόγητο τότε όριο των 12.000 ευρώ. Και ποιοι πλήρως αν τους φόρους; Τα συνήθη υποζύγια. Το 2010 πληρώθηκαν από τα φυσικά πρόσωπα 12 δισεκατομμύρια ευρώ. Τα 8 δισεκατομμύρια κατεβλήθησαν από μισθωτούς και συνταξιούχους. Τα λοιπά φυσικά πρόσωπα πλήρωσαν μόνο 1,5 δισεκατομμύριο και τα νομικά πρόσωπα συμμετείχαν μόνο κατά 28% στο σύνολο αυτό, δηλαδή, με 3 δισεκατομμύρια περίπου.

Εδώ υπάρχει και μια έκπληξη, η οποία είναι και αναμενόμενη με τα στοιχεία του 2010. Βεβαιώθηκαν πρόστιμα 1,5 δισεκατομ-

μύριο. Εισπράχθηκαν μόνο 28 εκατομμύρια, διαγράφηκαν 60 εκατομμύρια. Η ιστορία των προστίμων έχει δύο σκέλη: Ή είναι υπερβολικά και δυσανάλογα με τη φορολογική ικανότητα του εκάστοτε απατεώνα, οπότε δεν υπάρχει περίπτωση να εισπραχθεί, ή, όταν γίνεται ουσιαστική διαπίστωση της απάτης, έρχεται μετά το κράτος, η πολιτεία, η Κυβέρνηση με νόμο για να προτείνει συμβιβασμό με τους απατεώνες.

Η πιο χαρακτηριστική περίπτωση ήταν η απάτη με τους ιδιοκτήτες σκαφών αναψυχής, τα οποία έδιναν για ίδια χρήση και τα νοίκιαζαν για επαγγελματικά και ήρθε η νομοθετική ρύθμιση για να πληρώσουν μόνο τη διαφορά.

Ωραίο παράδειγμα δώσαμε στους ελεγκτικούς μηχανισμούς, σε όσους έντιμους υπάρχουν ακόμη. Διότι παλιότερα αυτούς που κυνηγούσαν τους επώνυμους παράνομους, εκτός ότι τους έπιαναν, μετά τους έστελναν σε δυσμενή μετάθεση.

Τελευταία μαθαίνουμε από τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης ότι συλλαμβάνονται επώνυμοι, ενδεχομένως και ανώνυμοι -επώνυμοι πάντως είναι για τις εφορίες- που χρωστούν μεγάλα ποσά στο δημόσιο για ΦΠΑ κ.λπ. μέχρι ποσού 8 εκατομμυρίων. Δεν ανέφερε, όμως, κανένας ποιος τους άφησε και δημιουργήθηκαν τόσο μεγάλες οφειλές στο δημόσιο και για το ΦΠΑ. Ασφαλώς η οφειλή των 8 εκατομμυρίων δεν έγινε σε μία χρονιά. Ποιος, λοιπόν, τους έδινε φορολογική ενημερότητα; Ποιος παρέλειψε τον έλεγχο όταν τα ποσά ήταν μικρότερα και, ασφαλώς, θα μπορούσαν πιο εύκολα να πληρωθούν;

Αυτό δεν θα το μάθουμε, αγαπητοί συνάδελφοι, ποτέ, γιατί πάντοτε πέφτουμε πάνω σε κομματικά στελέχη του ΠΑΣΟΚ ή της Νέας Δημοκρατίας ανάλογα με τη χρονική περίοδο. Δεν είναι τυχαίο ότι επικεφαλής των ΔΟΥ μπαίνουν πάντοτε κομματικά στελέχη.

Υπάρχει, όμως και μία άλλη διαπίστωση, η οποία περιέχει όλη την αλήθεια. Σε κάθε σημαντικό φορέα, που έχει αντίστοιχο οικονομικό αντικείμενο, υπάρχει ένα ισχυρό κομματικό, συνδικαλιστικό κατεστημένο, το οποίο είναι σύνθετο, διαπαραταξιακό, δηλαδή ΠΑΣΟΚ Νέα Δημοκρατία και καμιά φορά περιέχει και στελέχη της Αριστεράς. Το σύστημα αυτό, όταν κυβερνάει η Νέα Δημοκρατία, προστατεύει του πασόκους, όταν κυβερνάει το ΠΑΣΟΚ προστατεύει τους νεοδημοκράτες.

Ένα άλλο θέμα, το οποίο θα πω επιγραμματικά και το οποίο έχει εξελιχθεί σε μεγάλη πληγή για την οικονομία, είναι η εκροή χρημάτων στο εξωτερικό και οι αναλήψεις από τις τράπεζες. Αυτό ξεκίνησε το 2010 με εκροή συναλλάγματος μόνο από τους αλλοδαπούς, νομίμους ή παράνομους. Το μεγαλύτερο μέρος της οικοδομικής δραστηριότητας στη γειτονική Αλβανία προέρχεται από χρήματα, τα οποία βγήκαν στο ελληνικό κράτος.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή)

Τελειώνω, κύριε Πρόεδρε, σε μισό λεπτό.

Βέβαια, σήμερα αυτή η εκροή οφείλεται στην αστάθεια, στην αβεβαιότητα και στην έλλειψη εμπιστοσύνης που υπάρχει. Και παρά την υπόσχεση του Υπουργού Οικονομικών κ. Βενιζέλου ότι θα δώσει στη δημοσιότητα τον κατάλογο των προσώπων, που έκαναν εκροή μεγάλων ποσών κατά την περίοδο της κρίσης, ακόμα τον περιμένουμε.

Ήθελα να τελειώσω την ομιλία μου λέγοντας ότι προσπάθησα να δω τι ακριβώς είπα στον απολογισμό του 2009 πέρσι. Έμεινα έκπληκτος όταν διαπίστωση ότι τότε λέγαμε ότι τάχα θα υποβαθμιστεί η χρηματοπιστωτική ικανότητα της χώρας μας -όνειρο απατηλό, τώρα δεν πρόκειται να μπορούμε ποτέ στις αγορές- και ακόμα λέγαμε ότι περιμέναμε να δούμε αύξηση του ΑΕΠ, ρυθμούς ανάπτυξης και χαμηλότερο δείκτη ανεργίας. Έγιναν όλα ακριβώς τα αντίθετα. Η χώρα μας βιώνει την πέμπτη χρονιά ύφεσης και δεν προβλέπεται γρήγορα, αν δεν αλλάξουμε νοοτροπία, να βγούμε από αυτήν τη λογική.

Ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΛΑΟΣ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γρηγόριος Νιώτης): Ευχαριστούμε πολύ τον κ. Μαρκάκη.

Καλούμε στο Βήμα το Βουλευτή Ηλείας του ΠΑΣΟΚ κ. Μιχάλη Κατρίνη, ο οποίος έχει έντεκα λεπτά για να αναπτύξει τις απόψεις του.

ΜΙΧΑΗΛ ΚΑΤΡΙΝΗΣ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, θα μου επιτρέψετε πριν ξεκινήσω την τοποθέτησή μου για τον απολογισμό, καθώς μιλάμε για απολογισμό, να κάνω και τον απολογισμό της ιδιαίτερης πατρίδας μου, της Ηλείας, η οποία πρόσφατα δέχθηκε το τρίτο απανωτό χτύπημα την τελευταία τετραετία. Πρόκειται για μία περιοχή, η οποία αδικήθηκε -για να μην πω ότι, τουλάχιστον, εξαπατήθηκε- από τους δύο προηγούμενους Πρωθυπουργούς όσον αφορά τη σχέση στήριξης, αρωγής και έμπρακτης βοήθειας από την πολιτεία προς τους κατοίκους και πάντα σε σχέση με τα υπεσχημένα. Δράττομαι της ευκαιρίας, καθώς είναι εδώ ο αρμόδιος Αναπληρωτής Υπουργός κ. Σαχινίδης, να πω το εξής.

Κύριε Υπουργέ, γνωρίζω το θέμα με τα αποθεματικά του Ταμείου Μολυβιάτη, του Ειδικού Ταμείου Αντιμετώπισης Εκτάκτων Αναγκών. Έχει γίνει πάρα πολύς λόγος. Έχουν αναπτυχθεί πάρα πολλές θεωρίες -και συνωμοσίας- σε σχέση με την τύχη αυτών των χρημάτων. Θεωρώ ότι έστω και τώρα και με την αφορμή αυτής της πολύ μεγάλης καταστροφής που είχαμε στο νομό και βέβαια και στη υπόλοιπη χώρα, δεν πρέπει να ξεχνάμε το σκοπό για τον οποίο δόθηκαν αυτά τα χρήματα και θα πρέπει έστω και τώρα αυτά να εκταμιευθούν προς δράσεις που αφορούν τις περιοχές για τις οποίες δόθηκαν πριν από πέντε χρόνια.

Όσον αφορά αυτό, πρέπει να δεσμευθείτε στην Ολομέλεια, γιατί είναι πάρα πολλοί αυτοί που ισχυρίζονται ότι αν είχαμε δράσει προληπτικά, αν είχαμε απορροφήσει κάποια από αυτά τα χρήματα, πιθανόν να μην είχαμε την έκταση των ζημιών και ιδιαίτερα τη μεγάλη πληγή της εκκένωσης του Γενικού Νομαρχιακού Νοσοκομείου του Πύργου, που φέρει και το όνομα του Ανδρέα Παπανδρέου, που παραδόθηκε το 2004 και σήμερα, δυστυχώς, είναι ουσιαστικά εκτός λειτουργίας.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, μιλάμε για τον απολογισμό και τον ισολογισμό του κράτους του 2010 σε έναν προϋπολογισμό που εκτελέστηκε σε πρωτόγνωρες δημοσιονομικές συνθήκες, με αυξανόμενη ύφεση, με υψηλές δανειακές ανάγκες και με αδυναμία δανεισμού σε αποδεκτό κόστος. Αυτός ο προϋπολογισμός αναγκαστικά αναθεωρήθηκε και αναπροσαρμόστηκε. Βεβαίως, δεν κατατέθηκε συμπληρωματικός προϋπολογισμός, όπως ανέφεραν συνάδελφοι και όπως αναφέρει η έκθεση του Ελεγκτικού Συνεδρίου. Όμως, μπροστά στον ορατό κίνδυνο στάσης πληρωμών και δημοσιονομικής εκτροπής η ρευστότητα της οικονομικής συγκυρίας νομίζω ότι δικαιολογεί απόλυτα αυτήν την απόκλιση.

Μιλάμε για ένα έτος που η χώρα δεν είχε ουσιαστική πρόσβαση στις διεθνείς κεφαλαιαγορές, παρά μόνο με ληστικό επιτόκιο, ένα έτος που η Ευρωζώνη έζησε τη μεγαλύτερη θεσμική της κρίση και ένα έτος -και το 2010, αλλά και τις παραμονές- στο οποίο οι υπηρεσίες της Ευρωπαϊκής Ένωσης επαναπαύονταν στις διαβεβαιώσεις του τότε Υπουργού κ. Παπαθανασίου για το μέγεθος του ελλείμματος.

Θέλω να σημειώσω ότι το 2010 είναι η χρονιά που οι οίκοι αξιολόγησης έκαναν πλέον ορατή την εμφάνισή τους και την παρουσία τους με συνεχείς υποβαθμίσεις, οι οποίες αύξαναν δραματικά το κόστος δανεισμού σε δημοπρασίες που είχαν προγραμματιστεί λίγες μέρες μετά. Οι ίδιοι οίκοι, αφού υποβάθμισαν πάρα πολλές φορές τη χώρα μας, δεν δίστασαν να υποβαθμίσουν τη Γαλλία, τις Ηνωμένες Πολιτείες, ενώ απειλούν να υποβαθμίσουν ακόμα και το EFSF. Ο ύποπτος ρόλος τους αποκαλύφθηκε σε μία πρόσφατη έρευνα της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, η οποία βασίζεται σε στοιχεία μεταξύ του Σεπτεμβρίου του 2008 και του Αυγούστου του 2011. Αυτή η έρευνα λέει ότι κάθε υποβάθμιση επιβάρυνε τον ελληνικό δανεισμό με επιτόκια αυξημένα κατά τουλάχιστον μία ποσοστιαία μονάδα. Η ίδια έκθεση επισημαίνει ότι οι οίκοι όχι μόνο δεν ακολουθούν τα τεκταινόμενα, όπως θα έπρεπε φυσιολογικά να γίνεται, αλλά πολλές φορές τα καθορίζουν, συμβάλλοντας ουσιαστικά στην ένταση της κρίσης.

Αν θέλουμε να αναφερθούμε σε κάποια χαρακτηριστικά του απολογισμού του 2010, το πρώτο χαρακτηριστικό είναι η πρωτοφανής μείωση του ελλείμματος κατά πέντε ποσοστιαίες μονάδες. Είναι, βεβαίως, μείωση του ελλείμματος μέσα από επώδυνες περικοπές, μέσα από μείωση σπατάλης και δημόσιας δαπάνης. Όμως, το έλλειμμα από το 15,8% έπεσε στο 10,7% και φέτος θα κλείσει λίγο πάνω από το 9%. Αυτό δείχνει ότι οι θυσίες δεν

πήγαν χαμένες, όπως κάποιοι εύκολα αρέσκονται να λένε στο δημόσιο διάλογο ή και σε αυτήν εδώ την Αίθουσα.

Βεβαίως, η μείωση του ελλείμματος ήταν η απαραίτητη προϋπόθεση για να κερδίσουμε τη χαμένη αξιοπιστία μας, να κάτσουμε στο τραπέζι του διαλόγου με ισότιμο ρόλο. Αυτό το βλέπουν σήμερα και τα κόμματα τα οποία συμμετέχουν στη διαπραγμάτευση με τους δανειστές μας. Αυτή η αξιοπιστία μετά την απογραφή του 2004 και με τον πρωτοφανή εκτροχιασμό της εκτίμησης του ελλείμματος του 2009 από το 2% στο 15,8% είχε χαθεί.

Θέλω να σημειώσω και τη μείωση του διαρθρωτικά διορθωμένου ελλείμματος, το οποίο μέσα σε δύο χρονιές μειώθηκε, σύμφωνα με τη EUROSTAT, δέκα μονάδες και σύμφωνα με το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο εννέα μονάδες.

Με έκπληξη διάβασα και άκουσα και τον εισηγητή της Αξιωματικής Αντιπολίτευσης να λέει μέχρι πρότινος ότι το έλλειμμα φουσκώθηκε. Βεβαίως, αυτή δεν είναι μόνο η προσωπική του άποψη, αλλά ίσως απηχεί και τις απόψεις των οικονομικών εισαγγελέων, οι οποίοι, κατά την προσωπική μου άποψη, με βιασύνη έστειλαν μια δικογραφία στη Βουλή, χωρίς να καλέσουν βασικούς μάρτυρες. Νομίζω -επειδή πολλά λέγονται στο δημόσιο λόγο και πολλές φορές πολλά αναιρούνται- ότι πρέπει να χυθεί άπλετο φως και σε αυτήν την υπόθεση του ελλείμματος και της μυθολογίας περί φουσκώματος. Θα πρέπει να υπάρχει μια ξεκάθαρη απάντηση και να μην υπάρχουν ούτε σενάρια ούτε θεωρίες.

Είπε ο Εισηγητής της Νέας Δημοκρατίας ότι δεν πιάσαμε το στόχο που ήταν 8,1 και πήγαμε μόλις στο 10,6% του ελλείμματος. Και μιλούν αυτοί, οι οποίοι οδήγησαν τη χώρα εκεί που την οδήγησαν. Είπε πριν ο συνάδελφος κ. Αλευράς ότι μας έλειπαν 45 δισεκατομμύρια και αναρωτήθηκε που τα βρήκαμε. Και βεβαίως το 2009 μέσα σε τέσσερις μήνες δανειστήκαμε 45 δισεκατομμύρια ευρώ. Κι ένα από αυτά τα ομόλογα αξίας 4,5 δισεκατομμυρίων ευρώ, το οποίο το πήραμε την άνοιξη του 2009, είναι το ομόλογο το οποίο λήγει στις 20 Μαρτίου και το οποίο καθιστά ασφυκτική τη διαπραγμάτευση με τους εταίρους μας.

Βεβαίως είναι μία περίοδος στην οποία, τόσο ο Αρχηγός της Νέας Δημοκρατίας, ο οποίος ήταν Υπουργός Πολιτισμού τότε όσο και πάρα πολλοί Υπουργοί της Νέας Δημοκρατίας, θριαμβολογούσαν γιατί καταφέραμε μόλις σε λίγους μήνες να βρούμε 42,5 δισεκατομμύρια για να καλύψουμε τις δανειακές ανάγκες μίας ολόκληρης χρονιάς. Αυτό ήταν το σκεπτικό της τότε διακυβέρνησης, όχι βεβαίως πολύ διαφορετικό από το συνολικό σκεπτικό που επικρατούσε διαχρονικά τα τελευταία σαράντα χρόνια.

Το δεύτερο χαρακτηριστικό είναι οι δαπάνες του προϋπολογισμού 2010, πρωτογενείς δαπάνες οι οποίες είναι μειωμένες τόσο σε σχέση με το 2009 όσο και σε σχέση με το στόχο του προϋπολογισμού. Βεβαίως οι συνολικές δαπάνες εμφανίζονται αυξημένες κατά 20% και πλέον, αλλά αυτό οφείλεται κυρίως σε πληρωμές χρεολυσίων και εξοφλήσεις δανείων. Το χρέος μεγαλώνει από το 126% στο 147,7% και αυτό βεβαίως οφείλεται στην κάλυψη του ελλείμματος, σε υποχρεώσεις του ΕΛΓΑ, του ΟΠΕΚΕΠΕ και σε επιχορηγήσεις ασφαλιστικών ταμείων για την ενίσχυση του κοινωνικού κράτους και βεβαίως την επίτευξη κοινωνικής ισορροπίας ανάμεσα στους ανέργους και αυτούς που θίγονται και ανάμεσα στη δύσκολη δημοσιονομική κατάσταση.

Τρίτο χαρακτηριστικό του απολογισμού είναι τα έσοδα. Παραδίδεται μία υστέρηση περίπου 3,5 δισεκατομμύρια ευρώ έναντι των προβλέψεων, η οποία προέκυπε κυρίως από άμεσους φόρους φυσικών και νομικών προσώπων και κυρίως φόρο εισοδήματος, φόρο ακίνητης περιουσίας και πρόστιμα. Τα έσοδα του προγράμματος δημοσίων επενδύσεων εμφανίζονται μειωμένα κοντά στο 20% σε σχέση με το στόχο αλλά αυξημένα κατά 50% έναντι του 2009.

Άλλο χαρακτηριστικό είναι η αναλογία άμεσων και έμμεσων φόρων. Άμεσοι φόροι κοντά στο 40%, έμμεσοι φόροι κοντά στο 60%. Βεβαίως αυτό μας καθιστά τη χώρα με τη μικρότερη αναλογία στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Διότι είναι γνωστό ότι η έμμεση φορολογία πλήττει κυρίως τα χαμηλά και μεσαία εισοδήματα.

Πέμπτο χαρακτηριστικό είναι η αναλογία εισπραχθέντων και βεβαιωθέντων εσόδων που και το 2010 έφτασε το ποσοστό του 60%. Τα βεβαιωθέντα έσοδα αυξήθηκαν βεβαίως. Και βλέπουμε

και το τελευταίο διάστημα πάρα πολλούς επώνυμους απ' όλους τους χώρους της οικονομικής και όχι μόνο, ζωής του τόπου, οι οποίοι χρωστούσαν δυσθεώρητα ποσά στο ελληνικό δημόσιο και τα οποία μέχρι και πριν από δύο χρόνια ήταν ζητούμενα και όχι αυτονόητα.

Υπάρχουν, βεβαίως, και ευθύνες για τον καθυστερημένο πολλές φορές ορισμό διοίκησης στις δημόσιες οικονομικές υπηρεσίες, που δημιουργούσε προβλήματα και στη διαδικασία βεβαίωσης και στη διαδικασία είσπραξης, αλλά κυρίως στην είσπραξη των ήδη βεβαιωμένων οφειλών. Τα καταγραφέντα έσοδα φτάνουν το 2010 τα 935 εκατομμύρια ευρώ, όταν το 2008 ήταν 6,1 δισεκατομμύρια ευρώ.

Έκτο χαρακτηριστικό του απολογισμού είναι βεβαίως η έλλειψη σταθερού φορολογικού πλαισίου, το οποίο αποτελεί σημαντικό παράγοντα για την έλλειψη ανταγωνιστικότητας σύμφωνα με διεθνείς οργανισμούς. Δεν είχαμε και το 2010 φορολογική σταθερότητα, είχαμε αλλεπάλληλες ρυθμίσεις, οι οποίες είχαν επιπτώσεις στα έσοδα και στις επιστροφές τελικά λόγω της πολυπλοκότητάς τους.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, βρισκόμαστε λίγες ώρες πριν την ολοκλήρωση της δύσκολης συμφωνίας, ανάμεσα στους πολιτικούς Αρχηγούς και τους δανειστές μας. Και δεν λείπουν σ' αυτήν εδώ την Αίθουσα και στα μέσα ενημέρωσης οι εύκολοι εθνικοπατριωτικοί λόγοι, οι οποίοι βεβαίως αναγορεύονται και αναφέρονται σε άλλες εποχές. Μιλούν σαν η χώρα μας να μην είναι η χώρα με το μεγαλύτερο ποσοστό χρέους επί του ΑΕΠ στην Ευρωζώνη, σαν η χώρα μας να μην είναι η χώρα με το μεγαλύτερο ποσοστό ελλείμματος στην Ευρωζώνη, με το πιο αδύναμο παραγωγικό μοντέλο και με τη χαμηλότερη ανταγωνιστικότητα.

Πολλοί λένε ότι το προηγούμενο μνημόνιο απέτυχε κι ότι ήταν λάθος εξ αρχής κι άλλοι λένε ότι δεν εφαρμόστηκε σωστά. Βεβαίως οι ιδεοληψίες των εταίρων –και τελειώνω, κύριε Πρόεδρε– παραμένουν κι αυτό είναι ζητούμενο.

Όμως δεν θα πρέπει να μας ξεφεύγει ότι θα πρέπει να πούμε την αλήθεια στον ελληνικό λαό. Κανένας δεν θέλει σ' αυτήν την Αίθουσα να είναι δυσάρεστος. Κανένας δεν θέλει να είναι επώδυνος. Όμως δεν μπορούμε να αποφύγουμε τις απώλειες αν θέλουμε να είμαστε αξιόπιστοι.

Η χώρα, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, χρειάζεται γκρέμισμα και χτίσιμο από την αρχή. Αυτό, όμως, δεν μπορεί να γίνει μέσα από μία άτακτη και ανεξέλεγκτη χρεοκοπία.

Κλείνοντας την τοποθέτησή μου, κύριε Πρόεδρε, θα μου επιτρέψετε να εστιάσω σε ένα πρόβλημα. Βλέπω την ευκολία, με την οποία το πολιτικό σύστημα αποδέχεται τη μείωση των κατώτατων μισθών, που αφορούν κυρίως νέους εργαζόμενους, στους οποίους επενδύει αυτή η χώρα για το χτίσιμο μιας άλλης λογικής, για την αλλαγή νοοτροπίας, την ίδια στιγμή που δίνει μάχη για να σωθούν οι επικουρικές συντάξεις πάνω από 300 ευρώ.

Κάποια στιγμή το πολιτικό δυναμικό θα πρέπει να πάρει μια ξεκάθαρη απόφαση. Να μην είναι προστατευτικό μόνο προς τη γενιά, η οποία απέρχεται και η οποία τα τελευταία σαράντα χρόνια είχε επαγγελματικές ευκαιρίες, είχε δυνατότητες επιχειρηματικότητας, είχε δυνατότητες εύκολης πρόσβασης σε δουλειά στο δημόσιο και στον ιδιωτικό τομέα και από την άλλη, η νέα γενιά να ρίχνεται στην πυρά με μισθούς, οι οποίοι πραγματικά δεν μπορούν να διασφαλίσουν ένα αποδεκτό επίπεδο διαβίωσης.

Μιλάμε για ανταγωνιστικότητα, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, την ίδια στιγμή που εμείς με την ευλογία της τρόικας κρατάμε επαγγέλματα με ρυθμιζόμενο κέρδος από το δημόσιο, όπως είναι οι φαρμακοποιοί, όπως είναι οι συμβολαιογράφοι –γι' αυτά δεν υπάρχει καμμία συζήτηση, όπως και για πάρα πολλά επαγγέλματα– και εξαντλούμε τη μεταρρυθμιστική μας πνοή για την ανταγωνιστικότητα στους χαμηλούς μισθούς, που αφορούν κυρίως τους νέους εργαζόμενους.

Θεωρώ πως είναι ένα σημείο οριακό. Νομίζω ότι το πολιτικό σύστημα θα πρέπει κάποια στιγμή να δει το πραγματικό πρόβλημα της χώρας. Θα πρέπει να επενδύσει –αν το εννοεί– στην αλλαγή της χώρας. Και, βεβαίως, να δώσει την ευκαιρία στη νέα γενιά να ζήσει με αξιοπρέπεια και να έχει τη δυνατότητα και την ευκαιρία που αξίζει, για να συμβάλει σε αυτήν τη μεγάλη εθνική

προσπάθεια.

Ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γρηγόριος Νιώτης): Ευχαριστούμε τον κ. Κατρίνη, Βουλευτή Ηλείας του ΠΑΣΟΚ.

Καλείται στο Βήμα ο κ. Αθανάσιος Πλεύρης, Βουλευτής Α' Αθηνών του ΛΑΟΣ.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΠΛΕΥΡΗΣ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Θα ξεκινήσω από κάτι που ειπώθηκε, γιατί έχει ανοίξει μία συζήτηση και πρέπει να εξηγήσουμε στον ελληνικό λαό τι γίνεται, για να μη δημιουργούνται εντυπώσεις.

Έχει έρθει ένας φάκελος για τυχόν παραποίηση των στατιστικών στοιχείων. Ο φάκελος καλώς ήρθε στη Βουλή. Και κάνει λάθος κατά την κρίση μου –και όχι κατά την κρίση τη δική μου, αλλά και κατά την κρίση του άρθρου 86 του Συντάγματος– όποιος υποστηρίζει είτε ότι η αποστολή του φακέλου σημαίνει ποινική ευθύνη είτε όποιος υποστηρίζει ότι έπρεπε να κάνουν περαιτέρω έρευνα οι εισαγγελείς και να μη στείλουν το φάκελο. Να μη δημιουργούμε επικοινωνιακές εντυπώσεις. Άπαξ και στους εισαγγελείς βρέθηκαν στοιχεία που εμπλέκουν πολιτικά πρόσωπα, στέλνεται ο φάκελος στη Βουλή. Και είναι πολύ προσεκτικοί στο διαβιβαστικό οι εισαγγελείς. Λένε: «Δεν δυνάμεθα να κάνουμε καμμία αξιολόγηση. Αλλά, άπαξ και υπάρχει το παραμικρό στοιχείο που εμπλέκει πολιτικό πρόσωπο, χωρίς αξιολόγηση στέλνεται ο φάκελος στη Βουλή».

Συνέπως να μη γίνεται πολιτική σπέκουλα ούτε από τη μία πλευρά, η οποία λέει ότι, αφού ήρθε ο φάκελος στη Βουλή, σημαίνει ότι έχουμε ποινικούς εγκληματίες, αλλά ούτε και από την άλλη, η οποία λέει ότι κακώς δεν έκαναν αξιολόγηση οι εισαγγελείς. Ο νόμος είναι σαφής. Από αυτό εδώ το Βήμα είχαμε κατηγορήσει τον πρώην εισαγγελέα του Αρείου Πάγου, διότι ακριβώς έκανε έρευνα των υποθέσεων και δεν έστειλε το φάκελο στη Βουλή.

Εάν θέλετε άπλετο φως, κύριοι συνάδελφοι του ΠΑΣΟΚ, όπως λέτε, τότε μαζέψτε τριάντα υπογραφές. Αυτή είναι η διαδικασία που ορίζει το άρθρο του Συντάγματος. Δεν υπάρχουν άλλες: τριάντα υπογραφές, προκαταρκτική εξέταση, δεν υπάρχουν ούτε εξαλείφεις αξιοποιούν ούτε παραγραφές και γίνεται έρευνα. Σε ποια χρονική φάση θα γίνει αυτό, ας το αποφασίσουν αυτοί που έχουν τις τριάντα υπογραφές. Αλλά από καμμία πλευρά να μη γίνεται σπέκουλα, όταν δεν βλέπω διάθεση να μαζεψτούν οι τριάντα υπογραφές, ούτε από αυτούς που μιλάνε για τα ποινικά αδικήματα και έχουν τους τριάντα Βουλευτές ούτε από αυτούς που μιλάνε για λάθος αποστολή των φακέλων και έχουν τους τριάντα Βουλευτές.

Το 2010, κύριε Υπουργέ, είναι η αποθέωση της αποτυχίας της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ. Εμείς πήραμε δύσκολη απόφαση κι έχουμε στηρίξει αυτόν το δρόμο της χώρας. Και το μνημόνιο μπορεί να έχει ατέλειες. Ο λόγος, όμως, που δεν επετεύχθησαν οι στόχοι ήταν ότι Υπουργοί της κυβέρνησης Παπανδρέου δεν πίστεψαν ποτέ στο πρόγραμμα. Και πολλοί –για να μην αδικώ όλους τους Υπουργούς– ενδιαφέρονταν για το πώς επικοινωνιακά θα διασωθούν. Και αντί να υπερασπιστούν αυτό που έκαναν, πήγαιναν και απολογούνταν στα λεγόμενα «αντιμνημονιακά» Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης.

Ενδιαφέρονταν να σωθούν πολιτικά –και το βλέπουμε και με άθλιο τώρα τρόπο, όταν ακούγεται μάλιστα «δεν ξέραμε τι ψηφίζαμε» από Υπουργούς– και δεν πίστεψαν στο πρόγραμμα και να πουν «αυτό είναι το πρόγραμμα που θα σώσει τη χώρα».

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, πατάχθηκε η φοροδιαφυγή; Όχι. Ευθύνεται κάποια τρόικα γι' αυτό ή ευθύνεται η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ; Έγιναν αποκρατικοποιήσεις; Όχι. Ευθύνεται κάποια τρόικα γι' αυτό ή ευθύνονται οι Υπουργοί που ήταν στις συγκεκριμένες θέσεις;

Αν είχαμε μαζέψει έσοδα από την πάταξη της φοροδιαφυγής, αν είχαμε μειώσει το κράτος με τις αποκρατικοποιήσεις, τότε δεν θα χρειαζόνταν να πειραχθούν οι μισθοί και οι συντάξεις. Επειδή, όμως, εκεί είναι τα δύσκολα, γιατί εκεί ήταν η σύγκρουση του ΠΑΣΟΚ με τα παραδοσιακά τους συνδικάτα και ήταν ο δύσκολος δρόμος, επιλέχθηκε ένας άλλος δρόμος: η υπερφορολόγηση του ιδιωτικού τομέα προκειμένου να διασωθεί το κράτος.

Ο ιδιωτικός τομέας έχει γονατίσει, δεν αντέχει άλλο. Και αφού κατέρρευσε ο ιδιωτικός τομέας, μοιραία καταρρέει και ο δημόσιος τομέας, ο οποίος όλα αυτά τα χρόνια στράγγιζε τον ιδιωτικό τομέα.

Αντί λοιπόν το ΠΑΣΟΚ όταν μπήκαμε στο μνημόνιο –και εκεί θα ήταν η επιτυχία μιας κυβέρνησης- να μπει με το μαχαίρι στο δημόσιο τομέα, να γίνουν οι περικοπές από την πρώτη στιγμή, με ό,τι αυτό συνεπάγεται –δεν υπάρχουν εύκολες λύσεις- για να στηριχθεί μια ιδιωτική οικονομία, να μη χαθούν θέσεις εργασίας –όπως χάνονται- ακόμα συζητάμε για τυχόν ανάγκη δεκαπέντε χιλιάδων απολύσεων στο δημόσιο τομέα, όταν κάθε μήνα ο ιδιωτικός τομέα χάνει δεκαπέντε χιλιάδες θέσεις.

Δεν ιδρώνει το αυτί μας και κοιτάμε να διασώσουμε ένα κράτος το οποίο διέλυσσε την οικονομία. Διότι σε αυτόν τον τόπο δεν πτώχευσε το επιχειρείν, αλλά πτώχευσε το κράτος. Και η πτώχευση του κράτους διαλύει και την επιχειρηματικότητα.

Θα κληθούμε να πάρουμε πάρα πολύ δύσκολες αποφάσεις. Τα διλήμματα είναι συγκεκριμένα και τα είχε πάντα ο Ελληνισμός:

Είναι το δίλημμα μιας ευρωπαϊκής προοπτικής με έναν τέτοιο δρόμο, που ελπίζουμε ότι οι διαχειριστές θα είναι καλύτεροι, θα μπορούν να ελέγξουν αυτήν την κρίση και θα μπορούν να πετύχουν το καλύτερο δυνατό αποτέλεσμα.

Είναι η πρόταση που έρχεται από την άλλη πλευρά, από την πλευρά της Αριστεράς, που πιστεύει ότι με την άναρχη πτώχευση, με τη δημιουργία του χάους θα κερδίσει ό,τι έχασε στο παρελθόν.

Αυτή θα είναι η ριζοσπαστικοποίηση της ελληνικής κοινωνίας. Αυτά θα είναι τα πραγματικά διλήμματα. Και σε αυτά τα διλήμματα, κύριοι συνάδελφοι Βουλευτές, θα μας κρίνει ο ιστορικός του μέλλοντος. Πρέπει να αποφασίσουμε όχι με γνώμονα τις επόμενες εκλογές αλλά με γνώμονα τις επόμενες γενιές.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γρηγόριος Νιώτης): Ευχαριστούμε τον κ. Αθανάσιο Πλεύρη, Βουλευτή Α' Αθηνών του ΛΑΟΣ.

Το λόγο έχει ο κ. Αθανάσιος Παπαγεωργίου, Βουλευτής Πιερίας του ΠΑΣΟΚ.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ: Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, είναι προφανές ότι η αξιολόγηση των στοιχείων του ισολογισμού και του προϋπολογισμού του 2010, δηλαδή της χρήσης του 2010, γίνεται για μια περίοδο που είναι πάρα πολύ κρίσιμη, όπου οι συνθήκες είναι πρωτοφανείς και δεν υπάρχει ιστορικό προηγούμενο για τη χώρα μας.

Υπ' αυτήν την έννοια θεωρώ ότι δεν είναι μείζονος σημασίας η αξιολόγηση των αποκλίσεων ή των επιτυχιών των στόχων. Είναι προφανές ότι υπάρχουν μικροαποκλίσεις, όπως ότι υπάρχει και επιτυχία στόχων τουλάχιστον ονομαστική. Μια από τις μεγαλύτερες επιτυχίες ήταν η μείωση του ελλείμματος σε τόσο υψηλό επίπεδο.

Όλα αυτά, όμως, έγιναν με τις θυσίες, τον πόνο και την προσπάθεια του ελληνικού λαού, της Κυβέρνησης και του Κοινοβουλίου, για να το υπενθυμίσουμε σε όσους είναι πολέμιοι της κοινοβουλευτικής λειτουργίας.

Τώρα όμως, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, βρισκόμαστε σε μία άλλη φάση όπου τα στοιχεία της κρίσης του '10 και του '11 πρέπει να τα αξιολογήσουμε κάτω από ένα άλλο πνεύμα. Η κρίση είναι τέτοιας έκτασης και έντασης που χρειάζεται απ' όλους μας σύνεση και σοβαρότητα. Νομίζω ότι τώρα είναι η ώρα να πούμε την αλήθεια για την κρίση. Πρέπει να πούμε την αλήθεια γιατί η χώρα μας βρίσκεται και τώρα, τέσσερα-πέντε χρόνια μετά την εμφάνιση της κρίσης, στο κέντρο ενός τυφώνα, στο επίκεντρο ενός πολύ μεγάλου τσουνάμι. Η κρίση οδήγησε τη χώρα μας σε χρεοκοπία. Πρέπει να το πούμε αυτό. Αν κανείς μπει στον κόπο να αξιολογήσει τα βασικά οικονομικά μεγέθη της οικονομίας, αυτά που διδάσκονται στους πρωτοετείς φοιτητές των οικονομικών σχολών, όπως κι αν τα μελετήσει, σχέση χρέους με ΑΕΠ, ελλείμματος με ΑΕΠ, θα διακριθεί ότι η χώρα μας έχει ουσιαστικά χρεοκοπήσει.

Φυσικά πρέπει να πω ότι υπάρχουν πολλοί οικονομολόγοι που ισχυρίζονται ότι αυτή η κρίση, η παγκόσμια και η ελληνική κρίση, είναι ισοδύναμη της κρίσης του 1929. Κοιτάξτε ποιο είναι το εντυπωσιακό, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι: Στην κρίση του 1929 δεν συναντάμε τόσο βαθιά ύφεση. Η ύφεση που διαπιστώνουμε

στη χώρα μας τα τελευταία χρόνια είναι τραγική, είναι τρομερή.

Επίσης πρέπει να πω ότι στην κρίση διαβάσει κανείς και για άλλα στοιχεία όπως είναι για παράδειγμα το Χρηματιστήριο. Ακούω πάρα πολλές φορές –και το έχω πει- ότι θα οδηγηθούμε σε καταστάσεις Αργεντινής. Ποιας Αργεντινής, κυρίες και κύριοι; Η Αργεντινή οδηγήθηκε σε ανοιχτή χρεοκοπία, σε πτώχευση, σε παύση πληρωμών. Ελάτε να δείτε το Χρηματιστήριο όμως που είναι ένας δείκτης. Το Χρηματιστήριο της Αργεντινής από το 2000 έως το 2010 είχε απώλεια 75%, ενώ εμείς από το '08 που εμφανίστηκε η κρίση μέχρι τώρα έχουμε απώλειες της τάξης του 85%. Η μετοχή της Εθνικής, της μεγαλύτερης τράπεζας της χώρας και μία από τις εκατό μεγαλύτερες του κόσμου, πήγε από 42 ευρώ στο 1,5, έγινε σκουπίδι, junk όπως λέγεται στα αγγλικά.

Το λέω αυτό γιατί η κρίση εμφανίστηκε στην Αμερική το '29 με την τρομακτική άνοδο του αμερικάνικου Χρηματιστηρίου που πήγε «στο θεό», όπως λένε και μετά «τα βρόντηξε» ξαφνικά και έπεσε ο πανικός. Αυτός είναι ένας δείκτης για να μετράει κανείς την κρίση.

Άρα, λοιπόν, από το 2008 έχουμε στη χώρα μας μία φθίνουσα πορεία της οικονομίας. Έχουμε μία δραματική μείωση του Ακαθάριστου Εγχώριου Προϊόντος, του πλούτου που παράγει η χώρα και απ' όλους μας λείπει το 15% που απώλεσε η οικονομία στα εισοδήματα και στην επιχειρηματική δραστηριότητα. Έχουμε μια ύφεση που ολοένα και βαθιάίνει. Έχουμε, λοιπόν, την απώλεια αυτή που μετράται στο 15% του ΑΕΠ και αν συνεχιστεί η ύφεση –που θα συνεχιστεί- θα πάει στο 20% του ΑΕΠ, θα πάει ο δείκτης παραγωγής του πλούτου στην περίοδο του 1996. Δυστυχώς αυτή είναι η κατάσταση.

Βέβαια ψάχνουμε τα αίτια και κανένας δεν αναζητά τα αίτια της κρίσης η οποία δεν είναι κρίση της τελευταίας δεκαετίας. Η κρίση εμφανίστηκε το '07 μέσα από τη χρηματοπιστωτική κρίση, εγκαταστάθηκε στην Ελλάδα το '08 και το '09 όπου «εκτροχιάστηκε» η οικονομία από τα δημόσια χρέη και τα ελλείμματα και στη συνέχεια εγκαταστάθηκε το '10 στην Ευρώπη μ' όλα αυτά τα οποία βιώνουμε. Βέβαια τα αίτια βρίσκονται στο γεγονός ότι είναι σύμφυτο του συστήματος να παράγει κρίσεις και δεκάδες χώρες έχουν χρεοκοπήσει τα τελευταία είκοσι-τριάντα χρόνια.

Το αίτιο, λοιπόν, βρίσκεται στην παγκόσμια κρίση, στη χρηματοπιστωτική κρίση. Βρίσκεται στο δημοσιονομικό «εκτροχιασμό» που ήταν επακόλουθο αλλά και γέννημα αυτής της κρίσης. Βρίσκεται στο μοντέλο της ανάπτυξης –γιατί το είπαμε και το λέγαμε για χρόνια, αλλά κανένας δεν το αντιλαμβανόταν στη χώρα- όπου η χώρα δανειζόταν για να καταναλώσει προϊόντα εισαγόμενα. Δείτε το εμπορικό ισοζύγιο. Η χώρα καταστράφηκε παραγωγικά. Η χώρα έχει έλλειψη ανταγωνιστικότητας, η χώρα έχει έλλειψη παραγωγής, η χώρα έχει τρομακτικά διαρθρωτικά προβλήματα. Αυτά είναι τα αίτια.

Και τώρα η συζήτηση για ποιο ζήτημα γίνεται; Αν έχει ευθύνη η κυβέρνηση στη διετία Αυτή είναι η συζήτηση, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι; Εγώ να προσχωρήσω στην άποψη πολλών συναδέλφων και κομμάτων που εντοπίζουν με έντονο τρόπο όπως και εμείς ως Βουλευτές του ΠΑΣΟΚ εντοπίζουμε λάθη και καθυστερήσεις στην προηγούμενη περίοδο και έλλειψη ανακλαστικών.

Όμως, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, πέραν αυτών που ανέφερα ως αίτια της κρίσης πρέπει να δούμε τι έγινε αυτά τα πέντε χρόνια στην Ευρώπη. Αντέδρασε η Ευρώπη. Όχι, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι. Αντέδρασε η προηγούμενη κυβέρνηση. Το 2007, 2008, 2009, που εμφανίστηκε η κρίση, η κυβέρνηση όχι μόνο δεν πήρε μέτρα, αλλά όταν κανένας Υπουργός μιλούσε, τον ξήλωνε και έβαζε κάποιον άλλον. Εκείνα τα δυο χρόνια αν είχε πάρει μέτρα η Κυβέρνηση του Καραμανλή, πιθανά να ήταν πιο διαχειρίσιμη η κρίση. Δεν λέω ότι θα είχε σωθεί η πατρίδα.

Στη συνέχεια ήρθε το ΠΑΣΟΚ. Και αυτό δεν είχε ανακλαστικά. Άρχισε να αντιληφθεί την κρίση. Και φυσικά μετά το 2010 όταν αποφάσισε το ΠΑΣΟΚ να πάρει μέτρα, ήρθε η λαίλαπα της Ευρώπης με την Πορτογαλία. Κι έχουμε μια πενταετία όπου η ηγεσία της Ευρωπαϊκής Ένωσης δεν αντιλαμβάνεται, δεν αντιδρά. Έχει ελλείμματα η Ευρωπαϊκή Ένωση στην οικονομική της πολιτική. Έχει φτιάξει μια Νομισματική μόνο ένωση και τίποτα περισσότερο. Αυτή είναι η πραγματική κατάσταση όσον αφορά στον

απολογισμό των τελευταίων ετών.

Είναι δυνατόν να μην αντιλαμβανόμαστε ότι η συνταγή που μεταφέρουν και οι κύριοι της τρόικας στην Ελλάδα, την Πορτογαλία και παντού δεν είναι μια συνταγή σωστή; Δεν είναι ένα μείγμα πολιτικής σωστό; Γιατί, κυρίες και κύριοι; Να θυμηθούμε λίγο που αποσκοπούσε το εγχείρημα: Στο να βελτιώσει την ανταγωνιστικότητα της χώρας με την εσωτερική υποτίμηση. Δεύτερον, να διορθώσει τα δημοσιονομικά στοιχεία της ανισορροπίας. Κοιτάξτε, όμως. Όταν περιορίζεις δραστικά τους μισθούς και τα εισοδήματα, αυτό χτυπάει στην κατανάλωση και δημιουργεί πρόβλημα εσόδων στον προϋπολογισμό. Άρα, η μια πολιτική υπονομεύει την άλλη, γιατί η χώρα μας, κυρίες και κύριοι, δεν έχει παραγωγική βάση.

Υποτίθεται κάνεις μια πολιτική αύξησης της ανταγωνιστικότητας για να μειώσεις τις εισαγωγές. Ελάτε, όμως, που στην Ελλάδα δεν μειώνονται οι εισαγωγές γιατί καθορίζονται οι τιμές από το εξωτερικό. Για παράδειγμα στο πετρέλαιο. Καταναλώνουμε για το πετρέλαιο το 5% του ΑΕΠ. Η πολιτική της εσωτερικής υποτίμησης είναι μια αδιέξοδη πολιτική και το μόνο που κάνει είναι να οδηγεί σε μεγαλύτερη ύφεση, σε βάθεμα τη ύφεσης και σε μεγαλύτερη κρίση.

Πρέπει να αντιληφθούν αυτοί οι κύριοι της τρόικας και αυτοί που έχουν εμπνευστεί αυτές τις πολιτικές ότι η χώρα μας δεν είναι κλειστή οικονομία. Αυτά τα μοντέλα εφαρμόζονται στις τρίτες χώρες και τις κλειστές οικονομίες όπου δεν έχει εισαγωγές, δεν έχει δυνατότητα παραγωγικής βάσης, κάνεις τέτοιες περιοριστικές πολιτικές για να βελτιώσεις. Εδώ όμως έχουμε μια ανοιχτή οικονομία. Η οικονομία είναι σουρωτήρι. Δεν πετυχαίνουν αυτές οι πολιτικές. Πρέπει να το καταλάβουν και τώρα. Πρέπει να υπάρξουν επιχειρήματα, διότι αυτή η πολιτική βγάζει ανεργία, βγάζει φτώχεια, βγάζει δυστυχία και βγάζει καθήλωση της οικονομίας.

Φυσικά, κυρίες και κύριοι, πρέπει να πω ότι αυτό είναι μια νεοφιλελεύθερη έμπνευση. Είναι αλήθεια ή όχι ότι υπάρχει μια κυριαρχία του νεοφιλελευθερισμού σε όλον τον κόσμο, όπου οι αγορές κυριαρχούν; Είδατε τι μάχες έγιναν και πώς ηττήθηκε η κοινωνία; Η πολιτική και η κοινωνία χάνει 1 ή 2 - 0 από τις αγορές. Κυριαρχούν οι αγορές στον κόσμο. Αυτή είναι μια πραγματικότητα.

Και τώρα κάποιοι, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, κάνουν ότι δεν καταλαβαίνουν σ' αυτήν τη χώρα ότι η κρίση είναι βαθιά, ότι η κρίση έχει όλα αυτά τα αίτια και τα χαρακτηριστικά, ότι δεν είναι κρίση μιας διετίας και ότι δε θα θεραπευθεί εύκολα. Κάνουν ότι αντιλαμβάνονται τα πράγματα αλλά πιστεύουν ότι κοροϊδεύουν τον ελληνικό λαό.

Τώρα, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, πολλοί εξ ημών εκμεταλλεύονται τον πόνο και το μόχθο του ελληνικού λαού. Και πάρα πολλοί συμπεριφέρονται ανεύθυνα, λες και αν αναλάβουν αύριο τη διαχείριση της μοίρας του τόπου θα έχουν καλύτερη τύχη. Γελιούνται. Απατώνται πλάνην ικτράν. Θα έχουν τραγική κατάληξη τα πράγματα στη χώρα αν δεν συνευθετοποιήσουμε την κατάσταση.

Η χώρα μας κατάφερε, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, αυτά τα δύο χρόνια με τον κόπο και το μόχθο όλων μας να σταθεί όρθια. Κατάφερε να αποφύγει την καταστροφή των υποδομών. Ο σκελετός της χώρας - παιδεία, υγεία, συντάξεις - υπάρχει. Βέβαια καταστράφηκε η παραγωγική οικονομία. Γιατί όταν σου βγάζει αυτή η πολιτική ένα εκατομμύριο ανεργία σημαίνει ότι αυτή η κοινωνία έχει καταστραφεί. Όταν σου έχει βγάλει δύο εκατομμύρια νεόπτωχους, η κοινωνία έχει καταστραφεί. Όταν κλείνουν οι επιχειρήσεις η οικονομία έχει καταστραφεί. Έχει καταστραφεί από την κρίση η κοινωνία και η οικονομία.

Κρατήθηκε όρθια, όμως, η χώρα με τις βασικές υποδομές. Ο σκελετός είναι όρθιος, είναι εδώ, για να μπορέσουμε πάνω σε αυτόν να χτίσουμε το μέλλον.

Και, τώρα, με την απάληψη του χρέους με το γενναίο PSI υπάρχει μία πάρα πολύ θετική εξέλιξη. Με τη χρηματοδότηση της οικονομίας δημιουργούνται πάλι προοπτικές. Μόνο που θα πρέπει να καταλάβουν και οι Ευρωπαίοι με τις συζητήσεις που γίνονται σήμερα, ότι αυτή η μονοσημαντική, η μονόπλευρη, η μονομερής πολιτική του περιορισμού της ζήτησης με τα μέτρα που

συζητούνται και που έχουν αδικία, διότι δεν βελτιώνουν την ανταγωνιστικότητα της χώρας, δεν βελτιώνουν τίποτα, κινδυνεύει να τινάξει όλη την προσπάθεια ξανά στον αέρα και να βρεθούμε μετά από έξι μήνες πάλι στον ίδιο παρονομαστή.

Πρέπει να δούμε το τρίτο σκέλος. Και δεν είναι τυχαίο ότι η αγωνία στη χώρα είναι σε αυτό το σημείο: δηλαδή, από τα τρία ζητήματα, PSI, χρηματοδότηση, στα μέτρα είναι στραμμένο το ενδιαφέρον όλων.

Κλείνοντας, κύριε Πρόεδρε, θα ήθελα να πω το εξής:

Νομίζω πως τώρα, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, που βρίσκεται εδώ η χώρα, πρέπει να πούμε την αλήθεια ότι η χώρα θα βγει από την κρίση μακροχρόνια και όχι σε ένα, δύο χρόνια. Πρέπει να το πούμε στον ελληνικό λαό αυτό. Πρέπει να πούμε ότι η χώρα μας θα βγει με ενότητα του λαού και της πολιτικής ηγεσίας και όχι με αυτούς που κοροϊδεύουν και εξαπατούν τον ελληνικό λαό. Πρέπει να πούμε αλήθειες.

Πρέπει, κυρίες και κύριοι, να γίνουν αλλαγές στη χώρα. Πρέπει, κυρίες και κύριοι, να μιλήσουμε για μία άλλη Ευρώπη. Πρέπει οι πολιτικές να είναι προοδευτικές, γιατί μόνο με προοδευτικές πολιτικές μπορούμε να απαντήσουμε θετικά στην κρίση. Ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γρηγόριος Νιώτης): Ευχαριστούμε τον κ. Θανάση Παπαγεωργίου, Βουλευτή Πιερίας, του ΠΑΣΟΚ.

Πάλι εκ Πιερίας ορμώμενος, ο κ. Ιωάννης Αμοιρίδης, Βουλευτής του ΠΑΣΟΚ, έχει το λόγο για έντεκα λεπτά.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΑΜΟΙΡΙΔΗΣ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Αναμένουμε όλοι, αγαπητέ Πρόεδρε και αγαπητοί συνάδελφοι, το αποτέλεσμα της σύσκεψης των πολιτικών Αρχηγών. Είναι μία κρίσιμη ημέρα για τη χώρα και είναι κρίσιμες και οι αποφάσεις των επόμενων ημερών.

Μόνο που αυτά που θα προταθούν, πρέπει να έχουν τεκμηριωμένη ανάλυση, γιατί είναι κρίσιμο μέγεθος να δούμε και το αποτέλεσμα τους στη χώρα. Πρέπει να αποτυπωθεί, γιατί τα μέτρα που προτάθηκαν έως τώρα, πέρα από τις αστοχίες και τα λάθη, αποδείχθηκε ότι μόνο σε μεγαλύτερη ύφεση οδήγησαν.

Άκουγα τον εισηγητή της Νέας Δημοκρατίας να κατηγορεί την κυβέρνηση ότι απέτυχε κ.λπ. και σκέφτηκα τις εναλλακτικές προτάσεις που έχει καταθέσει η Νέα Δημοκρατία:

Το Ζάππειο 1: Το Ζάππειο 1 κατέρρευσε μετά τη δήλωση ότι σε δεκαοκτώ μήνες θα μηδενίσει το έλλειμμα ο κ. Σαμαράς.

Το Ζάππειο 2: Κεντρική ιδέα η επαναδιαπραγμάτευση του χρέους. Έφυγε και αυτή η λέξη.

Άρα οι δύο προτάσεις, Ζάππειο 1 και Ζάππειο 2, κατέρρευσαν από πλευράς επιχειρημάτων μέσα σε μικρό χρονικό διάστημα.

Βέβαια, δεν θέλω να αναφερθώ στο 2008 και στο 2009 που είχαμε ύφεση αντί για ανάπτυξη, διότι το έλλειμμα που ξεκίνησε το 2009 από το 2, 6, 9 πήγε στο 15,5. Και φτάσαμε να κατηγορείται σήμερα η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ ότι παραποίησε τα στοιχεία της ΕΛΣΤΑΤ, όταν για πρώτη φορά η ΕΛΣΤΑΤ αποτελεί ανεξάρτητη αρχή και υπάρχει η άμεση επικοινωνία και ο έλεγχος με την ευρωπαϊκή EUROSTAT. Και ζητήθηκε να υπάρξει και εξεταστική μετά τις εκλογές.

Αν πιστεύει κάποιος ότι ένα θέμα είναι πολύ σοβαρό, ειδικά σε αυτή την κρίσιμη πολιτική περίοδο, απαιτεί να αρχίσει αμέσως μία εξεταστική επιτροπή, πράγμα το οποίο δεν έκανε η Αντιπολίτευση για τους δικούς της λόγους. Νομίζω ότι είναι κατανοητοί, αλλά όχι αποδεκτοί.

Γι' αυτό ακριβώς και η αντίδραση των Βουλευτών του ΠΑΣΟΚ που ζητούν η εξεταστική να γίνει άμεσα, τώρα, πριν από οποιαδήποτε εκλογική διαδικασία. Έτσι, για να ξεκαθαρίσουμε κι εμείς και οι συνάδελφοι της Αντιπολίτευσης και κυρίως ο ελληνικός λαός αν υπάρχουν σκιές ή όχι. Όλοι γνωρίζουν ότι δεν υπάρχουν. Είναι, όμως, και μία πολιτική τακτική μέσα σε ένα κλίμα στο οποίο ό,τι πεις, πιάνει. Χωρίς να ξετάζει, χωρίς να εμβαδύνει κανείς, λέμε μία λέξη, μία κουβέντα και αφού το κλίμα είναι τέτοιο, πιάνει και αποκομίζουμε πολιτικά οφέλη χωρίς να αντιλαμβανόμαστε πόσο μεγάλη ζημιά κάνουμε στον πολιτικό κόσμο.

Εκτίμηση δική μου είναι ότι αν την άνοιξη του 2010, με το πρώτο μνημόνιο, ζητούσαμε εκατόν ογδόντα ψήφους -και νομίζω το είπαν και άλλοι συνάδελφοι, ο κ. Καστανίδης που είναι τώρα

εδώ- ή προχωρούσαμε σε εκλογές, τα πράγματα θα ήταν πολύ διαφορετικά. Παρ' όλα αυτά το ΠΑΣΟΚ προχώρησε και έκανε και μεγάλες μεταρρυθμίσεις. Και ο «Καλλικράτης» και το ασφαλιστικό, ακόμη όμως και τα νομοσχέδια για τα υπερχρεωμένα νοικοκυριά που ανακουφίζουν τον κόσμο είναι πράξεις πολιτικές.

Αν θυμηθούμε τις μεταρρυθμίσεις της Νέας Δημοκρατίας τα τελευταία πέντε - έξι χρόνια που κυβέρνησε, θα αναφέρω τον ΟΤΕ που πουλήθηκε για 400 εκατομμύρια, όσα ήταν τα χρέη των υπηρεσιών του δημοσίου προς τον ΟΤΕ και βέβαια τη μεγάλη μεταρρύθμιση του ΟΣΕ, που άφησε προίκα χίλιους επτακόσιους εργαζόμενους που ήταν στο σπίτι και πήγαινε ο μισθός στο σπίτι. Αυτές ήταν οι μεγάλες μεταρρυθμίσεις.

Βέβαια, επειδή αναφέρθηκαν και στα ΣΔΙΤ, από τα χιλιάδες έργα και σχολεία που ενέταξαν και την τελευταία περίοδο προεκλογικά, ας μας δείξουν δύο-τρία έργα που έγιναν. Ποια έργα και ποια σχολεία εκτελέστηκαν μέσω ΣΔΙΤ;

Όσο για το ΕΣΠΑ η απορρόφηση ήταν 2,8% και έφτασε σήμερα να έχει ξεπεράσει και το 30% - 35%, στοχευμένα. Βέβαια, μια που μιλάμε για το ΕΣΠΑ, αγαπητέ Υπουργέ, μετά την απογραφή και μετά τα νέα δεδομένα νομίζω ότι όλες οι περιφέρειες της Ελλάδας εντάσσονται στον άξονα 1, στο στόχο 1, με μέσο ευρωπαϊκό ΑΕΠ κάτω από το 75%. Άρα, σε οποιαδήποτε αναθεώρηση με τις καινούργιες πενήντα περιφέρειες που θα μπουν, νομίζω ότι και οι δεκατρείς της Ελλάδος μπορούν να ενταχθούν στις νέες προτάσεις και θα πρέπει να το δείτε.

Όλο αυτό το χρονικό διάστημα, όταν ανήκεις σε μια ένωση, περιμένεις και αλληλεγγύη από τους εταίρους σου. Περιμένεις μια πρόταση. Αν εσύ δεν γνωρίζεις πώς θα πορευτείς και πώς θα βγεις από ένα τούνελ και από ένα αδιέξοδο, κάποιοι τεχνοκράτες, αλλά και πίο έμπειροι θα μπορούν να σου προτείνουν. Είπαμε, λοιπόν, μέχρι την 25η Μαρτίου να προτείνεται η μείωση του επιτοκίου και η επιμήκυνση του χρέους και είπαμε «μπράβο, βρήκαμε μια λύση». Στις 26 Ιουλίου, πέρα από αυτά τα δύο, βρήκαμε και ένα κούρεμα 25% και είπαμε «μπράβο, βρήκαμε άλλη λύση». Στις 26 Οκτώβρη βρήκαμε άλλη λύση, κούρεμα 50% και μείωση επιτοκίου και επιμήκυνση. Ερχόμαστε σήμερα, λοιπόν, να δούμε αν αυτή η πρόταση που κατατίθεται και πιέζουν οι εταίροι αλλάξει όντως τα πράγματα ή αν δημιουργήσει μεγαλύτερα προβλήματα από ό,τι δημιουργήσε το προηγούμενο μνημόνιο.

Εγώ θα σταθώ στις δηλώσεις του κ. Σόιμπλε, πριν από ένα μήνα περίπου, που είπε ότι οι Έλληνες δεν μας οφείλουν τίποτα, ίσα - ίσα τους παίρνουμε και τόκους. Τώρα, πριν από δύο μέρες, δήλωσε ότι οι Έλληνες χειρίζονται τα λεφτά των Γερμανών. Άρα, τότε είχε δίκαιο; Τότε ή σήμερα;

Μέσα σ' αυτήν την αλαζονεία, λοιπόν, των εταίρων και την πληθώρα των δηλώσεων ξεχνούν όλοι τις ευρωπαϊκές συνθήκες. Δομήσαμε μια Ευρώπη, πιστεύουμε σε μια Ευρώπη και η ευρωπαϊκή συνθήκη που αφορά τους κοινωνικούς εταίρους και τις αποφάσεις τους δεν γίνεται σεβαστή, γίνεται by pass μέσω του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου.

Εκτιμώ, λοιπόν, ότι οι ίδιοι που θέλουν να χτίσουν την Ευρώπη, οι ίδιοι δεν σέβονται τις ίδιες τις συνθήκες της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Άρα, καταλήγουμε ότι η γερμανοποίηση της Ευρώπης είναι προ των πυλών και η αλαζονεία των στελεχών της γερμανικής κυβέρνησης -αυτών που την απαρτίζουν- και ο τρόπος που αναφέρονται στην Ελλάδα και απευθύνονται στην Ελλάδα, νομίζω ότι δεν τιμά τους ίδιους.

Πιστεύει κανείς ότι μπορεί να υπάρξει Ευρώπη χωρίς την Ελλάδα, χωρίς τον πολιτισμό της; Μα, είναι η καρδιά και η πορεία της Ευρώπης που ξεκινά από την Ελλάδα. Αυτό πρέπει να τους το τονίζουμε όσο και αν ακούγεται περίεργο, να τους το θυμίζουμε. Αν ένας Γερμανός γιατρός ανοίξει ένα λεξικό, το 90% της ορολογίας του λεξικού είναι ελληνικές λέξεις. Άρα, θα έπρεπε να θεωρούν ότι η Ελλάδα είναι αυτό το κομμάτι το οποίο χρειάζεται η Ευρώπη, είναι η μαγιά της Ευρώπης για να υπάρχει Ευρώπη, για να υπάρχει δημοκρατία.

Ζητούν οι Έλληνες εργαζόμενοι να έχουν μισθούς Βουλγαρίας γιατί συννορεύουμε. Γιατί δεν ζητούν από τους Γερμανούς να έχουν μισθούς Πολωνίας; Θα μου πείτε, υπάρχει άλλο παραγωγικό μοντέλο, ανταγωνιστικότητα; Βεβαίως. Η ανταγωνιστικότητα εξαρτάται από αν θα μειώσουμε το εισόδημα του εργαζόμενου;

Δεν αφαιρείς από την αγορά μ' αυτήν την πρόταση περίπου 5 με 7 δισεκατομμύρια και άλλα 3 από τα ασφαλιστικά ταμεία; Λες ότι θα έχουμε περισσότερη ύφεση, περίπου 4% επιπλέον -από το 3,5% προβλέπεται να πάμε στο 8%- συν ότι θα έχουμε και δύο μονάδες ανεργίας, άλλοι διακόσιες χιλιάδες άνεργοι και από τους διακοσίους ογδόντα χιλιάδες εργαζόμενους με το χαμηλότερο μισθό, το βασικό μισθό λες «θα κατεβείτε 20% - 22%».

Να το κάνουμε πιο απλό, για να το καταλαβαίνουμε. Με 480 ή 500 ευρώ το μήνα με δεκατέσσερις μισθούς κάποιος παίρνει 7.000 ευρώ. Χρειάζεται να πληρώσει περίπου 1.500 ευρώ για θέρμανση, με 200 ευρώ ενοίκιο το μήνα θέλει 2.400 ευρώ, θέλει 200 ευρώ να δώσει για το αφορολόγητο που κατέβηκε στις 5.000 ευρώ, θέλει 60 ευρώ πάγια το μήνα για ΕΥΔΑΠ και τηλέφωνο. Όλα αυτά κάνουν ένα ποσό γύρω στις 6.000 ευρώ με τη μετακίνηση και κάποια απρόβλεπτα. Σε αυτά δεν συμπεριλαμβάνω ούτε την ένδυση, ούτε το σχολείο, ούτε έναν καφέ που θα πει. Περισσεύουν 1.000 ευρώ που αντιστοιχούν σε 3 ευρώ την ημέρα, δηλαδή ένα λίτρο γάλα και ένα ψωμί. Ας του αφήσουμε τα 150 ευρώ να πάρει μακαρόνια και ρύζι. Δηλαδή, εάν έφθασε όλη η Ευρώπη και η οικονομία της χώρας και η ανταγωνιστικότητα να μην εξαρτώνται από το φορολογικό πλαίσιο, την πολιτική σταθερότητα, την αδιαφάνεια, την αργοπορία στη δικαιοσύνη, τη γραφειοκρατία και να εξαρτώνται μόνο από τον κατώτατο μισθό του εργαζόμενου, με συγχωρείτε πολύ, αλλά νομίζω ότι κανείς δεν μπορεί να συμφωνήσει σ' αυτήν την πρόταση.

Περιμένω να ακούσω μία πρόταση. Το είπε ο κ. Σαμαράς. Το είχα αναφέρει και εγώ πριν από κάποιες ημέρες. Τα 6,5 δισεκατομμύρια που χρωστά το ελληνικό κράτος στους επιχειρηματίες και στους πολίτες θα δοθούν παράλληλα αύριο το πρωί, μετά τη δανειακή σύμβαση; Τα 6,5 δισεκατομμύρια θα δέσουν άμεσα στην αγορά; Οι τράπεζες που θα πάρουν αυτήν την ενίσχυση ξέρετε πόσο δανείζουν σήμερα σε αυτούς που δίνουν; Δανείζουν με 15%. Άλλοι οι κάρτες που είναι και 19% ή 20% και είναι ανεξέλεγκτες. Δανείζονται με 1% και ερχόμαστε εδώ και συζητούμε για τη στήριξη, για τις κοινές και τις προνομιούχες μετοχές, που πρέπει να είναι το τελευταίο που μας ενδιαφέρει. Μας ενδιαφέρει να δεσμευθούν ότι αύριο θα στηρίξουν την επιχειρηματικότητα με χαμηλά επιτόκια και μέσα από την επιχειρηματικότητα τις θέσεις εργασίας; Να μη λέμε ότι δεν έχουμε κανένα παραγωγικό μοντέλο. Δηλαδή, στην Ιταλία, στην Πορτογαλία, στην Ιρλανδία, που πήγε το ΔΝΤ, δεν είχαν παραγωγικό μοντέλο; Μπήκαν τέτοιοι όροι, όπως μείωση των κατώτατων μισθών;

Άρα, δεν μπορείς να μειώσεις τα πάντα και δεν δίνεις μία πρόταση, η οποία δεν ξέρεις τι αποτέλεσμα θα έχει. Είδαμε το πρώτο μνημόνιο, είδαμε το μεσοπρόθεσμο και έρχεται και το δεύτερο μνημόνιο με αυτές τις προτάσεις, οι οποίες εξαθλιώνουν και πιστεύω ότι το φθινόπωρο θα έχουμε νεόπτωχους εργαζόμενους, εξαθλιωμένους ανθρώπους, σε μία χώρα η οποία φιλοξενεί 1 εκατομμύριο μετανάστες και δεν το έλαβε ποτέ υπ' όψιν της η Ευρώπη, σε μια χώρα που το πρώτο που θα έπρεπε να είχε κάνει, κύριε Υπουργέ, είναι να ικανοποιήσει το δημόσιο αίσθημα.

Δημοσιεύσατε ονόματα αυτών που χρωστούν. Μπράβο σας! Έχετε από την Τράπεζα της Ελλάδος τα ονόματα αυτών που έχουν βγάλει τα λεφτά στην Ελβετία με εμβάσματα. Κάποιος έχει κάνει δήλωση, με ΑΦΜ κ.λπ., για εισόδημα 25.000 ευρώ το 2010 και έχει βγάλει έξω 52 εκατομμύρια ευρώ τον ίδιο χρόνο. Άλλος δήλωσε 92.000 ευρώ εισόδημα και έχει βγάλει έξω 35 εκατομμύρια ευρώ. Κάποιος δήλωσε μηδενικό εισόδημα και έχει 9,7 εκατομμύρια ευρώ και άλλος 3 εκατομμύρια ευρώ. Έχετε τους πίνακες με τα εμβάσματα από την Τράπεζα της Ελλάδος. Όλους αυτούς δεν πρέπει να τους βρείτε και να απαιτήσετε τουλάχιστον τη φορολογία, το 45% που πληρώνουν οι επιχειρήσεις στην Ελλάδα και οι εργαζόμενοι; Δεν πρέπει να τους το πάρετε; Να στείλετε στην Ελβετία όλα αυτά τα στοιχεία, για να υπάρξει συντηρητική κατάσχεση.

Ακόμη, δεν πρέπει να επέμβει -διαβάζουμε διάφορα ονόματα- και ο Εισαγγελέας του Αρείου Πάγου; Μπορούν να μένουν όλα αυτά στον αέρα και να ζητάμε από τους Έλληνες πολίτες να μειώσουν το μισθό τους κατά 22% ελαφρά τη καρδιά, να δίνουμε 500 ευρώ στους εργαζόμενους;

Κύριε Υπουργέ, εάν δεν ικανοποιήσουμε το δημόσιο αίσθημα,

εκτιμώ ότι οποιαδήποτε πολιτική, όσο υποστηρικτική και αν είναι για την Ελλάδα, δεν μπορεί να γίνει κατανοητή ή δεν μπορεί ο ελληνικός λαός να συναινέσει, γιατί μόνο η ικανοποίηση του δημόσιου αισθήματος και η προοπτική ανακατανομής βαρών μπορεί να του δώσει ελπίδα. Να είστε σίγουροι ότι, όταν αυτό θα το έχουμε πετύχει -που ήδη έπρεπε να το έχουμε κάνει, ακόμα και με τον εκλογικό νόμο, έπρεπε να έχουμε δείξει δείγματα γραφής- θα έχουμε επανακτήσει την αξιοπιστία μας. Και δεν εννοώ προς τους εταίρους, γιατί η αξιοπιστία προς τους εταίρους είναι ανάλογα με το βαλάντιο. Σε μια χώρα, στην οποία ζουν πολίτες που το 85%-90% έχει ατομική ιδιοκτησία, ποτέ δεν πρόκειται να πτωχεύσει, μια χώρα που δεν έχει πουλήσει τίποτα ακόμα, ενώ η Γερμανία έχει δώσει όλες τις λίμνες της σε ιδιώτες -ίσως ο στόχος είναι αυτός- θα πρέπει να δούμε, χωρίς να θέλω να λαϊκίσω, τα πράγματα αντικειμενικά, με συνείδηση πατριωτική και εθνική, για να μπορώ και εγώ να πείσω πρώτα τον εαυτό μου και μετά τους πολίτες, ότι η χώρα, με τις αποφάσεις που θα πάρουμε, θα βαδίσει στη σωστή κατεύθυνση.

Ευχαριστώ πολύ.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γρηγόριος Νιώτης): Το λόγο έχει η κ. Σοφία Γιαννάκη Βουλευτής Αιτωλοακαρνανίας του ΠΑΣΟΚ.

ΣΟΦΙΑ ΓΙΑΝΝΑΚΗ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Αγαπητοί συνάδελφοι, η κύρωση στην Ολομέλεια του απολογισμού του κράτους αποτελεί από μόνη της μία εξαιρετικά σημαντική διαδικασία, γιατί εδώ ουσιαστικά λογοδοτεί η Κυβέρνηση για το πώς τα πήγε στην υλοποίηση του προϋπολογισμού και με αυτή τη διαδικασία συμπληρώνεται το θεσμικό πλαίσιο διαφάνειας και ελέγχου των δημοσιονομικών δεδομένων μιας κυβέρνησης.

Να, όμως που πρόκειται για τον προϋπολογισμό του 2010, τον προϋπολογισμό του μνημονίου και αυτό αποτελεί από μόνο του μία πράξη που έχει επιβαρυνθεί τόσο πολιτικά όσο και κοινωνικά, γιατί είναι μια πράξη που οδήγησε στη διетία σε κάποιες δειλές μεν, αλλά αναγκαίες αλλαγές, οδήγησε όμως παράλληλα και σε κατάπτωση του εισοδήματος των Ελλήνων, σε βαθιά ύφεση και σε ανεργία και οδήγησε την Ελλάδα στο αίτημα για ένα δεύτερο πακέτο στήριξης, αυτό που ζούμε τώρα.

Αυτή η συζήτηση για τον προϋπολογισμό του 2010 επιβαρύνεται ακόμα περισσότερο και από τη συζήτηση που συνδέεται με το θέμα της ΕΛΣΤΑΤ και το ύψος του ελλείμματος το 2009, ένα ζήτημα που οδηγεί το ΠΑΣΟΚ όπως γνωρίζετε να καταθέσει αίτημα για σύσταση εξεταστικής επιτροπής επί του θέματος. Θα πω δύο λόγια παρακάτω.

Συζητάμε λοιπόν, μια κατ' εξοχήν πολιτική πράξη με δραματικές προεκτάσεις. Όλοι όμως είμαστε σοφότεροι σήμερα και η απόσταση από την πρώτη χρονιά εφαρμογής του μνημονίου μου επιτρέπει να χρησιμοποιήσω μια παροιμία που ακούστηκε στην αρμόδια επιτροπή από έναν συνάδελφο «άμα αποκαεί το σπίτι, όλοι φέρνουν νερό». Τώρα, αγαπητοί συνάδελφοι, «όλοι φέρνουν νερό». Είναι οι μετά το μνημόνιο σοφοί.

Ο καθένας σ' αυτήν την τραγωδία που ζούμε διαλέγει τι θέλει να πάρει. Άλλος διαλέγει τη γενική κρίση του καπιταλισμού. Άλλος θέλει να πατάξει τα μονοπώλια και επιλέγει τη δραχμή. Άλλος υποδύεται τον αντιμνημονιακό πρωταγωνιστή. Άλλος ξεχνά τα προβλήματα του ίδιου του ευρώ που παράγει ανισορροπίες. Κυρίως, οι περισσότεροι μιλούν λες και εμείς εδώ αποφασίζουμε το μέλλον της Ευρώπης ή της ανθρωπότητας.

Αγαπητοί συνάδελφοι, ο προϋπολογισμός του 2010 υλοποιήθηκε στο χειρότερο οικονομικό περιβάλλον, με ύφεση με υψηλές ανάγκες δανεισμού του δημοσίου, με αδυναμία χρηματοδότησης με αποδεκτό κόστος. Σήμερα μπορούμε να πούμε ότι για τον προϋπολογισμό του 2010 δεν τηρήθηκαν όλοι οι στόχοι με την κανονική διαδικασία. Πήραμε οριζόντια μέτρα, πήραμε μέτρα για την αύξηση των εσόδων. Πετύχαμε όμως μία μείωση του ελλείμματος κατά πέντε μονάδες του ΑΕΠ. Κάνανε κάποιες δομικές αλλαγές, δειλές ίσως, αλλά έγιναν τα πρώτα βήματα.

Αγαπητοί συνάδελφοι, είναι η ώρα της αλήθειας και οι αριθμοί θα εκδικηθούν όσους με το μνημόνιο έχασαν τη μνήμη τους. Εγώ θέλω να σας θυμίσω ότι τα έξοδα του κρατικού προϋπολογισμού του 2010 είναι 119 δισεκατομμύρια. Τα έσοδα του προϋπολογισμού του 2010 είναι 53,9 δισεκατομμύρια. Αυτό είναι το δράμα

της χώρας αγαπητοί συνάδελφοι και κανένα ΚΚΕ, κανένας ΣΥΡΙΖΑ, καμμία Νέα Δημοκρατία δεν έχει ποτέ τοποθετηθεί πάνω σε αυτά τα νούμερα.

Και κυρίως δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι από τα 119,5 δισεκατομμύρια πληρωμών που κάνει το ελληνικό δημόσιο, πληρώνουμε 55,3 δισεκατομμύρια για το τοκοχρεολύσιο. Επαναλαμβάνω: 55 δισεκατομμύρια τόκοι και τοκοχρεολύσια, 53,9 δισεκατομμύρια έσοδα του κράτους.

Το μνημόνιο ήταν λοιπόν, αγαπητοί συνάδελφοι, το 2010 ένα ξερό κλαδί από το οποίο πιαστήκαμε για να μην πέσουμε στο γκρεμό. Όποιος έχει άλλες λύσεις, να τις καταθέσει. Δεν ακούμε όμως λύσεις. Αντίθετα, ακούμε ύμνους υπέρ της πτώχευσης. Ακούμε πόθους για επιστροφή στη δραχμή. Εδώ βλέπουμε να κλείνουν το μάτι καθημερινά άνθρωποι γενικών και αορίστως στους ψηφοφόρους ότι υπάρχουν ακόμη περιθώρια για επιστροφή στο σπάταλο κράτος, για επιστροφή στον παραδείσου του ανέφελου δανεισμού. Καμμία απειλή χρεοκοπίας δεν τους πιάνει αυτούς τους ανθρώπους. Δεν τους αφορά το να πεταχούμε εκτός αγορών. Στο δίλημμα «άμεση χρεοκοπία ή ύφεση» επιλέγουν τη χρεοκοπία και λένε ψέματα συνειδητά για να παραπλανήσουν και να ψηφοθηρήσουν, ψέματα για δήθεν παραδείσους που είναι εδώ δίπλα μας και αρκεί να απλώσουμε το χέρι να τους πάρουμε. Και όπως έλεγε ο σύντροφος Λένιν: «Ένα ψέμα ειπωμένο πολλές φορές, γίνεται τελικά αλήθεια».

Ένα πολιτικό σπιράλ, αγαπητοί συνάδελφοι, δημαγωγίας και ανευθυνότητας μας καταδιώκει σαν Έλληνες, παράλληλα με ένα άλλο οικονομικό σπιράλ ύφεσης και χρέους. Δύο σπιράλ είναι ένα διπλό κακό για μία μικρή χώρα. Το έχουμε καταλάβει όμως όλοι. Αν υπάρχει ένας μαγικός τρόπος να φύγει η τρόικα και να επιστρέψουμε εκεί που ήμασταν κάποτε, όποιος το ισχυρίζεται αυτό να μας το πει ή να μας πει ότι είναι απλώς ψέματα ή να μας εξηγήσει πώς μπορεί να γίνει. Αυτό όμως που πρέπει όλοι να πούμε είναι πως, είτε η χώρα ανήκει στο ευρώ είτε επιστρέψει σε ένα δικό της νόμισμα, δεν θα μπορέσει ποτέ να σταθεί στα πόδια της, αν δεν βάλει τάξη στο δημοσιονομικό και οργανωτικό χάος του ελληνικού κράτους. Σήμερα, ξέρουμε ότι δεν θέλουμε οι περισσότεροι να γυρίσουμε στη δραχμή. Οι Έλληνες δεν θέλουν να γυρίσουν στη δραχμή. Και δεν θα συγχωρήσουν, αγαπητοί συνάδελφοι, όποιον πολιτικό τους επαναφέρει στη δραχμή, όπου δεν θα έχουν απώλεια εισοδήματος 20%, αλλά της τάξης του 80%.

Εγώ να δεχθώ, αγαπητοί συνάδελφοι, ότι η πολιτική του μνημονίου, η πολιτική διαχείριση του μνημονίου απέτυχε. Σήμερα βλέπουμε στις δημοσκοπήσεις ότι το 90% των Ελλήνων δεν θέλει να γυρίσει στη δραχμή, αλλά δεν θέλει και το μνημόνιο. Θεωρεί μάλινα ότι η δημοκρατία κινείται οριακά στη χώρα μας. Οι ίδιοι αυτοί πολίτες απαξιώνουν τους πολιτικούς αρχηγούς και τους Βουλευτές. Φθάνουν ως το σημείο να οργίζονται και να λένε στις δημοσκοπήσεις ακόμη και με τον Πρωθυπουργό μας.

Αγαπητοί συνάδελφοι, έχουμε μία προαναγγελία θυέλλης και είναι δική μας ευθύνη να το πούμε και να ανταπεξέλθουμε. Γιατί φτάσαμε εδώ; Πρέπει πρώτα να απαντήσουμε σ' αυτό, χωρίς να κατηγορηθούμε ότι μιλάμε για το παρελθόν. Η δική μου απάντηση είναι η εξής: Η μόνη λύση που θα μας έβγαζε από το σπιράλ ύφεσης και χρέους, οι διαρθρωτικές αλλαγές, είναι η μόνη λύση που δεν επελέγη δύο χρόνια, αγαπητοί συνάδελφοι, και θα σας δώσω μερικά παραδείγματα.

Πρώτον, τα ληξιπρόθεσμα χρέη έφτασαν τα 44 δισεκατομμύρια. Κάνανε νομοθετικές προσπάθειες να βελτιωθούν οι μηχανισμοί. Δεν έγινε ποτέ.

Δεύτερο παράδειγμα. Στα διοικητικά πρωτοδικεία εκκρεμούν σήμερα εκατόν εξήντα πέντε χιλιάδες φορολογικές υποθέσεις. Από αυτές οι εκατόν τριάντα οκτώ δεν έχουν ακόμη προσδιοριστεί να δικαστούν. Να κάτι άλλο που δεν έγινε.

Τρίτον, ακόμη δεν έκλεισε αυτό το παράθυρο που άνοιξε το Σεπτέμβριο του 2011 με την τροποποίηση του άρθρου 99 του Πτωχευτικού Κώδικα, μιας διάταξης που ουσιαστικά παρείχε όλο αυτό το διάστημα στους μεγαλοοφειλότες πλήρη ατιμωρησία.

Τέταρτον και σοβαρό για μένα, η χώρα μας δεν μπορεί ακόμη σήμερα να υποκαταστήσει τις εισαγωγές μέσω της παραγωγής εγχώριων αγαθών. Γιατί δεν μιλήσαμε γι' αυτό δύο χρόνια; Γιατί

κανείς δεν μιλάει γι' αυτό σε αυτήν την Αίθουσα ακόμη σήμερα;

Πέμπτον: Πόσα χρόνια ακόμη θα πληρώσουμε τα κομμάτια του δημοσίου; Άκουσα τον κ. Σαχινίδη, που είναι εδώ, να λέει στην αρμόδια Επιτροπή στις 25 Ιανουαρίου ότι για το 2011 το ελληνικό δημόσιο πλήρωσε 840 εκατομμύρια ευρώ τόκους για τον ΟΣΕ, ότι το ελληνικό δημόσιο, η κεντρική κυβέρνηση πλήρωσε για το 2010 για τον ΕΛΓΑ συσσωρευμένα χρέη 3,5 δισεκατομμύρια ευρώ. Παρόμοια ελλείμματα που επηρεάζουν το έλλειμμα της γενικής κυβέρνησης προέρχονται από όλες τις ΔΕΚΟ, για να μην τις αναφέρω. Τα είπε ο κύριος Υπουργός.

Αυτά, όμως, αγαπητοί συνάδελφοι, δεν είναι συμπτώματα του μνημονίου ή της κακής Τρόικας, διότι, αν το πούμε αυτό, είναι σαν να συνεχίζουμε την αμνησία. Αμνησία, επίσης, είναι να ξεχάσουμε τι έγινε το 2009. Το 2009 τα 21,5 δισεκατομμύρια από τα 32 δισεκατομμύρια που δανείστηκε ο κ. Παπαθανασίου, Υπουργός της κυβέρνησης Καραμανλή, πρέπει να τα πληρώσουμε τώρα, φέτος, στις 20 Μαρτίου, που λήγουν τα δύο ομόλογα. Τότε, όμως, πολιτευόταν αυτή η Κυβέρνηση με τη ρήση «δανειστείτε τώρα και ποιος ζει ποιος πεθαίνει το 2012».

Τώρα που πεθαίνουμε το 2012, αυτοί οι ίδιοι άνθρωποι της Νέας Δημοκρατίας, αγαπητοί συνάδελφοι θέλουν να μας σώσουν, αλλά όχι τώρα ούτε τότε, αλλά μετά τις εκλογές.

Αγαπητοί συνάδελφοι, θα απογοητευτώ σαν νέα Βουλευτής, αν δεν πούμε ούτε τώρα την αλήθεια στον ελληνικό λαό, να πούμε, δηλαδή, πόσα πρέπει να πληρώσει, με ποιο στόχο και για πόσο καιρό. Να πούμε, επίσης, την αλήθεια, ότι χωρίς απασχόληση, χωρίς εισόδημα και χωρίς λεφτά στην αγορά δεν υπάρχει ανάπτυξη. Και χωρίς ανάπτυξη ούτε το PSI ούτε όλες οι δανειακές συμβάσεις δεν μπορούν να σώσουν τη χώρα. Να πούμε, επίσης, την αλήθεια, ότι η ανάπτυξη των τριάντα τελευταίων ετών με δανεισμό, παραδείσους, με κρατισμό δεν πρέπει να εφαρμοστεί ποτέ ξανά στην Ελλάδα διότι η ελληνικού τύπου ανάπτυξη είχε πεθάνει πολύ πριν από το Μάιο του 2010 που ψηφίστηκε και άρχισε να εφαρμόζεται το μνημόνιο.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας της κυρίας Βουλευτού)

Μία λέξη, κύριε Πρόεδρε, θα ήθελα να πω για την ΕΛΣΤΑΤ.

Ακούμε στελέχη της Νέας Δημοκρατίας δημοσίως να τοποθετούνται και να αμφισβητούν τα στοιχεία που αφορούν το έλλειμμα του 2009.

Είναι μια μεγάλη συζήτηση, κύριοι συνάδελφοι. Θα είμαστε παρόντες εδώ, στη Βουλή και είναι τιμή για μας, αν γίνει εξεταστική επιτροπή, να μιλήσουμε για το έλλειμμα της ΕΛΣΤΑΤ.

Τι λένε οι συνάδελφοι της Νέας Δημοκρατίας; Έλεγαν, βέβαια, ότι το έλλειμμα του 2009 θα ήταν 2%. Αυτοί οι συνάδελφοι της Νέας Δημοκρατίας που έλεγαν ότι το έλλειμμα ήταν 2%, θα έρθουν τώρα εδώ, στη Βουλή να ισχυριστούν για το έλλειμμα του 15,8%, που υπήρχε πραγματικά το 2009, ότι αξίζει να κάνουμε εξεταστική επιτροπή με πολιτικές προεκτάσεις. Τόσο απλά.

Βέβαια, αυτό που λένε, επίσης, είναι ότι το έλλειμμα κατέληξε εκεί από την αναταξινόμηση των ΔΕΚΟ. Ο κ. Σαχινίδης, που είναι εδώ, τα έχει πει ήδη στην αρμόδια επιτροπή. Θα χαρούμε πραγματικά να έρθουμε εδώ να συζητήσουμε. Εγώ θα θυμίσω ότι το 2009 -το έχει πει ο κ. Σαχινίδης- ο κ. Αμπατζόγλου της Νέας Δημοκρατίας είχε ζητήσει για το ΙΚΑ 4 δισεκατομμύρια ευρώ, είχαμε δώσει 300 εκατομμύρια ευρώ για την Ολυμπιακή, για τα εξοπλιστικά 427 εκατομμύρια ευρώ.

Εμείς δεχόμαστε, αγαπητοί συνάδελφοι, να γίνει αυτή η συζήτηση. Είναι επίκαιρη και αφορά και την κύρωση του προϋπολογισμού του 2010. Θα καταλήξει μπούμερανγκ εναντίον όλων όσων παθαίνουν πολιτική αμνησία στο μνημόνιο και караδοκούν στις εκλογές με ψεύτικες υποσχέσεις να ξεγελάσουν τον ελληνικό λαό με παραδείσους που δεν υπάρχουν.

Ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γρηγόριος Νιώτης): Ευχαριστούμε τη Βουλευτή Αιτωλοακαρνανίας του ΠΑΣΟΚ κ. Σοφία Γιαννακά.

Ο πρώην Πρόεδρος της Βουλής κ. Απόστολος Κακλαμάνης έχει το λόγο.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΚΑΚΛΑΜΑΝΗΣ: Θέλω να υπενθυμίσω, εκφρά-

ζοντας ταυτόχρονα την ικανοποίησή μου, γιατί έστω και με μικρή συμμετοχή Βουλευτών σε αυτή τη συζήτηση παρακολουθούμε ολοκληρωμένες αγορεύσεις, ομιλίες με περιεχόμενο από Βουλευτές που έχουν προετοιμαστεί στα κόμματά τους για να τοποθετηθούν σε αυτή τη σημαντική συζήτηση, που, αν από το 2001 -που είχα την ευθύνη και εισηγήθηκα την τροποποίηση του Κανονισμού της Βουλής- είχαμε ακολουθήσει στη συζήτηση και ψήφιση όλων των νομοσχεδίων, πιστεύω ότι η Βουλή δεν θα είχε δώσει τη δυνατότητα σε όσους θέλουν να απαξιώσουν όλους τους θεσμούς της Δημοκρατίας, είτε γιατί το επιδιώκουν είτε γιατί δεν το καταλαβαίνουν, ότι όλη αυτή η πορεία οδηγεί την κοινοβουλευτική μας δημοκρατία στην ίδια τύχη που είχε η Δημοκρατία της Βαϊμάρης.

Δεν ξέρω αν, συζητώντας με τους υπαλλήλους της Ευρωπαϊκής Ένωσης, της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας και του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου και όχι με τους ομόλογούς της, όπως θα ταίριαζε σε μια χώρα πραγματικά ανεξάρτητη και όχι υποτελή, η ηγεσία της χώρας θα μπορούσε να υπενθυμίσει στις ομόλογες πολιτικές ηγεσίες ότι κάπως έτσι οδηγήθηκε η μετά τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο Γερμανία στην εξαθλίωση και από εκεί στο φασισμό και στην καταστροφή και της ίδιας της χώρας και του λαού της, ολόκληρης της Ευρώπης, ολόκληρης της ανθρωπότητας.

Τα δανεικά τους ήθελαν τότε οι Ηνωμένες Πολιτείες από την Αγγλία και τη Γαλλία, τις νικήτριες του πολέμου, όπως τα δανεικά τους θέλουν τώρα οι νικητές αυτού του πολέμου των κατόχων άυλων τίτλων, των κυρίων όχι πραγματικών αγαθών και πραγματικής οικονομίας που κατόρθωσαν να επιβληθούν και να απαξιώσουν τις ιδεολογίες, την πολιτική, τις αξίες για τις οποίες αγωνίστηκαν οι λαοί και αντιμετώπισαν την λαίλαπα του ναζισμού στον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, για να είναι οι λαοί σήμερα ελεύθεροι και όχι υποτελείς.

Έτσι, δέθηκε ο βρόχος στο λαιμό του γερμανικού έθνους, αποδεκατίστηκε η βιομηχανία του, εκατομμύρια ανέργων και εξαθλιωμένων γέμισαν τις πόλεις της Γερμανίας, έκλεισαν εργοστάσια και από εκεί εκκολάφθηκε το αυγό του φιδιού που κατέστρεψε, όπως είπα πριν, την Ευρώπη, την ίδια την Γερμανία και την ανθρωπότητα.

Εγώ, κύριε Πρόεδρε, θέλω να πω ξεκάθαρα ότι δεν υποτιμώ την αίσθηση ευθύνης που έχει και ο Πρωθυπουργός και οι Αρχηγοί, αλλά σε μια δημοκρατία υπάρχει ο λαός και ο λαός εκπροσωπείται πιο άμεσα και πιο αυθεντικά από οποιονδήποτε Αρχηγό, από οποιονδήποτε πρωθυπουργό, από την Εθνική Αντιπροσωπεία. Μπορεί να την έχουν καταντήσει έτσι, μπορεί να την έχουν απαξιώσει στη συνείδηση του ελληνικού λαού, αλλά έρχεται και η στιγμή που ο ίδιος ο λαός αρχίζει να αφυπνίζεται.

Επίσης συνειδητοποιεί ότι ούτε οι στρατηγικές εκείνων, που του λένε «φωτιά στα τόπια» ή εκείνων που του λένε «σκύψε το κεφάλι», πραγματικά σε οδηγούν στο καλό του.

Πληροφρορούμαι, κύριε Πρόεδρε, ότι συζητείται η επαναφορά της Ελλάδας στον κατάλογο των τριτοκοσμικών χωρών μαζί με τα δικτατορικά καθεστώτα της Ασίας και της Αφρικής. Είναι ο κατάλογος του Διεθνούς Γραφείου Εργασίας στη Γενεύη. Εκεί περιλαμβάνονται οι χώρες, τα καθεστώτα που δεν σέβονται ούτε τις διεθνείς συμβάσεις εργασίας, που δεν σέβονται τις συλλογικές διαδικασίες, μέσα από τις οποίες εκφράζονται όλοι οι παράγοντες της οικονομίας, είτε είναι η εργοδοσία είτε η μισθωτή εργασία.

Δεν μπορούμε εμείς να γυρίσουμε εκεί που ήμασταν πριν το 1981. Είχα την τιμή και την ευθύνη της εφαρμογής της συμμόρφωσης της χώρας μας προς αυτά που είμαστε υποχρεωμένοι -αμέσως μετά τη δικτατορία- να ακολουθήσουμε, δηλαδή να σεβαστούμε τη διεθνή νομιμότητα.

(Στο σημείο αυτό την Προεδρική Έδρα καταλαμβάνει η Β' Αντιπρόεδρος της Βουλής κ. **ΡΟΔΟΥΛΑ ΖΗΣΗ**)

Αυτά βλέπω τώρα, όταν λέμε ότι μπορεί η Γενική Συνομοσπονδία και οι εργοδοτικές οργανώσεις να συμφωνούν σε μία εθνική γενική συλλογική σύμβαση, έστω και αν κάποιος με τη λογική τους -που όπως προανέφερα, είτε θέλουν το καλό του λαού είτε δεν το θέλουν και τελικά οδηγούν στο κακό του- την κατήγγειλαν ως προδοτική. Το θυμάστε αυτό, υποθέτω. Αυτή η εθνική γενική

συλλογική σύμβαση δεν μπορεί να καταργηθεί με κανένα μνημόνιο και με κανένα κατεπείγοντα νόμο, που μπορεί να περάσει κυριακάτικα από το Κοινοβούλιο.

Κύριε Υπουργέ, σας παρακαλώ αυτό να το διαβιβάσετε, διά του Υπουργού σας, στην Κυβέρνηση, στον Πρωθυπουργό και τους Αρχηγούς. Να πουν, σε αυτούς τους κυρίους που δεν καταδέχονται να συζητήσουν με την ελληνική ηγεσία, πως αν μεθοδεύουν την έξοδο της χώρας από την Ευρωζώνη και σκέφτονται απλώς πού να ρίξουν την ευθύνη –αν είμαστε δηλαδή όχι στο δώδεκα παρά πέντε, αλλά στο δώδεκα και πέντε- να έχουν τη στοιχειώδη εντιμότητα -και αναφέρομαι στους πολιτικούς ηγέτες, όχι στους υπαλλήλους της τρόικας- να το πουν καθαρά. Αν αυτό πραγματικά επιδιώκουν, θέλουν να περιέλθει ο ελληνικός λαός στην ταπείνωση, τον εξευτελισμό, τον αυτοεξευτελισμό που υπέστη το γερμανικό έθνος μετά τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο.

Υπάρχουν, κυρία Πρόεδρε, επιμέρους ζητήματα. Το μέγα ερώτημα -για το οποίο ούτε από κανάλια, ούτε από ραδιόφωνα, ούτε από τα γνωστά συγκροτήματα ακούω λέξη- είναι τι γίνεται με τα λεφτά που θα πάρουν οι τράπεζες;

Περίπου 35 δισεκατομμύρια θα είναι η ανακεφαλαίωση. Περίπου 35 δισεκατομμύρια θα είναι -υποτίθεται- η ρευστότητα που θα εξασφαλιστεί. Γι' αυτά τα δισεκατομμύρια τι προβλέπεται; Δεν ακούω ούτε μια λέξη. Θα έχουν την τύχη των 155 δισεκατομμυρίων: Από το 2008 μέχρι τώρα μέσω των τραπεζών και με το αζημίωτο, με 1% από την Κεντρική Ευρωπαϊκή Τράπεζα, με τα ομόλογα του ελληνικού δημοσίου -με 5% ή 6%- δάνειζαν στο ελληνικό δημόσιο. Τα άλλα πού πήγαιναν; Ποιος θα το ελέγξει;

Μήπως αρκετοί από τις διοικήσεις των τραπεζών είναι Λαυρεντιάδηςδες, ο οποίος Λαυρεντιάδης -ειρήσθω εν παρόδω- κυκλοφορεί βέβαια ελεύθερος; Κυκλοφορεί ελεύθερος, κυρία Πρόεδρε, ο περίφημος Λαυρεντιάδης και αρχές και εξουσίες διαπραγματεύονταν μαζί του πώς θα εξασφαλιστεί το άλλοθι του νόμου, ότι πριν ασκηθεί δίωξη εναντίον του επέστρεψε 51 εκατομμύρια ευρώ. Για τα οκτακόσια τόσα ακόμη διενεργείται -λέει- έρευνα, μέχρις ότου βέβαια αλά Κοσκωτά φύγει και αυτός.

Κυρία Πρόεδρε, νομίζω ότι ο ίδιος ο ελληνικός λαός, αυτοί που βρίσκονται σε βαθύτατη κατάθλιψη και τους οποίους ζω, είναι αυτοί που δεν κάνουν τη μεγάλη φασαρία. Τη μεγάλη φασαρία την κάνουν οι πάνω πάνω. Δεν την κάνει ο κοσμάκης που υποφέρει πραγματικά. Σ' αυτόν πρέπει να προσβλέπουμε εμείς διότι, εάν δεν πέφτω έξω σ' αυτό που είπα πιο πριν, μ' αυτόν θα συμπορευθούμε για να βγούμε ξανά επάνω, να πάρουμε την ανηφόρα και να βγούμε στο ξέφωτο. Εδώ είναι η ευθύνη η δική μας, του Κοινοβουλίου, και δεν πρόκειται να αποστούμε απ' αυτή την ευθύνη, διότι τότε όλο αυτό το κλίμα που καλλιεργείται σε πόλεις και χωριά για να κάνουμε τα νέα κόμματα, αφού θεωρούμε ήδη φθαρμένα υλικά όποιους αποτελούν σήμερα το περιφέρμα «πολιτικό σύστημα της χώρας», θα επικρατήσει.

Είναι καταπληκτικό και χαρακτηριστικό και το εξής, κυρία Πρόεδρε. Βγαίνει ο Κυβερνητικός Εκπρόσωπος και χτυπάει τη Βουλή, βγαίνουν οι πάντες, διότι τριάντα Βουλευτές του ΠΑΣΟΚ δεν εδέχοντο την παραβίαση του Κανονισμού. Τίτλοι εφημερίδων: «Ανταρσία!» Ο κ. Γιούνκερ κάνει δήλωση ότι «είναι απαράδεκτο η Βουλή των Ελλήνων να καταψηφίζει το νόμο για την απελευθέρωση των επαγγελματιών». Ποιο νόμο καταψήφισε η Βουλή; Μία παράγραφος ανάμεσα σε τριακόσιες που, όπως ήταν μάλιστα διατυπωμένη, ήταν υπέρ των φαρμακοποιών, σε σχέση με την προηγούμενη. Και υποτίθεται ότι τριάντα Βουλευτές κηδόμενοι των συμφορών των φαρμακοποιών την καταψήφισαν! Έτσι όμως διαμορφώνουν την κοινή γνώμη, κυρία Πρόεδρε.

Έτσι έχουν κατορθώσει να κάνουν και με τις εικονικές δημοσκοπήσεις. Γνωρίζω ότι στους δέκα με δεκαπέντε που τους ρωτούν τηλεφωνικά κι όχι μόνο για πολιτικές αλλά και για πάσης φύσεως έρευνες, αυτοί τους κλείνουν τα τηλέφωνα κι εγκαλούν τα παιδιά που τηλεφωνούν ρωτώντας τα πού βρήκαν τα τηλέφωνα τους. Και παρ' όλα αυτά βγάζουν δημοσκοπήσεις σ' αυτή τη γραμμή, ότι «αυτοί είναι οι υπεύθυνοι, όλοι αυτοί μηδενός εξαιρουμένου, συλληβδην και αθρόως». Φασισμός δηλαδή κι όχι εξαιρουμένη της ευθύνης και της προσφοράς του καθενός!

Μου κάνει επίσης εντύπωση πραγματικά το εξής. Διότι βλέπω

και τον σημερινό Πρωθυπουργό να έχει διευθυντή του Γραφείου Τύπου του κάποιον κύριο, ο οποίος είπε καθαρά ότι χρειάζεται ένα νέο κόμμα, το οποίο θα έχει κάποιον επικεφαλής με τα χαρακτηριστικά του κ. Παπαδήμου. Τον ρωτήσανε τον άνθρωπο; Εάν το γνωρίζει, το ανέχεται; Όταν η χώρα ενδεχομένως λίγες ώρες μετά «καίγεται» μπορεί ο Υπουργός Εσωτερικών να προαναγγέλλει σε κυριακάτικη εφημερίδα νέο κόμμα; Το λέω εγώ, γιατί αν το πει κάποιος νεότερος συνάδελφος θα τον λαοπλογούν λέγοντας ότι φοβάται μήπως δεν βγει Βουλευτής μεθαύριο.

Αυτά τα πράγματα έχουν για μένα τεράστια σημασία, γιατί δείχνουν πού έχει κατολισθήσει η χώρα.

Επιμένω στο θέμα των τραπεζών, κυρία Πρόεδρε, διότι από εκεί υπάρχει η μόνη ελπίδα, αν όλοι δηλαδή πιστέψουμε ότι μόνο μέσα από ανάπτυξη μπορεί να αλλάξει κάτι. Αν οι τράπεζες συνεχίσουν να διαχειρίζονται αυτά τα κεφάλαια όπως τα διαχειρίστηκαν ως τώρα, δεν θα υπάρχει ανάπτυξη. Θα υπάρχει καθοδική και συνεχής πορεία μέχρι πληρεστάτης απαθλιώσεως του ελληνικού λαού.

Ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ (Ροδούλα Ζήση): Ευχαριστούμε τον πρώην Πρόεδρο της Βουλής κ. Απόστολο Κακλαμάνη.

Η Βουλευτής, κ. Ελένη Κουντουρά, ζητεί άδεια ολιγοήμερης απουσίας στο εξωτερικό. Η Βουλή εγκρίνει;

ΟΛΟΙ ΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Μάλιστα, μάλιστα.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ (Ροδούλα Ζήση): Η Βουλή ενέκρινε τη ζητηθείσα άδεια.

Παρακαλείται ο Βουλευτής ΠΑΣΟΚ στο Νομό Δωδεκανήσου, κ. Γεώργιος Κασσάρας, να λάβει το λόγο για δέκα λεπτά.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΣΣΑΡΑΣ: Ευχαριστώ, κυρία Πρόεδρε.

Ήταν που ήταν δύσκολες οι στιγμές και κρίσιμες οι μέρες, μετά όμως και από την τοποθέτηση μόλις τώρα του πρώην Προέδρου της Βουλής κ. Απόστολου Κακλαμάνη νομίζω πως το κλίμα βάρυνε ακόμα περισσότερο.

Μέσα σε αυτές τις συνθήκες, λοιπόν, καλούμαστε να συζητήσουμε για τον απολογισμό και τον ισολογισμό του 2010, του πρώτου προϋπολογισμού της κρίσης –όπως ειπώθηκε- ενός προϋπολογισμού που υλοποιήθηκε κάτω από τις γνωστές συνθήκες, ενός προϋπολογισμού που υποχρεώθηκε το ΠΑΣΟΚ να σχεδιάσει, αφού ανέλαβε τη διακυβέρνηση της χώρας με –τα χιλιοειπωμένα- το έλλειμμα στο 15,2%, ή 15,6%, 15,7% 15,8%, όσο θέλετε- με τα 36 δισεκατομμύρια έλλειμμα και τα 24 δισεκατομμύρια πρωτογενές έλλειμμα.

Και βέβαια το ΠΑΣΟΚ κατηγορήθηκε ότι είχε ένα πρόβλημα χρέους και το έκανε πρόβλημα δανεισμού. Μα, είναι αυτονόητο. Όταν σωρεύεις ελλείμματα που γίνονται χρέος, κάποια στιγμή έχεις πρόβλημα δανεισμού. Δεν σε δανείζουν είτε είσαι χώρα είτε είσαι επιχείρηση είτε είσαι νοικοκυριό.

Από τη στιγμή που οδηγήθηκε η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ σε αυτό το μνημόνιο –το καλό, το κακό, το εξ ανάγκης ψηφισθέν-, το θέμα είναι το τι κάναμε εμείς για να πετύχει αυτό το καλό ή κακό μνημόνιο, διότι πράγματι είχαμε υποχρέωση να δημιουργήσουμε εκείνες τις προϋποθέσεις ώστε να πετύχει, έστω και αν δεν ήταν τόσο καλό όσο θα θέλαμε ή –εν πάση περιπτώσει- ακόμα και αν ήταν το χειρότερο.

Είναι αλήθεια ότι ούτε η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ μπόρεσε να πράξει όσα θα όφειλε για να έχει καλύτερη εξέλιξη αυτή η υπόθεση, αλλά ούτε και είχε από δεξιά και από αριστερά τη βοήθεια που η κρίση επέβαλε. Είναι γνωστό ότι δεν μπορεί μια χώρα να βγει από μια τέτοια κρίση, όταν δεν μπορεί πραγματικά να έχει εκείνα τα εργαλεία που χρειάζονται για να φθάσει στην ανάπτυξη που θεωρείται απαραίτητη.

Είναι γνωστό όμως ότι αυτά τα εργαλεία, που με μία λέξη λέγονται Δημόσια Διοίκηση την παραλάβαμε μετά την «επανάδρυσή» του κράτους, μετά την κατάρρευση του ΣΔΟΕ που ξέραμε. Βεβαίως αφού η Δημόσια Διοίκηση από την «επανάδρυσή» της είχε κυριολεκτικά αποσυνδεθεί, ήρθαμε κι εμείς και περιμέναμε ενάμισι χρόνο να φτιάξουμε τα κριτήρια για να διοικήσουμε αυτή τη Δημόσια Διοίκηση.

Κάποια στιγμή, λοιπόν, που τα φτιάξαμε, αποδείχθηκε ότι ήταν απολύτως αναποτελεσματικά. Αυτό βεβαίως οδηγεί στην συνέ-

χεια και στις οριζόντιες περικοπές και στις μεθόδους του να εισπράξουμε το τέλος ακινήτων μέσω της ΔΕΗ.

Είναι αλήθεια ότι δεν θα πετύχουμε την ανάπτυξη, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, εάν δεν εμπιστευθούμε την περιφέρεια, εάν δεν εμπιστευθούμε την τοπική αυτοδιοίκηση. Δεν μπορεί εμείς από εδώ να λέμε εάν χρειάζονται ένας ή δύο ή δέκα υπάλληλοι στην τάδε υπηρεσία, στην τάδε εσχάτια της Ελλάδος. Γιατί δεν μπορεί, δηλαδή, αυτή την ιστορία να την κρίνει τοπικά, παράδειγμα για τη δική μου περιοχή, ο περιφερειάρχης νοτίου Αιγαίου, που γνωρίζει και πού περισσεύουν υπάλληλοι και πού λείπουν υπάλληλοι για να μπορέσει να κινηθεί αυτή η κρατική μηχανή, που θα οδηγήσει στην ανάπτυξη;

Τα ξέρει όλα η πλατεία Συντάγματος, τα ξέρει καλύτερα! Μα, απεδείχθη εν τοις πράγμασι ότι δεν τα γνωρίζει ή -εάν θέλετε- δεν μπορεί να τα γνωρίζει.

Το μόνο που κάναμε με τον «Καλλικράτη» ήταν να δώσουμε δήθεν κάποιες αρμοδιότητες χωρίς όμως αντίστοιχους πόρους. Δεν μπορεί να συζητάω με δήμαρχο και να του λέω ότι γιατί δεν ωρίμασες ένα έργο και να μου λέει ότι με το νόμο του κ. Σουφλιά χρειάζονται τρειςήμισι χρόνια για να ωριμάσει ένα έργο. Ομιλώ για το ΕΣΠΑ. Μα, εάν δεν έχουμε Δημόσια Διοίκηση, εάν δεν μπορούμε να προχωρήσουμε τα έργα του ΕΣΠΑ, τι συζητάμε;

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, επειδή είναι αληθές ότι η κρίση μπορεί να δίνει και ευκαιρίες, νομίζω ότι έχουμε μία ευκαιρία. Εδώ που έχουμε φτάσει, όλα τα κόμματα της Βουλής έχουμε μία ευκαιρία, να καταλήξουμε στη μία αλήθεια. Δεν είναι πολλές αλήθειες. Μία είναι η αλήθεια για την κατάσταση που βρισκόμαστε και αυτή πρέπει να την πούμε όσο το δυνατόν περισσότεροι. Θα ήθελα όλοι, αλλά επειδή γνωρίζω ότι αυτό δεν είναι εφικτό, τουλάχιστον όσοι μπορούμε περισσότεροι να πούμε αυτήν τη μία αλήθεια στον ελληνικό λαό.

Πραγματικά η κρίση δεν είναι για ένα ή δύο χρόνια. Πραγματικά αυτά που είπε προηγουμένως ευθαρσώς ο πρώην Πρόεδρος της Βουλής κ. Κακλαμάνης, έχουν βάση. Το γνωρίζουμε και οι νέοι Βουλευτές. Δεν έχουμε κανένα πρόβλημα, κύριε Πρόεδρε, για το εάν θα ξαναεκλεγούμε ή όχι. Και αύριο η απόφασή μας για το να ψηφίσουμε «ναι» ή «όχι» δεν έχει καμία σχέση με το εάν θα ξαναεκλεγούμε Βουλευτές.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΚΑΚΛΑΜΑΝΗΣ: Είμαι βέβαιος γι' αυτό.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΣΣΑΡΑΣ: Το γνωρίζω, κύριε Πρόεδρε. Βγαίνει από την κάθε φορά τοποθέτησή σας.

Το θέμα, όμως, είναι ότι εμείς που δεν διαπραγματευόμαστε, που δεν μπορούμε να έχουμε πρόσβαση σε όλα τα στοιχεία, θέλουμε τουλάχιστον αύριο να δούμε τα κόμματα που στηρίζουν την Κυβέρνηση του κ. Παπαδήμου να έχουν μία πρόταση στη Βουλή. Εάν δεν έρθουν με μία πρόταση στη Βουλή, να μην είναι σίγουροι ούτε οι Αρχηγοί, ούτε η τρικόα, ούτε κανείς από τους δανειστές μας ότι αυτά τα μέτρα θα ψηφιστούν από την ελληνική Βουλή.

Εγώ, γνωρίζοντας ότι αν πω «ναι» είμαι προδότης και ότι αν πω «όχι» πάλι είμαι προδότης -διότι αυτό έχει καλλιεργηθεί έξω στην κοινωνία και έχει καλλιεργηθεί από γνωστά κέντρα- για να ψηφίσω αύριο «ναι» θέλω, τουλάχιστον -επαναλαμβάνω- να έχω μία πρόταση από όλους μέσα εδώ για να μπορέσω να πω το ένα «ναι».

Κάποτε πρέπει να πάμε σε αυτό που λέγεται «προτεραιότητες». Κάποτε πρέπει να δούμε αυτή η χώρα πού επενδύει για την ανάπτυξη.

Θέλω να πω ένα παράπονο. Δεν μπορούμε να λέμε ότι ο τουρισμός είναι αυτός που θα μας οδηγήσει να βγούμε από την κρίση και, ταυτόχρονα, ας πούμε, να έχουμε τελωνείο εισόδου-εξόδου με έναν τελωνειακό υπάλληλο. Ε, δεν γίνεται! Δεν μπορούμε να έχουμε τόσα αεροδρόμια και να μην έχουμε αστυνομικούς -έστω έναν κατά βάρδια- στο αεροδρόμιο για να μην περμάνουν οι τουρίστες στην ουρά. Ήθελα να θέσω, δηλαδή, το θέμα ότι το παραμύθι «μεγάλη Δημόσια Διοίκηση» δεν το βλέπουμε στα νησιά. Είναι όλες οι υπηρεσίες υποστελεχωμένες.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή)

Κλείνοντας, κυρία Πρόεδρε, λέω ότι όταν μπήκε η χώρα στην ΕΟΚ, όταν ο Κωνσταντίνος Καραμανλής έβαλε τη χώρα στην

ΕΟΚ, αυτό έγινε με πολιτική συμφωνία. Επίσης, όταν ο Κωνσταντίνος Σημίτης έβαλε τη χώρα στην ΟΝΕ, αυτό έγινε με πολιτική συμφωνία. Σε αυτήν τη γενικευμένη κρίση η χώρα μας δεν μπορεί να ανταπεξέλθει χωρίς πολιτική συμφωνία. Δυστυχώς, η Ευρώπη κυβερνείται από συντηρητικούς ηγέτες. Δυστυχώς, δεν έχουμε πολλές ελπίδες αν σύντομα αυτός ο συσχετισμός προοδευτικών και συντηρητικών δυνάμεων σε επίπεδο κυβερνήσεων των ευρωπαϊκών χωρών δεν αλλάξει.

Ευχαριστώ πάρα πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ (Ροδούλα Ζήση): Ευχαριστούμε τον κ. Γεώργιο Κασσάρα, Βουλευτή ΠΑΣΟΚ Δωδεκανήσου.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, έχω την τιμή να ανακοινώσω στο Σώμα ότι τη συνεδρίασή μας παρακολουθούν από τα άνω δυτικά θεωρεία της Βουλής, αφού ενημερώθηκαν για την ιστορία του κτηρίου και τον τρόπο οργάνωσης και λειτουργίας της Βουλής, τριάντα τέσσερις μαθητές και μαθήτριες και τρεις εκπαιδευτικοί συνοδοί από το 1ο τμήμα του 1ου Γυμνασίου Μεσολογγίου.

Η Βουλή τους καλωσορίζει.

(Χειροκροτήματα απ' όλες τις πτέρυγες της Βουλής)

Το λόγο έχει ο Εισηγητής του ΠΑΣΟΚ, ο κ. Ευστάθιος Κουτμερίδης.

Σας θυμίζω ότι έχετε στη δευτερολογία σας δέκα λεπτά, κύριε Βουλευτά.

ΕΥΣΤΑΘΙΟΣ ΚΟΥΤΜΕΡΙΔΗΣ: Σας ευχαριστώ, κυρία Πρόεδρε.

Σε μια άδεια Βουλή συνεχίζουμε σήμερα τη συζήτηση για την κύρωση του απολογισμού και του ισολογισμού του κράτους για το 2010.

Έχουμε τονίσει πολλές φορές πως πρόκειται για μία κορυφαία κοινοβουλευτική διαδικασία, η οποία, όμως, ποτέ δεν είχε τη δέουσα προσοχή και το απαραίτητο ενδιαφέρον τόσο των κομμάτων, όσο και των Βουλευτών. Αυτό συμβαίνει γιατί διαχρονικά αναδεικνύουμε τη συζήτηση και την ψήφιση του προϋπολογισμού ως την κορυφαία κοινοβουλευτική διαδικασία, γιατί πιστεύουμε πως η πρόβλεψη είναι πιο σπουδαία από την υλοποίηση και την επιτυχία της εκτέλεσης. Αξιολογούμε την πρόβλεψη του προϋπολογισμού, η οποία, όμως, μπορεί και να διαμορφωθεί και να στρογγυλοποιηθεί με τις απαραίτητες, βέβαια, παρεμβάσεις και δεν δίνουμε την πρόταση σημασία για την υλοποίηση ενός προϋπολογισμού, δηλαδή το κατά πόσο ήταν οι προβλέψεις ακριβείς και κατά πόσο οι προβλέψεις έγιναν πραγματικότητα. Επιτέλους, πρέπει να λογοδοτήσει η εκάστοτε κυβέρνηση για τις υστερήσεις, τις υπερβάσεις, τις αστοχίες των προβλέψεών της. Διαχρονικά, δίνουμε πολύ μεγαλύτερη σημασία σε αυτά που προβλέπουμε ή ευελπιστούμε ότι θα πραγματοποιήσουμε από αυτά που εν τέλει πραγματοποιούμε ή εκτελούμε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, αποτελεί κοινό τόπο για όλους μας ότι ο προϋπολογισμός του 2010 υλοποιήθηκε σε ένα δυσμενέστατο οικονομικό περιβάλλον για τη χώρα μας. Ο εκτροχιασμός και οι αστοχίες των προηγούμενων προϋπολογισμών με τη δημιουργία τεράστιων ελλειμμάτων, η ελλειπής εποπτεία και λογοδοσία των κυβερνήσεων για τις υστερήσεις και τις υπερβάσεις, αλλά και ο εύκολος και ανεξέλεγκτος δανεισμός, δημιούργησαν μία τραγική δημοσιονομική κατάσταση για τη χώρα μας.

Ο ελλειπής έλεγχος και η μη ύπαρξη λογοδοσίας της εκάστοτε κυβέρνησης, σε συνδυασμό με τις παρεμβάσεις, τις στρογγυλοποιήσεις των ελλειμμάτων τα προηγούμενα χρόνια, δημιούργησαν και ένα τεράστιο έλλειμμα αξιοπιστίας της χώρας μας τόσο προς την Ευρωπαϊκή Ένωση όσο και προς τους εταίρους μας.

Βέβαια, από το 2010 και μετά υπάρχει μία σαφής πολιτική βούληση να αναβαθμιστεί ο ρόλος και το έργο της Επιτροπής Ισολογισμού και Απολογισμού και Ελέγχου του Προϋπολογισμού. Και αυτό συνέβη και με τη συνεχή ενημέρωση των μελών της επιτροπής από τον παριστάμενο Αναπληρωτή Υπουργό κ. Σαχινίδη.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η συζήτηση για την κύρωση του απολογισμού και του ισολογισμού του 2010, σύμφωνα και με τα στοιχεία του Ελεγκτικού Συνεδρίου και του Υπουργείου Οικονομικών, περιέχει κατά την άποψή μου τρία σημαντικότερα στοιχεία.

Το πρώτο στοιχείο είναι ότι θεσμοθετήθηκε η ανεξάρτητη

αρχή για τη δημοσιοποίηση και την αξιοπιστία των δημοσιονομικών στοιχείων, σύμφωνα με τις μεθόδους και τις αρχές της EUROSTAT. Άρα, η αξιοπιστία των στοιχείων είναι αδιαμφισβήτητη από την ΕΛΣΤΑΤ.

Το δεύτερο στοιχείο είναι πως το 2010 είχαμε τεράστια μείωση του ελλείμματος κατά πέντε μονάδες του ΑΕΠ με τις πρωτόγνωρες, βέβαια, θυσίες του ελληνικού λαού, πράγμα που καταδεικνύει πως όταν οι πολίτες πειστούν για την αναγκαιότητα των μέτρων, προσβλέποντας και σε μία θετική εξέλιξη για το μέλλον, πραγματικά ανταποκρίνονται.

Το τρίτο σημαντικό στοιχείο είναι πως το 2010 είχαμε ανεξέλεγκτη αύξηση του δημοσίου χρέους στον ένα αυτό χρόνο, από το 2009 έως το 2010, με 41 και πλέον δισεκατομμύρια, πράγμα που καθιστά το δημόσιο χρέος μη διαχειρίσιμο.

Και σε αυτό το σημείο σε όλους μας είναι γνωστό πως πρέπει να προχωρήσουν άμεσα και να ολοκληρωθούν οι αποφάσεις της 26ης Οκτωβρίου για την ανταλλαγή των ομολόγων, το λεγόμενο PSI.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, αυτές τις μέρες εξελίσσεται στη χώρα μας μία δραματική διαπραγμάτευση με τους δανειστές μας. Οι αποφάσεις και τα αποτελέσματα αυτής της διαπραγμάτευσης θα καθορίσουν το βιοτικό επίπεδο των Ελλήνων πολιτών για τα επόμενα χρόνια. Πραγματικά, είναι μία δραματική και μαραθώνια διαπραγμάτευση, που διεξάγεται κάτω από αντίξοες συνθήκες για τη χώρα μας και δημιουργεί απογοήτευση και μελαγχολία στους Έλληνες πολίτες.

Οι δανειστές μας για την εκπλήρωση των δημοσιονομικών στόχων μάς ζητούν γη και ύδωρ, για να μην απομονώσουν τη μηχανική υποστήριξη της ελληνικής οικονομίας, η οποία εδώ και καιρό βρίσκεται στην εντατική. Τα διλήμματα που θέτουν είναι και εκβιαστικά και προκλητικά. Ενώ βγάζουν υποτιμητικά σχόλια, αισθάνονται σίγουροι πως εμείς αντί της χρεοκοπίας θα δεχθούμε ακόμα και την πολιτική περιθωριοποίηση και την απαξίωση. Μας ζητούν επιπλέον μειώσεις σε μισθούς και συντάξεις. Μας ζητούν καταργήσεις οργανισμών και υπηρεσιών. Μας ζητούν απολύσεις εργαζομένων. Και όλα αυτά προσπαθούν να μας πείσουν ότι τα κάνουν μόνο για το καλό της ελληνικής οικονομίας και της ελληνικής κοινωνίας, η οποία, βέβαια, έχει φθάσει στα όρια της εξαθλίωσης.

Δυστυχώς, οι ηγέτες των ισχυρών οικονομικά κρατών, η κ. Μέρκελ και ο κ. Σαρκοζί, διαμορφώνουν τη στάση τους και τη συμπεριφορά τους, ανάλογα με τη διάθεση των πολιτών τους απέναντι στην Ελλάδα. Δεν θεραπεύουν το πρόβλημα αλλά προσπαθούν να γίνουν αρεστοί στους πολίτες τους στη χώρα τους. Όσο η πλειοψηφία του γερμανικού λαού δείχνει την αντίθεσή της στο πρόγραμμα βοήθειας στην Ελλάδα τόσο η κ. Μέρκελ θα γίνεται πιο αυστηρή, πιο αλαζονική απέναντι στους Έλληνες πολίτες και στη χώρα μας. Δηλαδή στις πλάτες του ελληνικού λαού, εξελίσσονται οι προεκλογικές εκστρατείες των ηγετών των ισχυρών κρατών της Ευρώπης.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, τα δύο χρόνια που πέρασαν, τα ζήσαμε και τα είδαμε όλα. Πραγματικά, ήταν τόσο πυκνά και τόσο σημαντικά τα πολιτικά γεγονότα που σε άλλες περιπτώσεις θα χρειαζόνταν πολλές κοινοβουλευτικές δεκαετίες για να αποκτήσει κανείς αυτές τις πρωτόγνωρες εμπειρίες και γνώσεις, όπως εκβιαστικά διλήμματα, βασανιστικά διλήμματα, συγκρούσεις, ανατροπές, απαξίωση, πολλές φορές και εκφυλιστικά φαινόμενα.

Από την μία πλευρά, βλέπουμε την Κοινοβουλευτική Ομάδα του ΠΑΣΟΚ να κάνει ό,τι είναι δυνατόν για να σώσει τη χώρα μας και από την άλλη τους πολίτες να ζητούν από τους διασώστες τους, να μην τους διασώσουν. Τα πολιτικά κόμματα, αποδεικνύονται κατώτερα των περιστάσεων. Βλέπουμε τους Βουλευτές να μην αντέχουν άλλο αυτό το βάρος των ευθυνών. Οι Κοινοβουλευτικές Ομάδες, εξελίσσονται σε άναρχες ομάδες που δεν πειθαρχούν στις κοιμματικές γραμμές, με άλλους Βουλευτές να καταψηφίζουν και άλλους να δραπετεύουν.

Οι πολίτες, δεν αξιολογούν ποια θα ήταν η κατάσταση της χώρας μας σε μία ανεξέλεγκτη χρεοκοπία και ποιες θα ήταν οι απώλειες και οι τραγικές συνέπειές της. Οι πολίτες σήμερα αξιολογούν μόνο αυτό που έχασαν σήμερα, αξιολογούν αυτό που

υφίστανται σήμερα και γι' αυτό είναι και θυμωμένοι και απογοητευμένοι. Και σε όλο αυτόν τον ορυμαγδό των γεγονότων και των θεμάτων, έχουμε και την εμμονή του κ. Σαμαρά να ζητά εναγωνίως εκλογές.

Ποιος λογικός πολίτης μπορεί να ισχυριστεί με πειστικά επιχειρήματα πως η χώρα μας αυτό που χρειάζεται σήμερα, σε αυτήν την κατάσταση είναι μόνο οι εκλογές; Δηλαδή να αφήσουμε τον πόλεμο και τον αγώνα κατά της κρίσης και να ξεκινήσουμε μία εμφύλια σύρραξη μεταξύ μας. Τον κ. Σαμαρά, το μόνο που τον ενδιαφέρει είναι να πανηγυρίσει την πρωτιά του κόμματός του σε μία κατεστραμμένη χώρα, μήπως και γίνει Πρωθυπουργός της δραχμής και της χρεοκοπημένης Ελλάδας.

Τα κόμματα της Αριστεράς, ζητούν εκλογές για να πανηγυρίσουν την αύξηση των εκλογικών τους ποσοστών κατά μία ποσοστιαία μονάδα στα χαλάσματα και στα ερείπια μίας κατεστραμμένης χώρας.

Εμείς δεν θα επενδύσουμε ποτέ το πολιτικό μας μέλλον στα ερείπια και στα χαλάσματα της κατεστραμμένης χώρας μας. Είναι ώρες ευθύνης για όλους μας και εμείς θα κάνουμε το εθνικό μας καθήκον.

Ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ (Ροδούλα Ζήση): Ευχαριστούμε τον εισηγητή του ΠΑΣΟΚ κ. Ευστάθιο Κουτμερίδη.

Παρακαλείται ο ειδικός αγορητής του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας κ. Νικόλαος Καραθανασόπουλος να λάβει το λόγο για είκοσι λεπτά.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΑΡΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΣ: Ευχαριστώ, κυρία Πρόεδρε.

Κατ' αρχάς, θέλει μεγάλο πολιτικό θράσος να καταγγέλλεις εσύ, ο οποίος υπερασπίζεσαι με νύχια και με δόντια μία πολιτική που οδηγεί το λαό στη φτώχεια και στην εξαθλίωση, που οδηγεί στην ερημopoίηση της ελληνικής κοινωνίας, ότι το ΚΚΕ θέλει χαλάσματα και ερείπια, για να πάρει μία ποσοστιαία μονάδα παραπάνω. Θέλει πολύ μεγάλο πολιτικό θράσος κάποιος να ισχυρίζεται αυτό το πράγμα, όταν αυτό το οποίο επιδιώκει το Κομμουνιστικό Κόμμα Ελλάδας, είναι να ανατρέψει την κατάσταση και η ανατροπή της κατάστασης να είναι τέτοια, ούτως ώστε ο λαός να πάρει την υπόθεση στα χέρια του και να αξιοποιήσει τον πλούτο, ο οποίος παράγει για τις δικές του ανάγκες και όχι για λογαριασμό των κεφαλαιοκρατών.

Αυτοί, λοιπόν, οι οποίοι ευθύνονται με τις πολιτικές τους επιλογές και έχουν οδηγήσει το λαό στη φτώχεια και στην εξαθλίωση, θέλει, πραγματικά, πολύ μεγάλο θράσος, να εγκالούν τον ίδιο το λαό, ότι φταίει για τα προβλήματα που αντιμετωπίζει.

Βγαίνετε και διαρρηγνύετε τα ιμάτιά σας. Να πούμε, λέει, την αλήθεια στο λαό. Ποια αλήθεια λέτε στο λαό; Ψέματα, τρομοκρατικά διλήμματα και εκβιασμοί. Αυτό κάνετε. Τον τρομοκρατείτε, του λέτε ότι κάνετε σκληρή διαπραγμάτευση.

Ποιοι κάνουν σκληρή διαπραγμάτευση; Τι είδους διαπραγμάτευση γίνεται; Ποιοι διαπραγματεύονται και για ποιο σκοπό; Η τρικομματική Κυβέρνηση της συνεργασίας με την τρόικα ή την Ευρωπαϊκή Ένωση, το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο και την Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα. Υπό την ομπρέλα ποιανού γίνεται αυτή η διαπραγμάτευση; Των κεφαλαιοκρατών, της εγχώριας και αλλοδαπής πλουτοκρατίας. Αυτή είναι η ομπρέλα κάτω από την οποία κάνετε τη διαπραγμάτευση.

Για ποιο σκοπό την κάνετε τη διαπραγμάτευση; Ο σκοπός είναι καθαρός: Για να οδηγήσετε στη φτώχεια και στην εξαθλίωση το λαό. Σ' αυτό συμφωνείτε. Τι είναι αυτό που διαπραγματεύεστε και συζητάτε; Με ποιον τρόπο θα τον οδηγήσετε στη φτώχεια και την εξαθλίωση, τα μέσα και πώς ακριβώς θα διαμορφώσετε τις προϋποθέσεις για να συνεχίσετε τον αποπροσανατολισμό, να συνεχίσετε να τον εξαπατάτε και να τον κοροϊδεύετε. Αυτή είναι η σκληρή διαπραγμάτευση που κάνετε. Είσαστε, λοιπόν, στο ίδιο στρατόπεδο με την τρόικα. Η Κυβέρνηση είναι στο ίδιο στρατόπεδο, γιατί ακριβώς εξυπηρετεί τα συγκεκριμένα στρατηγικά συμφέροντα, τα οποία υπερβαίνουν την υπόθεση διαχείρισης της κρίσης και απαντούν στις στρατηγικές ανάγκες του κεφαλαίου στο όνομα της ανταγωνιστικότητας και της στήριξης και θωράκισης της κερδοφορίας του. Και σ' αυτό υπάρχει στρατηγική

συμφωνία και δέσμευση.

Από αυτήν την άποψη, λοιπόν, οι κορώνες, τις οποίες λέτε περί εθνικής αξιοπρέπειας, είναι άλλα λόγια να αγαπιόμαστε. Γιατί εσείς, εθελοντικά έχετε εκχωρήσει δικαιώματα στους ιμπεριαλιστικούς οργανισμούς. Και τα εκχωρήσατε εθελοντικά αυτά τα δικαιώματα στους ιμπεριαλιστικούς οργανισμούς, γιατί έτσι προστατεύονται καλύτερα τα συμφέροντα της αστικής τάξης, τα συμφέροντα της πλουτοκρατίας. Τίνος ήταν η επιλογή για ένταξη της χώρας στο NATO; Δεν ήταν στρατηγική επιλογή της αστικής τάξης της χώρας μας, γιατί έτσι διασφάλιζε την εξουσία της; Τίνος ήταν η επιλογή για ένταξη της Ελλάδας στην Ευρωπαϊκή Ένωση; Ήταν εντολή του λαού στην ΕΟΚ; Της αστικής τάξης, της πλουτοκρατίας ήταν, γιατί έτσι θα στήριζε ακόμα περισσότερο την εξουσία της και θα μεγεθυνόταν, θα ενίσχυε τα συμφέροντά της. Άρα, λοιπόν, εθελοντικά εντάχθηκε η χώρα στο NATO, στην Ευρωπαϊκή Ένωση, στο Διεθνές Νομισματικό Ταμείο. Εθελοντικά παραχωρήσατε δικαιώματα. Και τα παραχωρήσατε, όχι γιατί αυτά εξυπηρετούν το λαό αλλά γιατί αυτά οδηγούν στη μακροπρόθεσμη του αστικού συστήματος, στη διασφάλιση και στη θωράκισή του.

Να σταματήσετε, λοιπόν, να διαρρηγνύετε τα ιμάτιά σας και να το παίζετε υπέρ της αξιοπρέπειας των Ελλήνων πολιτών και ότι σας ενδιαφέρει. Δεν σας ενδιαφέρει καθόλου. Γιατί αν σας ενδιέφερε, δεν θα επιτρεπόταν στις σημερινές συνθήκες του 21ου αιώνα, του 2012, να υπάρχουν μαθητές που λιποθυμούν από την ασιτία. Και να μιλάμε για συσσίτια, λες και είμαστε στη δεκαετία του '50, με τέτοιες συνθήκες ανάπτυξης της χώρας μας, με τέτοιες συνθήκες αύξησης της παραγωγικότητας της εργασίας, με τέτοιες δυνατότητες να μπορεί ο λαός να καλύπτει τις ανάγκες του. Και πού τον οδηγήσατε; Στα συσσίτια. Στη φιλανθρωπία. Και από την άλλη μεριά του λέτε ότι φταίει και από πάνω. Να του πούμε την αλήθεια, γιατί πρέπει να πληρώσει.

Αλήθεια, φταίει ο ελληνικός λαός για το έλλειμμα; Αν για κάτι φταίει ο ελληνικός λαός, είναι γιατί σας εμπιστευθήκε. Αν για κάτι φταίει ο ελληνικός λαός, είναι γιατί σας εκχώρησε εθελοντικά τα δικαιώματά του. Γιατί δέχθηκε τον αφοπλισμό του. Γιατί, αντί να πάρει την υπόθεση στα χέρια του και να διεκδικήσει όλα αυτά που του ανήκουν, βολεύτηκε με τη μία ψήφο κάθε τέσσερα χρόνια, για να μπορούν κάποιοι να παίρνουν τα βάρβαρα και αντιλαϊκά μέτρα. Γι' αυτόν το λόγο. Και γιατί φοβάται να βγει και να περάσει στο προσκήνιο της ιστορίας. Σ' αυτό, ναι. Αλλά φταίει για τα ελλείμματα τα οποία υπήρξαν; Φταίει για τις σπατάλες οι οποίες γίνανε; Κι εσείς προσπαθείτε να του πείτε ότι υπάρχουν και αγρότες, οι οποίοι βάλανε πανωγραψίματα για να πάρουν μεγαλύτερες επιδοτήσεις, ότι υπήρχαν και άλλοι εργαζόμενοι που μπορεί να πήραν και κανένα φακελάκι. Μα μέσα από αυτήν τη διαδικασία, το αστικό πολιτικό σύστημα τι φρόντισε να κάνει; Φρόντισε να εξαγοράσει ένα τμήμα των εργαζόμενων, των αγροτών, ένα τμήμα του λαού, για να του πάρει το μυαλό και την καρδιά του. Και αυτό το κάνατε συνειδητά. Τους εξαγοράσατε συνειδητά για να τους έχετε υποτακτικούς, υποχείρια, για να μπορείτε εύκολα να προχωράτε τα συμφέροντα, τα οποία εξυπηρετούν τους κεφαλαιοκράτες.

Φταίει ο λαός για το υψηλό δημόσιο χρέος, το οποίο πρέπει και να πληρώσει; Πού οφείλεται το δημόσιο χρέος; Οφείλεται στη στήριξη με κάθε τρόπο των αναγκών των μονοπωλιακών ομίλων. Εκεί οφείλεται το χρέος. Έχουμε τεράστια φοροασυλία του μεγάλου κεφαλαίου. Οι εφοπλιστές, δίνουν καμιά δεκάρα τσακιστή; Συμβάλλουν στα φορολογικά έσοδα; Ποια είναι η συμβολή άλλων τμημάτων του κεφαλαίου; Ελάχιστη έως μηδενική. Το χρέος, αυτό προήλθε από τα χρήματα που δανειζόταν το κράτος, για να ενισχύει αναπτυξιακούς νόμους προς όφελος των κεφαλαιοκρατών.

Το «ευχαριστώ» ποιο ήταν; Οι κεφαλαιοκράτες πήραν τις επιχειρήσεις τους και τις πήγαν σε άλλες χώρες με φτηνότερο εργατικό δυναμικό.

Το χρέος, οφείλεται στα τεράστια εξοπλιστικά νατοϊκά προγράμματα, τα οποία δεν κατοχυρώνουν, βεβαίως, την εδαφική ακεραιότητα της χώρας μας. Οφείλεται σε μια σειρά στόχους του αστικού συστήματος και της πλουτοκρατίας, όπως οι Ολυμπιακοί Αγώνες αλλά οφείλεται πάνω απ' όλα στη συρρίκνωση της

παραγωγικής βάσης της Ελλάδας. Και η συρρίκνωση της παραγωγικής βάσης της Ελλάδας, έγινε με βάση συγκεκριμένες επιλογές και στον αγροτικό τομέα. Και εδώ έχει ευθύνη και η συμμετοχή της χώρας μας στην Ευρωπαϊκή Ένωση.

Ποιος ξεκλήρισε τις βασικές καλλιέργειες στη χώρα μας, τις καλλιέργειες που σχετίζονταν άμεσα με τις διατροφικές ανάγκες του λαού; Και σήμερα δεν μπορεί να καλύψει αυτές τις διατροφικές του ανάγκες και χρειάζομαστε να κάνουμε εισαγωγές; Τίνος ήταν επιλογή; Ποιος αποφάσισε στην Ευρωπαϊκή Ένωση να μπει πλαφόν στη ζάχαρη, στα τεύτλα, στην τευτλοπαραγωγή, με αποτέλεσμα να κλείσουν τα εργοστάσια που είχαμε εδώ στην Ελλάδα; Ποιος αποφάσισε να καταργηθεί η καπνοκαλλιέργεια στην Ελλάδα και να σπείρουμε φωτοβολταϊκά; Δεν ήταν δικές σας επιλογές; Αυτό που οδήγησε; Οδήγησε στη συρρίκνωση της παραγωγικής βάσης της χώρας μας. Σ' αυτό, βοήθησε και η συμμετοχή της χώρας μας στην Ευρωπαϊκή Ένωση, μέσα από τη λογική της απελευθέρωσης της κίνησης κεφαλαίων, των εμπορευμάτων και των υπηρεσιών.

Βρήκε την ευκαιρία το κεφάλαιο, οι μονοπωλιακοί όμιλοι, να μεταφέρουν αλλού την παραγωγική τους δραστηριότητα σε χώρες με πιο φθηνό δυναμικό. Και εισάγουμε έτσι αβέρτα εμπορεύματα στην Ελλάδα που κάποτε τα παράγαμε εδώ και μας λέτε τώρα ότι θα πάμε σε μια αναπτυξιακή διαδικασία, γιατί το μοντέλο απέτυχε.

Θέλετε να πείσετε τον εργαζόμενο ότι φταίει αυτός γιατί δεν υπάρχει ανταγωνιστικότητα. Φταίνε, λέει, οι εργαζόμενοι, γιατί έχουν κλαδικές συμβάσεις και κατακτήσεις και αυτό υπονομεύει την ανταγωνιστικότητα. Δηλαδή, τι πρέπει να κάνουν οι εργαζόμενοι; Να δώσουν το μαχαίρι στον επιχειρηματία και να του πουν «σφάξε με, αγά μου, να αγιάσω»; «Δέχομαι και σου δουλεύω τώρα, χωρίς ωράριο, χωρίς δικαιώματα εργασιακά και ασφαλιστικά, για να στηριχθεί η ανταγωνιστικότητα»;

Φταίει, λέει, ο κατώτερος μισθός, γιατί υπάρχουν εκατοντάδες χιλιάδες άνεργοι. Δηλαδή θα έχει και τύψεις από πάνω ο εργαζόμενος των 500 ευρώ και των 600 ευρώ, γιατί υπάρχουν εκατοντάδες άνεργοι.

Φταίει, λοιπόν, και για την ανταγωνιστικότητα, γιατί είχε κατακτήσεις, φταίει και για την ανεργία γιατί έχει κατώτερο μεροκάματο. Ο κεφαλαιοκράτης όμως δεν φταίει σε τίποτα.

Για πείτε μου, λοιπόν, εφόσον ο κεφαλαιοκράτης δεν φταίει σε τίποτα, για την επιχείρηση «SILCIO» του ομίλου Κοπελούζου, με πόσα εκατομμύρια ευρώ επιδοτήθηκε, για να κάνει φωτοβολταϊκά από τους αναπτυξιακούς νόμους. Η επιχείρηση ξεκίνησε τη λειτουργία της το 2009 και πριν από δύο μήνες απέλυσε από τους εκατό εργαζόμενους τους πενήντα μονοκοπανιά. Γιατί; Γιατί δεν τη συνέφερε το ενδιάμεσο υλικό που παρήγαγε αυτός ο τομέας του εργοστασίου. Ήταν πιο φθηνό να το φέρει από την Κίνα. Σαν να λέμε «αν θέλετε να έχετε δουλειά, δεχθείτε να εργάζεσθε όπως οι Κινέζοι».

Να ποια είναι η ανταγωνιστικότητα. Και ο συγκεκριμένος όμιλος, παίρνει την πλειοψηφία των έργων –και των ενεργειακών– από το ελληνικό κράτος.

Απ' αυτή, λοιπόν, την άποψη όλη αυτή η συζήτηση που γίνεται, δεν έχει να κάνει απλά και μόνο με τη διαχείριση του δημόσιου χρέους. Όσοι ισχυρίζονται ότι έχουμε κρίση χρέους λένε ψέματα στο λαό, ανεξάρτητα από το τι επιθετικό προσδιορισμό έχουν, αν είναι Δεξιοί, Κεντρώοι, Σοσιαλδημοκράτες ή Αριστεροί. Δεν έχουμε κρίση χρέους, έχουμε κρίση του καπιταλιστικού συστήματος, γιατί αν μπορούμε πίσω από την περιβόλη του χρέους και στο πώς θα διαχειριστούμε το δημόσιο χρέος, τότε χάνουμε την αιτία.

Γιατί δημιουργήθηκε το χρέος; Λόγω της καπιταλιστικής ανάπτυξης και διογκώθηκε ακόμα περισσότερο, λόγω της διαχείρισης της καπιταλιστικής κρίσης. Άρα, λοιπόν, η αιτία είναι το καπιταλιστικό σύστημα και η βασική υπεύθυνη είναι η πλουτοκρατία και αυτοί πρέπει να πληρώσουν και για την κρίση και για το χρέος κι όχι ο ελληνικός λαός, όχι η εργατική τάξη.

Γι' αυτό λέμε, λοιπόν, ότι τα σχέδια που κάνετε, υπερβαίνουν τη διαχείριση του δημόσιου χρέους, γιατί πώς αλλιώς θα μπορούσε να δικαιολογηθεί η λογική ότι ένα από τα βασικά σημεία που κουβεντιάζετε είναι το «ξεπάτωμα» των εργαζόμενων στον

ιδιωτικό τομέα, να είναι ένα φτηνό εργατικό δυναμικό, χωρίς δικαιώματα στο χώρο εργασίας του, χωρίς ασφαλιστικά δικαιώματα; Αυτό τι σχέση έχει με τα έσοδα και τις δαπάνες του κράτους; Δεν έχει καμμία άμεση σχέση. Τι ενδιαφέρει; Ενδιαφέρει την επόμενη μέρα μετά την κρίση και η επόμενη μέρα μετά την κρίση θέλει να υπάρχει στην Ελλάδα και στο σύνολο της Ευρωπαϊκής Ένωσης ένα φτηνό εργατικό δυναμικό, ακόμη πιο φτηνό, χωρίς δικαιώματα και κατακτήσεις, εργασιακές και ασφαλιστικές, γι' αυτό συμφωνήσατε όλοι μαζί για το διευρυμένο Σύμφωνο Σταθερότητας. Αυτή είναι η στρατηγική και η στόχευση κι εκεί θέλετε να οδηγήσετε τα πράγματα στο όνομα της ανάπτυξης.

Αρα ανάπτυξη για ποιον; Για ποιον θέλετε αυτήν την ανάπτυξη; Θέλετε ανάπτυξη για να αξιοποιήσετε το πλουτοπαραγωγικό δυναμικό και τις πηγές της χώρας μας; Θέλετε ανάπτυξη για να ικανοποιηθούν οι λαϊκές ανάγκες; Όχι. Η ανάπτυξη που σχεδιάζετε και που θέλετε να κάνετε, είναι για να διασφαλιστεί, να διευρυνθεί, να μεγεθυνθεί ακόμα περισσότερο το καπιταλιστικό κεφάλαιο και το κέρδος του, να υπάρχει ακόμα μεγαλύτερη συγκέντρωση κεφαλαίων σ' όλο και λιγότερα χέρια, να μεγαλώσει το κομμάτι της «πίτας» το οποίο υφαρπάζουν οι κεφαλαιοκράτες από τον άμεσο παραγωγό, το λαό, με τη μορφή του κέρδους. Αυτό θέλετε να κάνετε αλλά αυτό δεν είναι μια ανάπτυξη που εξυπηρετεί το λαό. Είναι μία ανάπτυξη εχθρική, βάρβαρη για το λαό και τους εργαζόμενους.

Αρα το ζήτημα, είναι για ποιο σκοπό θέλετε την ανάπτυξη. Δύο πράγματα συγκρούονται. Το ένα είναι αυτή η ανάπτυξη η οποία εξυπηρετεί τα συμφέροντα των κεφαλαιοκρατών και το άλλο είναι η ανάπτυξη, η οποία εξυπηρετεί τις διευρυμένες λαϊκές ανάγκες. Από το πώς απαντάς στο «εγώ ποιο δρόμο θέλω να ακολουθήσω» βρίσκονται και τα «εργαλεία» που χρησιμοποιείς.

Πείτε μου, με ποιον τρόπο θα περιορίσετε τη συνεχώς διευρυνόμενη διαδικασία συρρίκνωσης της παραγωγικής βάσης της χώρας μας μέσα από το δρόμο της καπιταλιστικής ανάπτυξης. Τι «εργαλεία» έχετε στα χέρια σας; Ακόμα κι αυτά τα «εργαλεία» που είχε το αστικό κράτος στο παρελθόν για να κάνει κρατική παρέμβαση, σήμερα τα ιδιωτικοποιείτε. «ΛΑΡΚΟ»: Θέλετε να τη δώσετε στον ιδιώτη, ΟΤΕ, ΔΕΗ, ακόμα και μηχανισμούς του κράτους που έχουν άμεση σχέση με ορισμένα τέτοια ζητήματα όπως το ΙΓΜΕ που το καταργείτε, τον ΕΟΜΜΕΧ που τον «ξεπατώνετε» για να αφήσετε ακόμα πιο ελεύθερο το πεδίο στους κεφαλαιοκράτες να δραστηριοποιηθούν όπως θέλουν, όπου θέλουν και για όποιο σκοπό το θέλουν. Έτσι, λοιπόν, δεν μπορείτε να απαντήσετε.

Εμείς το λέμε καθαρά: Για να υπάρξει μία ανάπτυξη που να αξιοποιεί το σύνολο των παραγωγικών δυνάμεων της χώρας μας, που να αξιοποιεί το σύνολο των τεχνολογικών δεδομένων, των νέων επιστημονικών δεδομένων και των δυνατοτήτων που δίνει, πρέπει η τεχνολογική πρόοδος, η επιστήμη και τα μέσα παραγωγής να γίνουν λαϊκή περιουσία. Όσο παραμένουν καπιταλιστική ιδιοκτησία, τόσο θα βλέπει ο εργαζόμενος να παράγει περισσότερο πλούτο και να αμείβεται όλο και λιγότερο. Όσο θα παραμένουν στην ιδιοκτησία των κεφαλαιοκρατών, τόσο η παραγωγικότητα της εργασίας θα δουλεύει προς όφελος του κεφαλαιοκράτη και σε βάρος του εργαζόμενου. Όσο παραμένουν αυτά στα χέρια των κεφαλαιοκρατών, τόσο θα παράγει περισσότερα εμπορεύματα ο εργαζόμενος και θα παίρνει μικρότερο μεροκάματο.

Αρα, πρέπει αυτά να γίνουν λαϊκή περιουσία. Είναι βασική προϋπόθεση αυτό, γιατί αν δεν έχεις τα μέσα παραγωγής στα χέρια σου τι θα κάνεις;

Δεύτερον, η αποδέσμευση της χώρας μας από την Ευρωπαϊκή Ένωση και τους υπόλοιπους ιμπεριαλιστικούς οργανισμούς. Δεν εξυπηρετούν τα συμφέροντα του λαού και της εργατικής τάξης. Είναι ιμπεριαλιστικοί οργανισμοί. Είναι λυκοσυμμαχίες. Δεν αλλάζει ο λύκος προβάδι. Και θα συνεχίσουν να τρέφονται μέσα από το αίμα και τον ιδρώτα των εργαζόμενων και των λαών των κρατών μελών τους αλλά και των υπόλοιπων κρατών. Απ' αυτήν την άποψη, η χώρα μας πρέπει άμεσα να αποδεσμευθεί από τη λυκοσυμμαχία της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Τρίτο ζήτημα, να μην αναγνωρίσει το σύνολο του δημόσιου χρέ-

ους που έγινε με σκοπό και στόχο να εξυπηρετηθούν τα συμφέροντα των κεφαλαιοκρατών. Αλλά για να γίνει αυτό, για να υπάρξουν αυτές οι τρεις προϋποθέσεις χρειάζεται να υπάρχει ένα προαπαιτούμενο: να αλλάξει χέρια η εξουσία. Όσο η εξουσία παραμένει στα χέρια των κεφαλαιοκρατών, όσο έχουμε να κάνουμε με μια εξουσία των μονοπωλιακών ομίλων και των πολιτικών τους εκπροσώπων, τόσο ο λαός θα βρίσκεται στο περιθώριο των εξελίξεων και θα παρακολουθεί άναυδος όλη αυτήν τη βάρβαρη επίθεση που καθημερινά δέχεται.

Γι' αυτό εμείς το λέμε καθαρά: Πρέπει η εξουσία, να περάσει στα χέρια της εργατικής τάξης και του λαού μέσα από τη ριζική ανατροπή των συσχετισμών δύναμης. Και μπορεί αυτό να το επιβάλλει μέσα από την καθημερινή πάλη, μέσα από την οργάνωση της δράσης του. Σήμερα έχει δυνατότητες και πρέπει να τις αξιοποιήσει.

Έχει ένα μεγάλο χρέος. Να αποτύχουν αυτές οι συμφωνίες, να αποτύχει το PSI και η δανειακή σύμβαση, να αποτύχει η τρικομματική Κυβέρνηση και μέσα από τις εκλογές που θα γίνουν, να αποδουναμώσει τα κόμματα της πλουτοκρατίας και του ευρωμονόδρομου. Όλα αυτά που του τάζουν για παραδείσους και πάντοτε αυτό που τον περιμένει είναι η κόλαση.

Βεβαίως να συμπαραταχθεί, να συμπορευθεί με τις δυνάμεις εκείνες οι οποίες του είπαν την αλήθεια, τον προειδοποίησαν και φροντίζουν να οργανώσουν την πάλη του μέχρι τον τελικό σκοπό. Και δεν είναι άλλη πολιτική δύναμη αυτή από το ΚΚΕ.

Αυτή η διέξοδος, αυτή η προοπτική είναι ρεαλιστική, είναι υπόθεση συσχετισμών δύναμης. Και ο μόνος που μπορεί να αλλάξει τους συσχετισμούς δύναμης είναι ο ίδιος ο λαός. Γι' αυτό και είμαστε αισιόδοξοι ότι θα το κάνει.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ (Ροδούλα Ζήση): Ευχαριστούμε τον κ. Καραθανασόπουλο, ειδικό αγορητή του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδος.

Παρακαλείται ο ειδικός αγορητής του ΣΥΡΙΖΑ, κ. Δημήτρης Παπαδημούλης να λάβει το λόγο.

Κύριε Παπαδημούλη, έχετε δεκαέξι λεπτά όπως έχει συμφωνηθεί.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΑΠΑΔΗΜΟΥΛΗΣ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Εμείς συζητάμε σε μια εντελώς άδεια Βουλή για τον ισολογισμό και τον απολογισμό του 2010, ενώ σε λίγες ώρες, μετά από διαδοχικές αναβολές, οι τρεις Αρχηγοί – Παπανδρέου, Σαμαράς, Καρατζαφέρης – μαζί με τον κ. Παπαδόημο, ετοιμάζονται να εγκρίνουν στην τελική του μορφή και συσκευασία, μετατρέποντας τις κόκκινες γραμμές σε κόκκινες κορδέλες για να δέσουν το πακέτο, ένα πρόγραμμα που θα δέσει χειροπόδαρη τη χώρα και το λαό για τις επόμενες δεκαετίες και το οποίο όλοι ξέρετε ότι θα φέρει περισσότερη φτώχεια, άγριες περικοπές για εκατομμύρια μισθωτούς και συνταξιούχους, υψηλότερη ανεργία, βαθύτερη ύφεση, μεγαλύτερη εξάρτηση από την ωμή επιτροπεία των δανειστών μας. Θα οδηγήσει στο τέλος και σε μια ασύνταχτη χρεοκοπία, τη στιγμή όμως και με τους όρους που βολεύουν τους δανειστές μας.

Αυτή η εικόνα, μία άδεια Βουλή να συζητάει τον απολογισμό του 2010 ενώ παίζονται οι τύχες του λαού για τις επόμενες δεκαετίες, δείχνει ότι έχουμε μία ηγεσία κατώτερη των περιστάσεων, κυβερνητική πριν απ' όλα, αλλά κι ένα πολιτικό και κομματικό σύστημα, εντελώς αναντίστοιχο με τις ανάγκες των καιρών, το οποίο όσο πιο γρήγορα σαρωθεί με την ψήφο του λαού, τόσο το καλύτερο.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, μίλησα για ηγεσία κατώτερη των περιστάσεων γιατί αυτή την ώρα αντί οι τρεις ηγέτες, τα τρία κόμματα που συγκυβερνούν, να μιλήσουν με ειλικρίνεια και με ευθύνη στον ελληνικό λαό και πριν απ' όλα στους ψηφοφόρους τους, παίζουν παιχνίδια φτηνά και θέατρο επικοινωνιακό, εντυπώσεων. Ένας απαράδεκτος σε επιχειρήματα και μεθόδους καβγάς ανάμεσα στη Νέα Δημοκρατία και το ΠΑΣΟΚ, για το ποιος και πότε έσωσε το δέκατο τρίτο και δέκατο τέταρτο μισθό, την ώρα που και οι τρεις, και ΠΑΣΟΚ και Νέα Δημοκρατία και Καρατζαφέρης, λένε «ναι» στην περικοπή, τουλάχιστον κατά 20% - μπορεί και παραπάνω - όχι μόνο του κατώτατου, αλλά όλων των μισθών, που θα κόψει τρεις μισθούς και θα περικόψει τον δέκατο τρίτο και δέκατο τέταρτο.

Την Κυριακή άρχισαν να πανηγυρίζουν. Ο Καρατζαφέρης ότι έσωσε τη χώρα, ο Σαμαράς ότι έσωσε το δέκατο τρίτο και δέκατο τέταρτο μισθό. Ο δε Παπανδρέου, σώζει τα δύο μισις τελευταία χρόνια διαρκώς την Ελλάδα.

Και οι Έλληνες πολίτες είναι απελπισμένοι, θυμωμένοι αλλά και φοβισμένοι, διότι το μόνο επιχείρημα που ακούν είναι ότι «ή θα τα υποστείς και αυτά αδιαμαρτύρητα και θα μας χειροκροτείς ή σε περιμένει η ασύντακτη χρεοκοπία και η επιστροφή δεκαετίες πίσω».

Αυτή η διαρκής επίκληση του ίδιου τρομοκρατικού επιχειρήματος και διλήμματος, αποτελεί την ομολογία αποτυχίας αυτών των χρόνων διακυβέρνησης και των δύο μισις και των προηγούμενων.

Και ξέρετε γιατί; Διότι όλα αυτά τα χρόνια, δεν ετοίμασαν και δεν υλοποίησαν -δεν ξεκίνησαν καν- δεν πρόβαλαν διαπραγματευτικά οι κυβερνήτες -και οι σημερινοί και οι προηγούμενοι- ένα ελληνικό σχέδιο για την ανάπτυξη, την ανασυγκρότηση και της οικονομίας και της διοίκησης και της παραγωγής, για την ενίσχυση του κοινωνικού κράτους με τον περιορισμό της γραφειοκρατίας, της διαφθοράς, την αναπτυξιακή αξιοποίηση των πόρων, την αναπτυξιακή αξιοποίηση του ανθρώπινου δυναμικού, τον περιορισμό της πελατειακής κρατικής σπατάλης, ένα πρόγραμμα το οποίο να μπει πάνω στο τραπέζι μαζί με το επιχείρημα που ομολογούν οι ίδιοι οι δανειστές μας.

Σημερινές δηλώσεις Μπαρόζο, Ντελόρ, χθεσινές δηλώσεις Γιούνκερ, Μέρκελ: Το κόστος της χρεοκοπίας θα είναι για την Ευρωζώνη και την παγκόσμια οικονομία μεγαλύτερο από το κόστος διάσωσης της Ελλάδας.

Αν σπάσει ο αδύνατος κρίκος που λέγεται Ελλάδα, σπάει η αλυσίδα. Και αυτό δεν το έχουμε αξιοποιήσει ως χώρα, γιατί πηγαίνετε ψοφοδεείς σε μία διαπραγμάτευση. Και όταν πας σε μία διαπραγμάτευση έτοιμος να πεις «ναι» σε όλα, με τη θεωρία της Ψωροκώσταινας, θα σου πάρουν και τα εσώρουχα.

Φτάσαμε στο σημείο, κύριε Σαχινίδη, το «SPIEGEL», ένα γερμανικό περιοδικό, να λέει: «Φαρσοκωμωδία η προσπάθεια διάσωσης της Ελλάδας. Το νέο πακέτο απλά αναβάλλει τα προβλήματα, θα επιβαρύνει ακόμα περισσότερο τους Έλληνες και στο τέλος θα φέρει και ασύντακτη χρεοκοπία.»

Οι, δε, «Μεκροζί», όπως τους αποκαλεί, ξέρουν πολύ καλά ότι οι δεσμεύσεις που περιέχει, δεν θα τηρηθούν. Το κάνουν για λόγους εσωτερικής κατανάλωσης.

Και τι λέει το «SPIEGEL»; Λέει ότι πρέπει να διεκδικηθεί ένα γενικότερο κούρεμα με τη συμμετοχή και της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας και του δημόσιου τομέα και να υπάρξει επιτέλους ένα αναπτυξιακό πακέτο, τύπου Μάρσαλ για να μπορεί η ελληνική οικονομία να βγει στην ανάπτυξη, διότι η θεωρία της τιμωρίας δεν οδηγεί πουθενά.

Γιατί αυτά που λέει το «SPIEGEL» δεν τα έχει πει ποτέ Έλληνας Πρωθυπουργός ή οι συγκυβερνώντες τρεις Αρχηγοί; Γιατί ακούμε από ξένους Ευρωβουλευτές της Αριστεράς, των Πρασίνων, των Σοσιαλδημοκρατών, των Φιλελευθέρων στο Ευρωπαϊκό κοινοβούλιο σκληρότερες επικρίσεις εναντίον αυτής της οικονομικής πολιτικής και αυτού του οικονομικού πακέτου και ισχυρότερη αλληλεγγύη προς την Ελλάδα από ό,τι ακούμε από τους Έλληνες κυβερνώντες;

Φτάσαμε στο σημείο, χθες και προχθές, που ανακοινώθηκε η σύσταση ειδικού ταμείου υπό διεθνή οικονομικό έλεγχο, που θα ελέγχει τους πόρους των δανείων και τα έσοδα από τις ιδιωτικοποιήσεις, να μην έχει επικριθεί αυτό από την Κυβέρνηση, κύριε Σαχινίδη, ούτε από τον κ. Παπαδήμο, ούτε από τον κ. Βενιζέλο, να μην έχει ειπωθεί ότι αυτό είναι απαράδεκτο, δεν το δεχόμαστε και να βγαίνει η γαλλική «MONDE» και να λέει: «Απώλεια κυριαρχίας για την Ελλάδα συνιστά αυτό το δημόσιο ταμείο», να βγάνει ο νομπελίστας οικονομίας ο Κρούγκμαν και να λέει: «Σταματήστε να βασανίζετε την Ελλάδα και τους Έλληνες με το μαρτύριο της ύφεσης και της διαρκούς φτώχειας».

Γιατί δεν βάζετε στο τραπέζι, αφού δεν μπορείτε να διαπραγματευθείτε, τον παράγοντα που λέγεται ελληνικός λαός; Γιατί δεν λέτε ότι δεν μπορούμε να δεσμεύσουμε τη χώρα για δεκαετίες, να επιβάλουμε αυτές τις θυσιές στον ελληνικό λαό και πρέπει να ρωτηθεί και πρέπει να μιλήσει, να μπει στο τραπέζι η γνώ-

μη του Έλληνα μισθωτού, του Έλληνα συνταξιούχου, του Έλληνα άνεργου; Αντί για αυτό, προσπαθείτε να πείτε ότι όλα αυτά τα κάνετε στο όνομα των ανέργων, για να δημιουργηθούν θέσεις απασχόλησης, ενώ ξέρετε πολύ καλά, κύριε Σαχινίδη, ότι το πρόγραμμά σας προβλέπει αύξηση της ανεργίας και το 2012 και το 2013 και ενώ ξέρετε πάρα πολύ καλά -και κρύβετε από τον ελληνικό λαό- ότι η μείωση κατά, τουλάχιστον, 20% του κατώτατου μισθού, που σημαίνει από τα 751 μεικτά στα 570 περίπου μεικτά στα 470 περίπου καθαρά, θα σημαίνει αντίστοιχη μείωση στα 300 τόσα ευρώ και του επιδόματος για τους άνεργους.

Γιατί να σας πουν «σφάξε με, αγά μου, να αγιάσω» οι Έλληνες πολίτες; Δεν βλέπετε τη ραγδαία φθορά σε όλες τις δημοσκοπήσεις της δημοφιλίας της Κυβέρνησης με την οποία εννέα στους δέκα είναι απογοητευμένοι; Δεν βλέπετε τη ραγδαία φθορά των τριών κομμάτων που μετέχουν στην Κυβέρνηση; Δεν βλέπετε τη ραγδαία αύξηση της αρνητικής γνώμης για τον κ. Παπαδήμο; Δεν θέλετε να τα δείτε αυτά, εσείς που είστε και αρμόδιος για την εκτέλεση του προϋπολογισμού. Δεν βλέπετε πόσο έξω πέφτει και το 2012 αυτή η πολιτική η υφεσιακή;

Διαβάζω επίσημα στοιχεία: Ιανουάριος του 2012, τα έσοδα μείον 6%, τα έσοδα από ΦΠΑ μείον 19% περίπου. Γιατί; Γιατί η πολιτική αυτή προκαλεί ύφεση και επομένως μείωση φορολογικών εσόδων, γιατί διαλύσατε το φοροελεγκτικό, φοροεισπρακτικό μηχανισμό, γιατί έχει φουντώσει και η φοροδιαφυγή και η διαφθορά και γιατί, επιπλέον, εισπράττετε τις συνέπειες από τις νέες χαρακτηριστικές φορολογικές ρυθμίσεις που ψηφίσατε ΠΑΣΟΚ, Νέα Δημοκρατία και ΛΑΟΣ μαζί και όλοι λένε, «δεν πάω να πληρώσω, θα περιμένω τη ρύθμιση, η οποία ευνοεί τους ασυνειπείς», με αποτέλεσμα να βγαίνει ο κ. Μπεγλίδης και να λέει, πριν ακόμη πάρете αυτά τα μέτρα, πριν ακόμη τα φέρετε, όπως μαθαίνω, με μια άθλια διαδικασία στη συσκευασία ενός άρθρου που θα ψηφιστεί μέχρι την Κυριακή από την Ολομέλεια και εμείς ακόμα δεν έχουμε δει τίποτα στη Βουλή για αυτά, ότι τον Ιούνιο θα φέρουμε και άλλα μέτρα. Και είναι ειλικρινής, γι' αυτό και έπεσαν να τον φάνε από ΠΑΣΟΚ, Νέα Δημοκρατία και ΛΑΟΣ, γιατί μαρτύρησε μια αλήθεια.

Ποια είναι η αλήθεια; Αυτά τα μέτρα, τα οποία εμπεριέχονται στο πακέτο και τώρα μένει απλώς η οριστικοποίηση της μορφής τους στην επικείμενη σύσκεψη των Αρχηγών, θα φέρουν περαιτέρω δημοσιονομικό εκτροχιασμό. Όταν κόβεις τους μισθούς, μειώνεις και τα έσοδα από τη φορολογία των μισθών. Όταν κόβεις τις συντάξεις, μειώνεις και τα έσοδα από τη φορολογία των συντάξεων. Όταν προκαλείς ύφεση, μειώνεις γενικά τα φορολογικά έσοδα. Όταν στα τραυματισμένα και ληλατημένα ταμεία τους «κουρεύεις» τα ομόλογα, χωρίς να τους δίνεις τα δεκάδες δισεκατομμύρια ευρώ που δίνεις στους ιδιώτες τραπεζίτες, στους οποίους παραχωρείς και τα κλειδιά, παρ' ότι εσύ βάζεις τα λεφτά, όταν αυξάνεις την ανεργία, ληλατείς τα ταμεία και πρέπει να αυξήσεις τις δαπάνες. Άρα τι γίνεται; Αδιέξοδο, μια πολιτική που δουλεύει στη λογική «κάθε πέρυσι και καλύτερα», που χειροτερεύει τα πράγματα.

Κύριε Σαχινίδη, εκπροσωπείτε μια τρικομματική συγκυβέρνηση, δεν εκπροσωπείτε μόνο την προηγούμενη κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ. Η αλήθεια είναι ότι πέσατε έξω σε όλες τις προβλέψεις, γιατί υλοποιήσατε με ταχύτητα μια σκληρή, αντιλαϊκή, υφεσιακή, ακραία νεοφιλελεύθερη συνταγή του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου και την ίδια ώρα δεν κάνατε τίποτα για τον περιορισμό της παραοικονομίας, της φοροδιαφυγής, της διαφθοράς, τη βελτίωση της διοίκησης, την επαναξιολόγηση των δαπανών, τον περιορισμό της κρατικής σπατάλης. Έρχεστε τώρα, την ώρα που η φωτογραφία του απολογισμού του 2010 δείχνει αυτήν την αποτυχία, αυτόν τον εκτροχιασμό, την ώρα που ο απολογισμός του 2011 -γιατί τα στοιχεία ήδη υπάρχουν- δείχνει ότι μεγάλωσαν αυτές οι αποκλίσεις και αυτή η αποτυχία, παρά με τη Νέα Δημοκρατία και το κόμμα του κ. Καρατζαφέρη, να εφαρμόσετε την ίδια αποτυχημένη συνταγή σε βάρος της χώρας, της πραγματικής οικονομίας και της μεγάλης πλειοψηφίας των χαμηλών και μεσαίων εισοδημάτων.

Σας ξαναλέμε, εμείς δεν θέλουμε την ασύντακτη χρεοκοπία, δεν θέλουμε την επιστροφή στη δραχμή. Αντιθέτως, εμείς σας εγκαλούμε, γιατί ποτέ δεν διεκδικήσατε, βάζοντας πραγματικά

διαπραγματευτικά όπλα στο τραπέζι και όχι νεροπίστολα, τα δικαιώματα που απορρέουν από τη συμμετοχή μας στο ευρώ. Σας εγκυκαλούμε, γιατί ποτέ δεν αξιοποιήσατε αυτό που οι ίδιοι ομολογούν, ότι θα τους κοστίσει μια ασύντακτη χρεοκοπία της Ελλάδας πολλά περισσότερα απ' ό,τι τα πακέτα διάσωσης και ότι αυτή η υφεσιακή, τιμωρητική, νεοφιλελεύθερη, νεοαποικιακή πολιτική που μας επιβάλουν, γίνεται για να μαζεύουν ψηφάκια στις χώρες τους.

Συνεπώς εάν δεν μπορείτε να υπερασπιστείτε τα συμφέροντα του λαού, της χώρας, της οικονομίας, την περηφάνια και την προοπτική αυτού του τόπου, τότε φύγετε μια ώρα αρχύτερα. Ελπίζω, ένας από τους τρεις Αρχηγούς –και ένας αρκεί– να πει «δεν μπορώ να πω να σε αυτό το δηλητηριασμένο πακέτο που θα οδηγήσει τη χώρα μου και το λαό μου στα Τάρταρα» και να πάμε στον ελληνικό λαό, για να κρίνει να αξιολογήσει και να δώσει λύσεις και δικαστικές.

Οι εκλογές έπρεπε ήδη να έχουν γίνει. Τις ζητά τώρα πια μια μεγάλη πλειοψηφία του ελληνικού λαού. Εάν ένας πει «δεν υπογράφω», θα μπει στο τραπέζι ο ελληνικός λαός και θα πει τη γνώμη του. Και έχει μυαλό ο ελληνικός λαός και ξέρει, γιατί έχει ζήσει στο πετσί του διάφορα. Εάν όμως και οι τρεις πουν ναι, όσα non papers και να βγάλετε, όσους καυγάδες μεταξύ σας και να στήσετε για το ποιος έσωσε τη χώρα, όσο επικοινωνιακό θέατρο και να παίξετε για το πόσο σκληρή διαπραγμάτευση κάνατε, κανείς δεν θα σας πιστέψει και τους τρεις. Θα είστε και οι τρεις εξίσου και εξ ολοκλήρου συνυπεύθυνοι.

Σας ευχαριστώ.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ (Ροδούλα Ζήση): Ευχαριστούμε τον ειδικό αγορητή του ΣΥΡΙΖΑ, τον κ. Δημήτριο Παπαδημούλη.

Ο Αναπληρωτής Υπουργός Οικονομικών κ. Φίλιππος Σαχινίδης έχει το λόγο.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΣΑΧΙΝΙΔΗΣ (Αναπληρωτής Υπουργός Οικονομικών): Ευχαριστώ, κυρία Πρόεδρε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η συζήτηση για τον απολογισμό και τον ισολογισμό του 2010, διεξάγεται καθώς ολοκληρώνονται οι συζητήσεις για τη νέα δανειακή συμφωνία και την τεχνική συμφωνία, για την ανταλλαγή ομολόγων και την ώρα που οι Αρχηγοί των τριών Κοινοβουλευτικών Ομάδων που στηρίζουν την Κυβέρνηση του Λουκά Παπαδήμου καλούνται να λάβουν σημαντικές αποφάσεις.

Με αφορμή τη συσσωρευμένη εμπειρία, από την προσπάθεια που γίνεται από όλα τα εμπλεκόμενα μέρη, προκειμένου να διασφαλιστεί μια ουσιαστική και διατηρήσιμη λύση στο πρόβλημα της χώρας αλλά και άλλων χωρών που βρίσκονται σε παρόμοια θέση, καταθέτω ορισμένες σκέψεις.

Η ενωμένη Ευρώπη, υπήρξε ένα όραμα των λαών της που δεινοπάθησαν από δύο παγκοσμίους πολέμους. Εκτιμήθηκε από τις μεταπολεμικές γενιές ότι μέσα από μία ισότιμη συνεργασία και κοινή πορεία, τα οφέλη θα είναι πολλαπλά και θα διαχυθούν σε όλες τις χώρες. Αυτή η εκτίμηση, οδήγησε αρχικά στη δημιουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης και μεταγενέστερα στην οικοδόμηση της Ευρωζώνης. Μάλιστα η τελευταία, αξιολογήθηκε από πολλούς ως πρόκριμα ή προθάλαμος και για την πολιτική ενοποίηση της Ευρώπης.

Η πορεία αυτή, όλοι μας γνωρίζουμε ότι δεν υπήρξε γραμμική. Υπήρξαν πισωγυρίσματα, κρίσεις αλλά είναι πλέον γνωστό ότι μετά από κάθε κρίση η Ευρώπη κατάφερε να κάνει ένα βήμα παραπέρα και όλα αυτά τα πέτυχε διασφαλίζοντας για τους πολίτες της Ευρώπης κοινωνικά δικαιώματα αλλά και ευκαιρίες για την απασχόληση.

Σήμερα η Ευρωζώνη, βρίσκεται αντιμέτωπη με την πρώτη πραγματικά μεγάλη κρίση που δοκιμάζει τη συνοχή της και τη μελλοντική της πορεία. Για την αντιμετώπισή της λήφθηκαν αποφάσεις. Οι μελλοντικές εξελίξεις, θα καθορίσουν αν αυτές είναι ικανές να βγάλουν την Ευρωζώνη από την κρίση. Ιστορικά πάντως είναι επιβεβαιωμένο ότι τα νομισματικά συστήματα που λειτούργησαν ασύμμετρα στην αποκατάσταση των ανισορροπιών, δεν κατάφεραν να διατηρηθούν στο πέρασμα του χρόνου.

Με αφορμή απόψεις που διακινούνται το τελευταίο διάστημα, ειδικά τις τελευταίες ημέρες και έχουν ως σημείο αναφοράς την Ελλάδα, θα ήθελα να κάνω ορισμένες εκτιμήσεις.

Εκτίμηση πρώτη. Δεν βοηθά στην αντιμετώπιση της κρίσης της Ευρωζώνης, να χρησιμοποιείται για την Ελλάδα από τρίτους η απειλή περί υποχρεωτικής εξόδου. Η Ευρωζώνη δεν έχει ρήτρα εξόδου. Αυτό δεν είναι τυχαίο. Ήταν μία συνειδητή επιλογή των συντακτών της Συνθήκης του Μάαστριχτ γιατί πραγματικά ήθελαν να καταστήσουν σε όλους σαφές και να διαβεβαιώσουν ότι δεν πιθανολογείται η δυνατότητα εξόδου μιας χώρας από την Ευρωζώνη. Έξοδος, λοιπόν, διά της βίας μιας χώρας μέλους θα έχει απρόβλεπτες συνέπειες για την Ευρωζώνη και τις οικονομίες των χωρών της, αλλά και για την παγκόσμια οικονομία. Άρα, προσφέρουν κακές υπηρεσίες στην Ευρωζώνη όσοι καταφεύγουν σε τέτοιες απειλές.

Εκτίμηση δεύτερη. Ανεξάρτητα από τις δυσκολίες ή αδυναμίες στην υλοποίηση αλλαγών που εμφανίζει μία χώρα σε συνθήκες κρίσης, η αμφισβήτηση κυριαρχικών της δικαιωμάτων, στερείται οποιασδήποτε πολιτικής και ηθικής νομιμοποίησης. Όποιος πέφτει σ' αυτό το σφάλμα, στερείται ιστορικής γνώσης ή αν έχει ιστορική γνώση τότε δεν έχει βγάλει τα σωστά συμπεράσματα. Χώρες όπως η δική μας, που έχουν αδυναμίες στην υλοποίηση, αναζητήσαν με υπεύθυνο τρόπο βοήθεια από τους εταίρους για να ξεπεράσουν αυτές τις δυσκολίες. Αναγνωρίζοντας ως χώρα τις δικές μας ευθύνες αναλάβαμε την ευθύνη αποκατάστασης των ανισορροπιών, καταβάλλοντας μεγάλο τίμημα σε όρους μείωσης εισοδημάτων των πολιτών αλλά και σε όρους απασχόλησης.

Εκτίμηση τρίτη. Η λειτουργία των δημοκρατικών θεσμών πρέπει να θωρακιστεί, πολύ περισσότερο σε συνθήκες κρίσης. Η απαξίωσή τους οδηγεί σε επικίνδυνες επιλογές όπως μαρτυρά η σύγχρονη ελληνική και ευρωπαϊκή ιστορία. Υποδείξεις για τον τρόπο λειτουργίας των δημοκρατικών θεσμών άλλης χώρας παραπέμπουν σε άλλες εποχές οι οποίες θέλουμε να μην επαναληφθούν.

Εκτίμηση τέταρτη. Το κοινωνικό δίκτυο που δημιουργήθηκε σε όλη την Ευρώπη μεταπολεμικά μπορεί σε ορισμένες χώρες να δημιουργεί δημοσιονομικά βάρη και αδυναμία χρηματοδότησης, ειδικά όταν η οικονομία βρίσκεται σε ύφεση. Αυτή η διαπίστωση, καθιστά αναγκαία την αναμόρφωσή του. Η αναμόρφωσή του όμως είναι αναγκαίο να διασφαλίζει μία προστασία αυτών που αυτήν τη στιγμή βάζονται, που περνούν στην ανεργία. Μόνο με αυτόν τον τρόπο θα εξασφαλίσουμε τις αναγκαίες προθέσεις για την ομαλή πορεία της χώρας στο μέλλον.

Γιατί μια χώρα που δεν προστατεύει τον κοινωνικό της ιστό, την κοινωνική της συνοχή στην πιο κρίσιμη στιγμή, τη στιγμή που οι πολίτες δοκιμάζονται, δεν θα έχει μέλλον, δεν θα έχει προοπτική και θα βρεθεί σε επικίνδυνες ατραπούς. Είναι η δική μας υποχρέωση, κύριοι συνάδελφοι, να αποτρέψουμε αυτό το ενδεχόμενο.

Σας ευχαριστώ πάρα πολύ, κυρία Πρόεδρε.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ (Ροδούλα Ζήση): Ευχαριστούμε τον κύριο Υπουργό.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΛΑΦΑΖΑΝΗΣ: Κυρία Πρόεδρε, ένα λεπτό.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ (Ροδούλα Ζήση): Κύριε Λαφαζάνη, όπως τηρήθηκε αυστηρά ο χρόνος σε όλους τους ομιλητές με την ανοχή του Προεδρείου έτσι όπως είχε οριστεί, έχετε ολοκληρώσει τις παρεμβάσεις σας. Εγώ θα κάνω μία υποχώρηση, εάν το θέλουν οι συνάδελφοι και το Σώμα, να σας δώσω ένα λεπτό. Εάν φύγετε από το ένα λεπτό, έχει κλείσει και δεν γράφεται τίποτα στα Πρακτικά. Σας παρακαλώ, γιατί δεν θέλω να έχω διαμαρτυρίες από τους άλλους συναδέλφους.

Έχετε το λόγο για ένα λεπτό, κύριε Λαφαζάνη.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΛΑΦΑΖΑΝΗΣ: Δεν νομίζω ότι θα διαμαρτυρηθούν οι συνάδελφοι ούτε ο κύριος Υπουργός. Και αλίμονο: Αν χρειάζεται περισσότερος χρόνος για να ολοκληρωθεί η συζήτηση, να τον έχουμε, όταν είναι τόσο κρίσιμα τα θέματα. Είναι 14.20', δεν έχουμε φάει όλο το απόγευμα. Εγώ δεν θέλω να αναφερθώ στον ισολογισμό και απολογισμό του κράτους. Σε όσα εθίγησαν από εμάς δεν απάντησε καθόλου ο κύριος Υπουργός. Δεν είναι τυχαίο αυτό, εν πάση περιπτώσει.

Εδώ, όμως, κυρία Πρόεδρε, υπάρχει ένα μέζον θέμα, τεράστιο θέμα δημοκρατίας. Έχουν βουίξει όλα τα Μέσα Μαζικής Ενημέ-

ρωσης και, κύριε Κεφαλογιάννη και κύριε Κοινοβουλευτικό Εκπρόσωπο του ΛΑΟΣ, δεν μπορείτε να το παρακάμψετε. Βουίζουν τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης ότι με άρθρο 1 θα φέρετε εδώ πακέτο PSI, μνημόνιο και δανειακή σύμβαση, ώστε με τις διαδικασίες του κατεπείγοντος, να τα ψηφίσουμε την Κυριακή. Αυτά ξέρετε τι συνιστούν; Συνιστούν πραξικόπημα, κανονικό πραξικόπημα που δεν αφήνει ούτε ίχνος δημοκρατίας σε αυτόν τον τόπο ούτε ίχνος συνταγματικής τάξης ούτε ίχνος από τον Κανονισμό της Βουλής. Είναι αίσχος, είναι ντροπή αυτές οι διαδικασίες και δεν είναι δυνατόν να επαναφέρετε τη χώρα στις πιο σκοτεινές, αντιδημοκρατικές εκτροπές και περιόδους και να επιχειρήσετε με τέτοιου είδους διαδικασίες να τη δέσετε χειροπόδα για δεκαετίες και να υποθηκεύσετε το μέλλον. Δεν έχετε κανένα δικαίωμα να το κάνετε. Δεν είστε δημοκρατικά νομιμοποιημένοι. Είστε μια τρικομματική Κυβέρνηση αισχίστης μειοψηφίας στον ελληνικό λαό, που σας καταγγέλλουν οι πάντες και οι πέτρες σε αυτόν τον τόπο και το μόνο που δεν μπορείτε να κάνετε, είναι να πάτε μια Κυριακή άρον-άρον να βάλετε τη θηλιά στο λαιμό των Βουλευτών σας, για να περάσετε ένα έκτρωμα καταδίκης της Ελλάδας, καταδίκης του ελληνικού λαού, καταδίκης των εργαζομένων. Θα αντισταθούμε. Θα υπερασπιστούμε τη δημοκρατία. Δεν μπορείτε να το κάνετε και δεν θα το κάνετε. Το πραξικόπημά σας δεν θα περάσει.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ (Ροδούλα Ζήση): Έδωσα το χρόνο των δυόμισι λεπτών τελικά στον κ. Λαφαζάνη.

Παρακαλώ, κύριε Υπουργέ, γιατί είπτε ότι δεν απαντήθηκαν οι ερωτήσεις του, έχετε το λόγο.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΣΑΧΙΝΙΔΗΣ (Αναπληρωτής Υπουργός Οικονομικών): Και σήμερα και χθες ο συνάδελφος κ. Λαφαζάνης παρεκτρέπεται. Θεωρώ ότι όλα όσα είπε σήμερα περί έλλειψης δημοκρατικής νομιμότητας, είναι αποτέλεσμα του γεγονότος ότι τελεί υπό την επήρεια «δημοσκοπικής μέθης» που προέκυψε από χθεσινή δημοσκόπηση και πιστεύει ότι αυτά τα οποία αποτυπώ-

νονται στις δημοσκοπήσεις θα αντανakλώνται και στα εκλογικά αποτελέσματα, όταν οι πολίτες προσέλθουν στις κάλπες. Και επειδή έχουμε πλέον και ιστορική εμπειρία και γνώσεις από το τι έλεγαν οι δημοσκοπήσεις και τι τελικά έβγαλαν οι κάλπες, περιμένετε, κύριε συνάδελφε, όταν κληθεί ο ελληνικός λαός να αποφασίσει, να δείτε, πραγματικά, ποιοι έχουν και ποιοι δεν έχουν τη δημοκρατική νομιμοποίηση.

Σας ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ (Ροδούλα Ζήση): Ευχαριστούμε τον κύριο Υπουργό.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, γίνεται γνωστό στο Σώμα ότι από τα άνω δυτικά θεωρεία παρακολουθούν τη συνεδρίαση, αφού ενημερώθηκαν για την ιστορία του κτηρίου και τον τρόπο οργάνωσης και λειτουργίας της Βουλής, τριάντα επτά μαθητές και μαθήτριες και δύο εκπαιδευτικοί από το 1ο Γυμνάσιο Μεσολογίου 2ο Τμήμα.

Η Βουλή τους καλωσορίζει.

(Χειροκροτήματα απ' όλες τις πτέρυγες της Βουλής)

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, κηρύσσεται περαιωμένη η συζήτηση επί των σχεδίων νόμων του Υπουργείου Οικονομικών: «α. Κύρωση του Απολογισμού του Κράτους οικονομικού έτους 2010 και β. Κύρωση του Ισολογισμού του Κράτους οικονομικού έτους 2010».

Ερωτάται το Σώμα: Γίνεται δεκτό το σχέδιο νόμου του Υπουργείου Οικονομικών: «Κύρωση του Απολογισμού του Κράτους οικονομικού έτους 2010»;

Οι αποδεχόμενοι το σχέδιο νόμου παρακαλώ να εγερθούν.

(Εγείρονται οι αποδεχόμενοι το σχέδιο νόμου)

Προφανώς ηγέρθησαν οι περισσότεροι.

Συνεπώς το σχέδιο νόμου του Υπουργείου Οικονομικών: «Κύρωση του Απολογισμού του Κράτους οικονομικού έτους 2010» έγινε δεκτό κατά πλειοψηφία σε μόνη συζήτηση και έχει ως εξής:

Κύρωση του Απολογισμού του Κράτους οικονομικού έτους 2010

Άρθρο μόνο

Κυρώνεται ο Απολογισμός Εσόδων και Εξόδων του Κράτους οικονομικού έτους 2010, ως ακολούθως:

ΕΣΟΔΑ:		ΕΙΣΠΡΑΧΘΕΝΤΑ ΠΡΟ ΜΕΙΩΣΗΣ ΕΠΙΣΤΡΟΦΩΝ	ΕΙΣΠΡΑΧΘΕΝΤΑ ΜΕΤΑ ΜΕΙΩΣΗΣ ΕΠΙΣΤΡΟΦΩΝ
Φορολογικά	ευρώ	51.265.756.722,97	45.973.314.572,35
Μη Φορολογικά	"	4.889.191.872,66	4.859.869.588,52
Σύνολο Τακτικών Εσόδων	"	56.154.948.595,63	50.833.184.160,87
Πιστωτικά Έσοδα	"	60.391.500.947,21	60.391.500.947,21
Διάφορα Ειδικά μη Φορολογικά Έσοδα	"	23.528.067,55	23.528.067,55
Σύνολο Εσόδων Τακτικού Προϋπολογισμού	"	116.569.977.610,39	111.248.213.175,63
Έσοδα από Δημόσιες Επενδύσεις	"	299.833.704,00	299.832.783,83
Βοήθεια και Λοιπές Μεταβιβάσεις	"	2.800.615.539,11	2.800.615.539,11
Πιστωτικά Έσοδα Π.Δ.Ε.	"	5.183.165.530,37	5.183.165.530,37
Σύνολο Εσόδων Προϋπολογισμού Δημοσίων Επενδύσεων	"	8.283.614.773,48	8.283.613.853,31
Σύνολο Εσόδων Γενικού Προϋπολογισμού	"	124.853.592.383,87	119.531.827.028,94

ΕΞΟΔΑ:

Α. Τακτικός Προϋπολογισμός

α) Υπουργεία - Φορείς

Προεδρία της Δημοκρατίας	ευρώ	4.472.517,59
Βουλή των Ελλήνων	*	197.888.564,63
Υπουργείο Εσωτερικών, Αποκέντρωσης και Ηλ. Διακυβέρνησης	*	2.862.196.489,80
Εξωτερικών	*	363.894.980,17
Εθνικής Άμυνας	*	4.531.303.109,01
Υγείας και Κοινωνικής Αλληλεγγύης	*	6.072.283.937,95
Δικαιοσύνης, Διαφάνειας και Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων	*	717.420.775,88
Εθνικής Παιδείας, Δια Βίου Μάθησης και Θρησκευμάτων	*	6.297.247.581,37
Πολιτισμού και Τουρισμού	*	606.141.684,50
Οικονομικών	*	68.461.142.293,63
Αγροτικής Ανάπτυξης και Τροφίμων	*	1.221.291.971,12
Περιβάλλοντος, Ενέργειας και Κλιματικής Αλλαγής	*	120.529.975,78
Εργασίας και Κοινωνικής Ασφάλισης	*	12.912.762.054,28
Υποδομών, Μεταφορών και Δικτύων	*	1.357.660.878,74
Οικονομίας, Ανταγωνιστικότητας και Ναυτιλίας	*	886.740.009,45
Προστασίας του Πολίτη	*	2.221.502.325,72
Γενικές Γραμματείες Επικοινωνίας και Ενημέρωσης	*	73.184.371,48
Σύνολο (α)	*	108.907.663.521,10

β) Γενικές Γραμματείες Περιφερειών

Περιφέρεια Ανατολικής Μακεδονίας και Θράκης	ευρώ	152.237.424,25
Κεντρικής Μακεδονίας	*	334.572.259,10
Δυτικής Μακεδονίας	*	55.778.991,87
Ηπείρου	*	73.186.171,39
Θεσσαλίας	*	124.336.138,48
Ιονίων Νήσων	*	46.758.126,78
Δυτικής Ελλάδας	*	140.112.615,22
Στερεάς Ελλάδας	*	99.922.998,27
Περιφέρεια Αττικής	ευρώ	629.213.323,46
Πελοποννήσου	*	107.029.546,63
Βορείου Αιγαίου	*	52.084.345,96
Νότιου Αιγαίου	*	49.116.249,71
Κρήτης	*	120.162.989,77
Σύνολο (β)	*	1.984.511.180,89

3

γ) Περιφερειακές Υπηρεσίες Υπουργείων

Νομού	Αιτωλοακαρνανίας	ευρώ	8.657.377,27
•	Αργολίδας	•	3.247.649,68
•	Αρκαδίας	•	2.896.354,81
•	Άρτας	•	2.870.934,20
Νομαρχίας	Αθήνας	•	44.757.929,52
•	Πειραιά	•	23.649.250,58
•	Ανατολικής Αττικής	•	9.737.171,22
•	Δυτικής Αττικής	•	3.952.093,59
Νομού	Αχαΐας	•	9.733.566,56
•	Βοιωτίας	•	4.012.483,19
•	Γρεβενών	•	1.210.766,49
•	Δράμας	•	3.646.604,55
•	Δωδεκανήσου	•	24.044.699,68
•	Έβρου	•	4.835.856,32
•	Εύβοιας	•	6.589.401,82
•	Ευρυτανίας	•	865.369,71
•	Ζακύνθου	•	1.201.786,41
•	Ηλείας	•	5.223.317,45
•	Ημαθίας	•	3.998.704,01
•	Ηρακλείου	•	12.173.475,95
•	Θεσπρωτίας	•	1.802.693,28
•	Θεσσαλονίκης	•	35.715.008,01
•	Ιωαννίνων	•	5.022.221,71
•	Καβάλας	•	4.160.067,52
•	Καρδίτσας	•	4.522.573,83
•	Καστοριάς	•	2.417.425,21
•	Κέρκυρας	•	5.019.524,50
•	Κεφαλληνίας	•	1.261.470,54
•	Κιλκίς	•	2.663.979,77
•	Κοζάνης	•	7.101.361,08
•	Κορινθίας	•	3.470.800,61
•	Κυκλάδων	•	6.081.683,87
•	Λακωνίας	•	2.362.913,16
•	Λάρισας	•	7.843.929,11
•	Λασιθίου	•	2.249.964,99
•	Λέσβου	•	5.121.521,73
•	Λευκάδας	•	990.258,42
•	Μαγνησίας	•	10.314.709,32
•	Μεσσηνίας	•	4.056.606,56
•	Ξάνθης	•	3.292.521,11
•	Πέλλας	•	4.708.315,80
•	Πιερίας	•	3.773.557,34
•	Πρέβεζας	•	1.896.647,38
•	Ρεθύμνου	•	3.142.725,75
•	Ροδόπης	•	3.388.048,21
•	Σάμου	•	1.502.258,36
•	Σερρών	•	6.382.277,67
•	Τρικάλων	•	4.492.337,10
•	Φθιώτιδας	•	4.912.641,23
•	Φλώρινας	•	2.634.340,06
•	Φωκίδας	•	827.351,87
•	Χαλκιδικής	•	3.488.589,06
•	Χανίων	•	4.559.585,15
Νομού	Χίου	ευρώ	2.037.552,63
Νομαρχιακός	Τομέας Ανατολικής Αθήνας	•	4.201.237,83
•	• Δυτικής Αθήνας	•	5.856.516,12
•	• Νότιας Αθήνας	•	5.458.464,74
Σύνολο (γ)		•	356.038.473,64
Σύνολο Εξόδων Τακτικού Προϋπολογισμού (α)+(β)+(γ)		•	111.248.213.175,63

4

B. Δημόσιες Επενδύσεις

Υπουργεία και Περιφέρειες

Υπουργείο	Εσωτερικών, Αποκέντρωσης και Ηλ. Διακυβέρνησης	ευρώ	798.805.235,81
•	Εξωτερικών	•	11.605.060,34
•	Εθνικής Άμυνας	•	1.263.093,24
•	Υγείας και Κοινωνικής Αλληλεγγύης	•	17.351.320,64
•	Δικαιοσύνης, Διαφάνειας και Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων	•	2.697.400,87
•	Εθνικής Παιδείας, Δια Βίου Μάθησης και Θρησκευμάτων	•	304.894.058,85
•	Πολιτισμού και Τουρισμού	•	126.616.207,04
•	Οικονομικών	•	4.746.589,01
•	Αγροτικής Ανάπτυξης και Τροφίμων	•	351.743.950,43
•	Περιβάλλοντος, Ενέργειας και Κλιματικής Αλλαγής	•	352.551.539,69
•	Εργασίας και Κοινωνικής Ασφάλισης	•	694.653.821,08
•	Οικονομίας, Ανταγωνιστικότητας και Ναυτιλίας	•	2.646.743.393,21
•	Υποδομών, Μεταφορών και Δικτύων	•	2.363.342.624,46
•	Προστασίας του Πολίτη	•	24.999.269,82
Περιφέρειες	Ανατολικής Μακεδονίας & Θράκης	•	34.836.459,78
•	Κεντρικής Μακεδονίας	•	85.772.466,37
•	Δυτικής Μακεδονίας	•	16.184.201,17
•	Ηπείρου	•	32.161.808,89
•	Θεσσαλίας	•	34.077.385,13
•	Ιονίων Νήσων	•	21.861.267,40
•	Δυτικής Ελλάδας	•	42.111.788,21
•	Στερεάς Ελλάδας	•	54.816.931,35
•	Αττικής	•	117.761.147,09
•	Πελοποννήσου	•	29.496.071,20
•	Βορείου Αιγαίου	•	32.304.369,76
•	Νοτίου Αιγαίου	•	27.860.248,03
•	Κρήτης	•	52.356.144,44
Σύνολο εξόδων Προϋπολογισμού Δημοσίων Επενδύσεων			8.283.613.853,31
Γενικό Σύνολο Εξόδων Κρατικού Προϋπολογισμού			119.531.827.028,94

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ (Ροδούλα Ζήση): Ερωτάται το Σώμα: Γίνεται δεκτό το σχέδιο νόμου του Υπουργείου Οικονομικών: «Κύρωση του Ισολογισμού του Κράτους οικονομικού έτους 2010»; Οι αποδεχόμενοι το σχέδιο νόμου παρακαλώ να εγερθούν. (Εγείρονται οι αποδεχόμενοι το σχέδιο νόμου)

Προφανώς ηγέρθησαν οι περισσότεροι. Συνεπώς το σχέδιο νόμου του Υπουργείου Οικονομικών: «Κύρωση του Ισολογισμού του Κράτους οικονομικού έτους 2010» έγινε δεκτό κατά πλειοψηφία σε μόνη συζήτηση και έχει ως εξής:

Κύρωση του Ισολογισμού του Κράτους οικονομικού έτους 2010

Άρθρο μόνο

Κυρώνεται ο Ισολογισμός του Κράτους του οικονομικού έτους 2010, ως ακολούθως:

ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΟ

ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΙ	ΠΟΣΑ	ΟΛΙΚΑ ΠΟΣΑ
1. Δημόσιο Ταμείο.....		206.215.253,97
2. Λογαριασμοί Ενεργητικού Δημοσίου Ταμείου		
Δάνεια & Προκαταβολές σε Τρίτους.....	70.215.522,44	
Διακανονιστές Λογ/σμός των οίκοθεν Πληρωμών υπέρ της ΕΚΤΕ, δυνάμει της από 22.6.1972 σύμβασης, από την Τ.Ε. σε βάρος του Δημοσίου.....	128.635.418,86	
Κεφάλαια Νομικών Προσώπων και Ειδικών Υπηρεσιών.....	347.044,29	
Πάγιες Προκαταβολές.....	132.032.774,43	
Συμμετοχή Ελλάδας σε Κεφάλαια Διεθνών Οικονομικών Οργανισμών.....	1.117.137.822,38	
Τακτοποιητές Πληρωμές.....	8.801.492.963,14	
Τράπεζα Ελλάδος - Τρεχούμενος Λογ/σμός Έργων Υποδομής ΝΑΤΟ.....	24.354.679,00	
Τράπεζα Ελλάδος - Τρεχούμενος Λογ/σμός Πεδίου Βολής Κρήτης Ν.Α.Μ.Ε.Ι.....	11.356.511,01	
Έντοκοι Λογ/σμοί Ελληνικού Δημοσίου σε Εμπορικές Τράπεζες ή άλλα Πιστωτικά Ιδρύματα Ν. 2198/94.....	6.814.026.861,13	
Τράπεζα Ελλάδος - Ειδικός Λογ/σμός Δανείου προς το Αλβανικό Δημόσιο.....	13.452.677,91	
Τακτοποιητές Πληρωμές Δημοσίων Επενδύσεων.....	563.969.168,60	
Τρεχούμενοι Λογαριασμοί Μισθοδοσίας.....	1.097.600.707,26	
Υπόλοιποι Διαχειριστές Χρέωστες από Παράδοση.....	1.433.153,60	
Τρεχούμενοι Λογαριασμοί Ταμείων Αρωγής Δημοσίων Υπαλλήλων.....	4.830.329,78	
Διάφοροι Λογαριασμοί Δημοσίου Ταμείου.....	44,21	
Τακτοποιητές Εισπράξεις Δημοσίων Διαχειριστών.....	298.902.450,46	
Σύνολο Λογ/σμών Ενεργητικού Δημοσίου Ταμείου.....		19.079.788.128,50
3. Αποτελέσματα Λογαριασμού Κρατικής Περιουσίας.....		340.524.004.559,17
*Δημόσιο Χρέος.....	340.286.201.897,54	
Αποτελέσματα Κρατικού Προϋπο/σμού μέχρι 31/12/2010.....	-237.802.661,63	
Σύνολο.....		359.810.007.941,64
ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΙ ΤΑΞΕΩΣ		
1. Δάνεια καλυπτόμενα με εγγύηση του Δημοσίου.....		22.438.242.021,00
Γενικό Σύνολο Ενεργητικού.....		382.248.249.962,64

Ανάλυση Αποτελεσμάτων Κρατικού Προϋπολογισμού

Αποτελέσματα Κρατικού Προϋπολογισμού μέχρι το οικ. έτος 2009	-236.354.734,08
Εισπράξεις από 1/1 μέχρι 31/12 οικ. έτους 2010	119.529.110.001,00
Πληρωμές από 1/1 μέχρι 31/12 οικ. έτους 2010	-119.530.557.928,55
α) Τακτικού Προϋπολογισμού.....	111.246.944.075,24
β) Προϋπολογισμού Δημοσίων Επενδύσεων.....	8.283.613.853,31
Σύνολο.....	-237.802.661,63

* Το ύψος του Δημοσίου Χρέους εμφανίζεται σε τρέχουσες τιμές για τη διαμόρφωση του οποίου ελήφθη υπόψη η μέση τιμή FIXING του δελτίου τιμών ξένων νομισμάτων της Τρ. Ελλάδος κατά την 31.12.2010.

ΠΑΘΗΤΙΚΟ

ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΙ	ΠΟΣΑ	ΟΛΙΚΑ ΠΟΣΑ
1. Λογαριασμοί Παθητικού Δημοσίου Ταμείου		
Εισπράξεις και Πληρωμές για εκτέλεση Έργων Υποδομής NATO.....	24.354.729,58	
Καταθέσεις Τρεχούμενων Λογαριασμών Πεδίου Βολής Κρήτης Ν.Α.Μ.Φ.Ι.....	12.360.178,31	
Τακτοποιητέες Εισπράξεις.....	12.734.805.931,14	
Τακτοποιητέες Εισπράξεις Δημοσίων Επενδύσεων.....	92.911.084,77	
Ταμίες Αναλήψεις.....	40.018.499,50	
Τρεχούμενοι Λογαριασμοί.....	182.310.636,14	
Τακτοποιητέες Πληρωμές Πόρων Ευρωπαϊκής Ένωσης.....	451.461,27	
Τράπεζα Ελλάδος - Συγκέντρωση Εισπράξεων και Πληρωμών.....	5.212.284.758,30	
Τράπεζα Ελλάδος - Μακροπρόθεσμα Δάνεια σε χρυσό.....	3.080.550,31	
Τράπεζα Ελλάδος - Μακροπρόθεσμα Δάνεια σε δραχμές.....	976.873.399,68	
Τράπεζα Ελλάδος - Επιταγές Οφειλετών Δημοσίου μη Πληρωθείσες.....	91.796,68	
Τράπεζα Ελλάδος - Μακροπρόθεσμα Δάνεια σε δολάρια.....	1.323.964,63	
Τράπεζα Ελλάδος - Μακροπρόθεσμα Δάνεια σε S.D.R.....	116.687.960,75	
Τράπεζα Ελλάδος - Μακροπρόθεσμα Δάνεια σε ECU.....	19.171.947,01	
Συναλλαγματικές Διαφορές.....	2.136.832,64	
Υπόλοιποι Χρεώστες από Ληψοδοσία.....	60.410,52	
Χρηματικά Γραμμάτια.....	12.595.573,64	
Γραμμάτια Συμψηφισμού.....	92.286.329,23	
Σύνολο Λογισμών Παθητικού Δημοσίου Ταμείου.....		19.523.806.044,10
2. Δημόσιο Χρέος.....		340.286.201.897,54
Σύνολο.....		359.810.007.941,64
ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΙ ΤΑΞΕΩΣ		
1. Εγγυήσεις του Δημοσίου για Δάνεια που χορηγήθηκαν.....		22.438.242.021,00
Γενικό Σύνολο Παθητικού.....		382.248.249.962,64

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ (Ροδούλα Ζήση): Παρακαλώ το Σώμα να εξουσιοδοτήσει το Προεδρείο για την υπ' ευθύνη του επικύρωση των Πρακτικών των συνεδριάσεων της Τρίτης 7 Φεβρουαρίου 2012 και της Τετάρτης 8 Φεβρουαρίου 2012, στις οποίες περιλαμβάνεται η συζήτηση και ψήφιση του Απολογισμού και του Ισολογισμού του Κράτους οικονομικού έτους 2010.

ΟΛΟΙ ΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Μάλιστα, μάλιστα.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ (Ροδούλα Ζήση): Το Σώμα παρέσχε τη ζητηθείσα εξουσιοδότηση.

Έχουν διανεμηθεί τα Πρακτικά της Τετάρτης 11 Ιανουαρίου 2012, της Παρασκευής 13 Ιανουαρίου 2012 και της Τρίτης 17 Ιανουαρίου 2012 και ερωτάται το Σώμα εάν τα επικυρώνει.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

ΟΛΟΙ ΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Μάλιστα, μάλιστα.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ (Ροδούλα Ζήση): Συνεπώς, τα Πρακτικά της Τετάρτης 11 Ιανουαρίου 2012, της Παρασκευής 13 Ιανουαρίου 2012 και της Τρίτης 17 Ιανουαρίου 2012 επικυρώθηκαν.

Κύριοι συνάδελφοι, δέχεστε στο σημείο αυτό να λύσουμε τη συνεδρίαση;

ΟΛΟΙ ΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Μάλιστα, μάλιστα.

Με τη συναίνεση του Σώματος και ώρα 14.30' λύεται η συνεδρίαση για αύριο, ημέρα Πέμπτη 9 Φεβρουαρίου 2012 και ώρα 09:30' με αντικείμενο εργασιών του Σώματος: α) κοινοβουλευτικό έλεγχο συζήτηση επικαίρων ερωτήσεων και β) νομοθετική εργασία, σύμφωνα με την ημερήσια διάταξη που έχει διανεμηθεί.

ΟΙ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΣ

